

Ồ... ĐM! Ta Thành Vương Phi Rồi!

Contents

Ồ... ĐM! Ta Thành Vương Phi Rồi!	2
1. Chương 1: Ông Im Đi!	2
2. Chương 2: Xuyên Qua Cũng Đen!	4
3. Chương 3: Tình Vương Ôn Nhu!	5
4. Chương 4: Nhầm Hàng!	7
5. Chương 5: Bóp Bóp Nắn Nắn...	9
6. Chương 6: Hôn Chưa Được Giây...	10
7. Chương 7: Thơm Cái Nữa	12
8. Chương 8: Suýt Bị Quất!	13
9. Chương 9: Cẩn Thận Ta Chặt Đuôi Muội Nấu Cho Cậu!	15
10. Chương 10: Thích Rồi...	16
11. Chương 10-2: Chương Đặc Biệt	18
12. Chương 11: Dạ Quốc	20
13. Chương 12: Trời Sập Ta Cũng Chết Cùng Chàng!	21
14. Chương 13: Dung Phiên Phiên	23
15. Chương 14: Dung Nhị Tiểu Thư, Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân!	25
16. Chương 15: Con Gì Chỉ Có Thân Và Lưỡi? (vở Kịch Mẹ Chồng Nàng Dâu Thân Thiết) 1	26
17. Chương 16: Vở Kịch Mẹ Chồng Nàng Dâu Thân Thiết 2 (đào Tật Góc!)	28
18. Chương 16-2: Chương Ngoại Truyện: Mị Mị	29
19. Chương 17: Bồn Thái Tử Đang Trèo Tường, Người Không Thấy À	31
20. Chương 18: Bí Mật 13 Năm Trước	33
21. Chương 19: Yếu Đuối Hay Mạnh Mẽ? Ta Chỉ Mong Chàng Bên Ta Ngàn Đời!	34
22. Chương 20: Bạch Dị Dục 1	35
23. Chương 21: Bạch Dị Dục 2	37
24. Chương 22: Dở Dạng Dạng Dở	38
25. Chương 23: Nên Chấm Dứt Rồi	39
26. Chương 24: Bản Cô Nương Hôn Cô Nương Người Ta A!	40
27. Chương 25: Bà Đây Bắn Chết Các Người! Dám Động Vào Thảo Nhi Của Bà!	42
28. Chương 26: Xin Lỗi...	43
29. Chương 27: Nữ Nhi Yêu Chàng, Thích Và Yêu... Nữ Nhi Biết Mình Là Yêu Chàng! 1	45
30. Chương 28: (kết Phần Một) Năm Tháng Này Ta Chờ Chàng. Một Bước Không Rồi	46
31. Chương 0 (phần Hai) Tóm Tắt (giới Thiệu Phần Hai) Ôi! Vương Gia Của Ta Nổi Ghen Rồi!	48
32. (phần Hai) Chương 1 : Sau Ba Năm.	49
33. (phần Hai) Chương 2 : Bắt Cùng Lúc Hai Người.	50
34. (phần Hai) Chương 3 : Hay Cho Một Tiện Nhân!	51
35. (phần Hai) Chương 4 : Một Người Chết Cả Nhà Chết.	53
36. (phần Hai) Chương 5 : Ta Không Có Can Đảm Làm Hấn Đau.	54
37. (phần Hai) Chương 6 : Kì Tích, Nha Đầu, Sớm Thôi, Nàng Sẽ Quên Hết.	56
38. (phần Hai) Chương 7 : Ta, Công Chúa Minh Quốc! Tuyên Bố, Người Là Phò Mã Của Ta! 1	57
39. (phần Hai) Chương 8 : Thảo Nhi...chân Chính!	59
40. (phần Hai) Chương 9 : Vương Phi, Người Giúp Thảo Nhi Một Lần Thôi.	60
41. (phần Hai) Chương 10 : Ai Dám Cướp Phu Quân Ta? (xin Lỗi, Tình Yêu Của Em)	62

42. (phần Hai) Chương 11 : Tình Vương Phi Uy Khuất!	63
43. (phần Hai) Chương 12 : Hạ Ánh Nhi Xuất Trận.(bướm Tím Bay Lượn.) Hoa Hồng Nở Rộ! . .	65
44. (phần Hai) chương 13 : Ngọt Ngào Đến Chậm.	67
45. (phần Hai) Chương 14 : Động Phòng...nhấn Tình Yêu (ngọc - Mộng)	69
46. (phần Hai) Chương 15 : Kết Thúc Nhật Mờ (hết Phần Hai)	70
47. Ngoại Truyện : Ta Yêu Thúc Thúc Vô Tình...(linh Yến)	71
48. (phần Ba) Chương 1 : Chàng Đi... Nhưng Sao Ta Bất An?	73
49. (phần Ba) Chương 2 : Một Miên Dạ Ác Độc Xuất Chiêu.	75
50. (phần Ba) Chương 3 : Bốn Thái Tử Đâu Phải Vật Thay Thế?!	76

O... ĐM! Ta Thành Vương Phi Rồi!

Giới thiệu

Không ngờ một đứa hay chửi thề như nó mà lại xuyên không trở thành đại tiểu thư của phủ Thừa T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-dm-ta-thanh-vuong-phi-roi>

1. Chương 1: Ông Im Đi!

Nữ chính: Lan Ánh=Mộng Mộng

Lan Ánh đi trên đường, có người đi ngang qua, cố tình đụng vào cô, người đẩy tay cầm một chồng sách, thả tay xuống chồng sách rơi xuống chân cô, cô không kịp tránh chỉ có thể làm cho chồng sách rơi lệch, chồng sách không rơi vào cả bàn chân cô, rơi vào ngón chân út của cô, cảm giác đau truyền đến, cô suýt thì hét toáng lên, nhìn chân của mình.

Địch! Ra đường cũng đen!

Thằng chóc nào dám ám toán bà đây?

Ngẩng đầu nhìn người trước mặt, là cô gái, không, phụ nữ, thân hình trông khá ngon...

Ngon cái qq! Chảy xệ hết rồi, ngon cái nôi gì!

Nhìn mặt... quen quen nhỉ?

Trong đầu cô bỗng hiện cái tên Dung Dung... Dung Dung: Tiểu Thư Dung gia, được cho là hiền lành, dễ thương, có một thân hình được xếp vào loại quý hiếm, rất nhiều người yêu thích Dung Dung, giờ cô ta vẫn đang cô đơn.

Đây là một trong những kẻ thù của cô, hay dùng bộ dạng mềm yếu để đối đầu với cô.

Dung Dung sợ hãi nói: “Xin lỗi...Ánh Ánh... Em có làm chị bị thương ở đâu không?” Nước mắt cô ta như kiêu sắp rơi xuống đến nơi rồi. Cô định nói có, một cơn gió thổi qua, Dung Dung đang đứng một mình

không ai che chở, nay được một cây thịt chắc nịch che chắn.

Giọng nói đầy trách cứ của cây thịt nhắm vào cô, “Ánh, em bắt nạt Dung Dung?”

Cái cây thịt này, bạn trai cô Quyền Tân! Quyền Tân: Thiếu Gia Quyền Gia, lạnh lùng, đẹp trai, nhiều gái theo.

Bạn trai... được 1 tuần.

...

Con mắt nào của anh thấy bà đây bắt nạt nó? Cái quan trọng là anh đứng chắn cho nó làm gì? Anh làm bà đây bối rối đấy!

Bà đây là bạn gái anh đấy!

Cô chửi thầm trong lòng

“Tân, tôi là bạn gái anh hay cô ta là bạn gái anh?” Giọng cô nhẹ nhàng, không nghe ra tức giận gì.

Ai nói không tức giận! Bà đây đang chờ anh ta trả lời! Câu trả lời nguy hiểm hay dối gạt, lập tức xông lên đánh! Không trả lời cũng đánh!

Quyền Tân lúc này mới nhớ ra người trước mặt hiện tại là bạn gái mình, khó xử, không biết làm gì.

1 Phút, 2 phút, 5 phút... ‘Bộp’

Cô xông lên đánh cho Quyền Tân cha mẹ không nhận ra, phí 5 phút cuộc đời của bà!

Mọi người ở đây nhiều người cũng không vào can cứ thế đứng nhìn, có người móc điện thoại ra quay.

Quyền Tân bị đánh tới tấp chịu không nổi ngất tại chỗ.

“Anh Tân...” Dung Dung thấy cô đánh xong, đi đến chỗ Quyền Tân nâng anh ta dậy, cảm hận nhìn cô.

“Nè, Dung Dung, cô nên thu ánh mắt đấy, bà đây ngứa mắt đánh luôn cô đấy!”

Nhìn cô được cái vẹo gì đâu!

Haizz... mắt cô kém như vậy, chọn phải tên bạn trai chỉ được vẻ ngoài, mới đánh có tẹo đã gục!

Đừng hỏi vì sao cô có thể đánh hấn không thương tiếc như vậy.

Hấn chính là bao cát trời ban, có đánh hấn trời cũng không phạt cô.

Dung Dung nghe vậy sợ mình cũng bị đánh, thu lại ánh mắt, trong lòng âm thầm chửi cô một phen.

Lan Ánh: Con nuôi Lan Gia, tuy không được yêu quý, hoan nghênh trong Lan Gia, người khác cũng không dám động vào cô. Lan Gia coi trời bằng vung, huống chi bọn họ tép tôm, Lan Ánh thì sao? Bạo lực, sợ mỗi trời, nên Lan Ánh chỉ đánh mấy người xấu, động thủ với cô, những kẻ xấu mơ tưởng cô, những kẻ xấu tự mình dâng đến, đều đánh hết. người tốt còn tùy.

Cô đứng chán chê mới đi nơi khác, bỏ Dung Dung và Quyền Tân ở lại, mọi người cũng tản đi chẳng ai giúp Dung Dung.

“Lan Ánh! Có phải tao đã quá che chở cho mày, mày mới được nước làm tới?” Giọng nói tức giận của Lan lão gia làm cô suýt điếc tai, tay xoa xoa tai, cô trách ngược Lan lão gia, “Ông im đi! Tôi chỉ dậy cho hấn một chút võ để phòng thân thôi, hấn ta quá yếu không chịu được ngất đi, có gì to tát chứ!”

Che chở cái khỉ gì! Ông đừng tưởng mình già rồi, có quyền lắm lắm nhé! Hết rõ to! Làm tai của bà sắp điếc rồi!

“Mày... Mày...” Lan Lão gia khó thở.

Mày mày cái đêch gì? Nói nửa ngày không ra!

“Đứa nào bắt chết nó cho tao!” Lan lão gia ra lệnh.

“Ồ, hay quá! Bắn đi, tôi xuống dưới nói với Diêm Vương cho ông sống dài hơn một tí.” Giọng cô vui như nhà có chuyện mừng.

Chết thì chết sao phải...

‘Pằng’ Viên đạn xuyên qua ngực cô, cô ngã sõng soài dưới đất...

CMN! Bắn thật?!

Bà đây xuống sẽ nói với Diêm Vương cho ông chết sớm một chút! CMNO!

2. Chương 2: Xuyên Qua Cũng Đen!

(Cô thành Nàng)

Mở mắt, màu đỏ của màn che đập vào mắt nàng, tiếng kèn inh ỏi liên tiếp chuyển vào tai.

Mợ! Đám tang hay đám cưới vậy! Kèn rồi màn che đỏ...

Khoan, chẳng phải nàng chết rồi sao? Không lẽ, cách đưa đón xuống dưới địa phủ? Có cần phải linh đình vậy không?

Một lúc lâu, tiếng kèn ngày càng to, nàng khó chịu hét lên, xông thẳng ra ngoài.

“Im hết cho bà!” Tất cả mọi người đều im bật, thời gian như ngừng lại, 5 giây sau có người phản ứng nhìn nàng, chạy đi, vừa chạy vừa hét, “Tân nương tự sát!” Những người khác cũng hét theo, chạy đi giống như người kia.

...CMN! Bà đây nào có tự sát! Bà đây bị bắn chết! Hình như... có gì đó không đúng!

Nàng nhìn xung quanh, toàn những kiến trúc cổ, to đẹp, có cái cao ngất, người người đều đi bộ, trên người những người này mặc đồ cổ trang, tất cả đứng dưới ánh nắng chói chang không bị làm sao, có thể nhìn thấy bóng của mấy người này.

Nhìn lại bản thân mình, một thân đồ chói, chàm cài đầy đầu, đằng sau kiệu hoa đỏ rực...

Cái Đếch gì thế này! Ai, ai biến bà thành bộ dạng này?! Còn nữa, sao nâng ngực bà to lên, không thèm hỏi ý bà hả!

Dù ngực bà Tivi Siêu Phẳng cũng phải hỏi bà đây một câu!

Mà bụng nàng sao ướm thế nhỉ?

Nàng sờ sờ xuống bụng, rút ra cây dao đâm ở bụng ra, nhìn cây dao dính đầy máu tươi, nàng dơ ra...

Ờ ời! Đứa nào, đứa nào đâm bà!

Bầu trời trước mắt dần tối đen, nàng ngất xỉu, trong đầu một dấu hỏi to tướng...

Nàng thấy mình ở nơi trắng xóa, tất cả đều trống không, nàng đi mãi cho đến khi có người gọi nàng,

“Lan Ánh.” Giọng nói vang lên, nàng quay đầu, thấy thiếu nữ đang đi về phía nàng, thiếu nữ có gương mặt trái xoan, mắt hạnh, mày lá liễu, môi anh đào, mũi cao. Thân hình nhỏ nhắn, chỗ to cần to, làn da trắng như ngọc, xiêm y lam.

... Sao gương mặt giống mình, mỗi tội cái thân hình... diện nước đầy đủ...

“Cô là ai?” Nàng nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ cười, yếu ớt nói, “Ta: Diệu Mộng Mộng.” Diệu Mộng Mộng nói tiếp: “Ta đã chết, nay ta giao lại thân thể và kí ức cho người... mong người có thể thay ta sống tiếp. Ta đi đây, người trở về đi!”

Lan Ánh... mong người có thể hoàn thành tâm nguyện này của ta, phải sống thật tốt.

Ánh sáng chói hiện lên, nàng một lần nữa mở mắt, chưa kịp làm gì, đầu đột nhiên đau nhói, rất nhiều kí ức không phải của nàng đi vào não.

Diệu Mộng Mộng: Đại Tiểu Thư, Đích Nữ Phủ Thừa Tướng, 3 tháng trước Hoàng Thượng ban hôn cho Tình Vương... trước là Nhị Hoàng Tử, do Quý Phi sinh ra, thân thể từ nhỏ đã yếu, bệnh tật liên miên, tuy thế, Hoàng Thượng rất thương yêu Tình Vương, chọn người đức tính tốt, có thể chăm sóc tốt cho Tình Vương...

Đáng lẽ người lấy Tình Vương là Diệu Kiều Như, Nhị Tiểu Thư, không phải Diệu Mộng Mộng, Vì Diệu Kiều Như đã có người trong lòng, sống chết không chịu lấy.

Người trong lòng Diệu Kiều Như cũng là người Diệu Mộng Mộng thích, nam nhân kia thích Diệu Kiều Như, bởi tính cách Diệu Kiều Như dịu dàng còn Diệu Mộng Mộng kiêu ngạo, đánh đá, lấy về không chết thì tàn phế

Còn vị được gọi Phụ Thân kia nghĩ một kế để Diệu Kiều Như gả được cho người mình thích, không bị Hoàng Thượng trách phạt.

Nghĩ tới đây thôi cũng biết rồi, gả hai nữ nhi cùng lúc, đến đêm động phòng, gạo nấu thành cơm... Hoàng Thượng biết thì sao? Đương Nhiên nói là nhầm lẫn, nhưng hai bên đều gạo nấu thành cơm, sao có thể đổi lại được! đành chấp nhận chứ sao nữa.

Tối trước hôm xuất giá Diệu Mộng Mộng biết được chuyện này, làm ầm lên, cuối cùng Diệu Mộng Mộng vẫn phải gả đi! Đi được nửa đường Diệu Mộng Mộng lấy ra con dao đã chuẩn bị sẵn, đâm vào bụng...

Nghĩ tới đây nàng chỉ có thể nói ra hai từ,

Máu chó! Quá máu chó! Sao số nàng toàn gặp phải mấy lão gia thiên vị vậy hả?!

Diệu Mộng Mộng... điều nàng ta mong muốn, thay nàng ta sống thật tốt? Điều này cũng tính sao?

Thôi kệ!

Nàng bắt đầu nhìn xung quanh, căn phòng vừa phải, trang trí rất đơn giản, nhìn kỹ những đồ vật ở trong phòng, toàn đồ quý cả.

Đây không phải căn phòng của Diệu Mộng Mộng ở Phủ Thừa Tướng? Chắc nàng đang ở Phủ của Tình Vương, Phu Quân nàng.

Cái tên Tình Vương này, tên Nam Huyền Ngọc...

Nhưng nàng rất là nghi ngờ, Nam Huyền Ngọc này yếu thật hay yếu giả?

Nếu yếu thật, dù xấu hay đẹp nàng cũng cưng hần! Chăm sóc thật tốt cho hần a!

Sở thích của nàng chính là YÊU CHIỀU NGƯỜI YẾU! Thật biến thái! Nhưng nàng thích nó!

Còn giả yếu ý hả? Đánh cho tàn phế mới nuôi.

3. Chương 3: Tình Vương Ôn Nhu!

“Vương Phi, người tỉnh rồi!” Bé gái đi vào thấy nàng tỉnh, chạy lại vui mừng nhìn nàng, mắt bé gái hơi sưng, trong mắt đỏ đỏ, hình như vừa khóc rất dữ dội.

Nàng nhìn bé gái,

Thảo Nhi: Nô tì mới do Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng vất vả tìm được.

“Vương Phi, người còn đau không? Có cần gọi thái y không? Hay nô tì báo cho Vương Gia, người tỉnh rồi nha?” Thảo Nhi nói khiến nàng nhúc nhích đầu, xua xua tay nàng nói, “Không cần. Thảo Nhi, ra ngoài lấy chậu nước vào cho ta rửa mặt.” Thảo Nhi nghe thế vâng một tiếng, đi ra.

Thảo Nhi này... không phải đang giả vờ đó chứ? Nói nhiều như vậy, nàng nói không cần liền im lặng, như kiểu đa nhân cách thế?

Nghĩ thế nàng rùng mình, mới có mấy tuổi thôi mà, không phải chứ!

Lúc sau Thảo Nhi bê chậu nước đi vào, hình như nước rất nóng, tay Thảo Nhi đỏ hết lên, đặt chậu nước lên bàn, Thảo Nhi lui ra một bên. Nàng đứng dậy đi đến chỗ để chậu nước, cúi xuống nhìn vào trong chậu, hơi nóng từ chậu bốc lên phủ vào mặt nàng, thử cho tay vào nước... và,

Móa! Nóng quá!

Nàng gấp gấp rút tay lên, suýt nữa làm đổ chậu nước xuống đất, nàng quay đầu nhìn biểu cảm của Thảo Nhi, trên mặt rất bình thường, nhìn xuống, tay Thảo Nhi đỏ lừ.

...Cái biểu cảm bình thường này, nàng nhìn thế nào cũng cảm giác đang bị khinh thường!

Thảo Nhi vô tội: Vương Phi, người nhìn tay nô tì thì biết rồi... còn cố cho tay vào làm chi!

Thảo Nhi từ rất nhỏ đã được dạy điều chỉnh tính tình, chỉ cần chủ nhân nói không, Thảo Nhi sẽ ngoan ngoãn không tiếp tục chủ đề đó nữa, về lúc làm việc, Thảo Nhi dù có đau hay gì đi nữa cũng không được biểu hiện ra ngoài, đôi lúc Thảo Nhi có chút vụng về, ví dụ như lúc này, lấy nước nóng quá đà chẳng hạn.

Nàng rửa mặt xong Thảo Nhi giúp nàng mặc quần áo à không, xiêm y, chải đầu, các thứ nữa, nàng mệt rã rời, đến khi ra khỏi phòng nàng mới cảm thấy đỡ hơn.

Trong Phủ Tĩnh Vương không có một nữ nhân nào hết kể cả nô tì, trừ nàng và Thảo Nhi, ở trong này toàn nam nhân! giặt đồ, nấu ăn, quét dọn....

Nghĩ thôi cũng thấy ghê ghê, nhớ ở đây toàn biến thái, đến lúc giặt đồ bọn chúng.... thật kinh khủng!

Đi một mình đến hoa viên, mùi của hoa cỏ còn lẫn một chút mùi thuốc hòa vào, nàng ngửi ngửi, liền không chịu được muốn nôn.

‘Oe oe’ Nàng chưa ăn gì khi nôn toàn nước, nôn xong cảm giác đỡ hơn rất nhiều, nàng lấy ống tay áo che mũi,

Cái thân thể này dị ứng với mùi thuốc à?

Nàng tìm kiếm trong trí nhớ,

Từ lúc Diệu Mộng Mộng sinh ra, đã nhạy cảm với thuốc.. mỗi khi ngửi thấy mùi thuốc sẽ nôn ói, ngoài ra không có gì khác cả.

... Dị ứng kỳ lạ nhất mà nàng từng biết! Không biết Diệu Mộng Mộng ốm đau sẽ uống cái gì để khỏi nhỉ?

Không nghĩ nữa, nàng bước chân đi tiếp, mắt nhìn đông nhìn tây, hầu như ở trong hoa viên này toàn Hoa Lan, có mấy cây lá vàng chấm xanh, nàng vốn không dành về mấy vấn đề cây cỏ cho lắm nên chẳng biết cây gì.

Nàng dừng lại, mắt nhìn phía trước có người ngồi trên ghế đá, là nam nhân, thân hình nhìn có vẻ gầy yếu, vì nam nhân đó quay lưng về phía nàng, không nhìn được gương mặt, chỉ nhìn được thân hình và mái tóc, mái tóc được thả xuống, dài, mượt mà, nhìn thôi cũng thấy được nó mượt như nào rồi.

Gió nhẹ thổi, nam nhân dường như thấy có ánh mắt quan sát mình, hắn quay đầu, đối diện với thiếu nữ sau lưng, thiếu nữ có đôi mắt hạnh đang chăm chú nhìn hắn...

Gương mặt của hắn không có chút sắc hồng nào, mắt của hắn, ôn nhu cũng ma mị, ánh mắt này... nàng thích!

Nhìn bộ dạng chắc là Phu Quân nàng, Tĩnh Vương, Nam Huyền Ngọc đi?

Nam Huyền Ngọc: Tình vương, ôn nhu như ngọc, nhưng mệnh khổ, từ khi sinh ra thân thể rất yếu, sau khi trưởng thành chỉ khá hơn một chút, Tình Vương dường như không đi ra ngoài chỉ ở trong phủ, ngắm hoa vẽ tranh, uống trà. Từng có tin đồn Tình Vương bộ dạng xấu xí, là một nam nhân thô lỗ, thế nên chẳng có nương nào để ý.

Nam Huyền Ngọc đánh giá thiếu nữ trước mắt, xiêm y lam, gương mặt xinh đẹp, dù không trang điểm gì, tóc búi đơn giản, vẻ đẹp trong sáng, đáng yêu.

Diệu Mộng Mộng? Không đúng, Diệu Mộng Mộng thích dùng phấn son, mặc những thứ... hần nhìn từ trên xuống dưới, thiếu nữ này đâu có mùi phấn son hay mặc những thứ kia.

Hắn, nàng, cứ thế nhìn nhau đắm đuối...

Nàng mở miệng,

“Phu Q...” Nàng chưa nói hết câu, mũi kiếm nhọn hoắc chỉ vào nàng, không biết từ đâu chui ra một tên phá hoại khung cảnh!

Tên chỉ mũi kiếm vào nàng hỏi, “Người là ai?”

...Tên Âm Vệ này từ đâu chui ra hả? Đm! Chui ra thì chui, chỉ mũi kiếm vào bà đây làm gì? Bà đây là phụ nữ! phải đối xử dịu dàng! Người như thế sau ma nó cũng chẳng thèm lấy đầu!

4. Chương 4: Nhầm Hàng!

(Lịch Ra Chương: 1 Ngày 1 Chương. Thời Gian: Tùy.)

Nhìn thanh kiếm chỉ vào mình, nàng suy nghĩ,

Tên Âm Vệ này có phải võ công thấp không? Nếu võ công cao, nàng từ xa đi qua hẳn phải biết chứ? Đẳng này nàng đứng chán chê ở đây, nhìn nhau đắm đuối được lâu, mới xuất hiện? Đáng nghi!

Tên chỉ mũi kiếm bắt đầu mất kiên nhẫn, “Nói!”

Nàng nhìn nhìn tên Âm Vệ, cả người toàn màu đen còn che mặt nữa...

Nhầm hàng! Tên này là Thích Khách! Ó... Thích Khách đến giết ai?

Thôi kệ.

Nàng chỉ tay ra sau tên Thích Khách, “Hoàng Thượng!” Tên Thích Khách thấy nàng kêu lên cũng quay đầu theo hướng nàng chỉ, nhân cơ hội nàng nâng chân đá vào giữa hai chân tên Thích Khách, tên Thích Khách bị đau, tay làm rơi thanh kiếm, nàng vươn tay chụp lấy, cầm kiếm nhắm vào hai chân của tên Thích Khách, tay tăng thêm lực chém xuống, tên Thích Khách đau đơn kêu lên rồi ngất lịm đi.

‘Ring’ Tiếng thanh kiếm rơi xuống đất, nàng ngồi bệt xuống,

Đói quá!

Lúc sáng nàng chưa có ăn gì, hết nôn ói, nay còn vận động tay chân, đã thế thanh kiếm nặng trĩu nữa chứ! may mà thân thể này không yếu đuối quá, chỉ có một tên Thích Khách... hai tên thì... đầu lìa khỏi cổ! Đi đời nhà Diêm Vương!

Nàng liếc qua người ngồi trên ghế đá, này giờ như khúc gỗ ở đó,

“Phu Quân~” Giọng nói quyến rũ của nàng vang bên tai hắn..

“...”

Gọi hắn thì gọi, sao phải dùng giọng quyến rũ như thế hả? Còn nữa, đừng có gọi linh tinh! Trời đánh đấy! Biết không!

Nhìn chiêu thức lúc đánh tên Thích Khách... giống võ mèo cào vầy? Chỉ có một chiêu hấn cảm thấy... quý dị, nhưng hiệu quả tốt, khiến đối phương phân tâm, rồi đá vào chỗ hiểm, đối phương theo bản năng sẽ che đi chỗ bị đau đó, nhân lúc cướp vũ khí trên người đối phương, nhanh gọn xử lý, tuy động tác nàng còn hơi chậm. Cái này chỉ có tác dụng với mấy tên Thích Khách như thế kia... còn cao thủ... chưa nói được...

...Sao không trả lời hả?

Nam Huyền Ngọc... không phải không biết nàng đấy chứ? Có thể lắm!

Vì lúc trước hấn, Diệu Mộng Mộng đâu có gặp nhau bao giờ, Chuyện vì sao nàng biết hấn là Nam Huyền Ngọc, có hai điều nàng suy đoán 1: Nhìn trên người hấn xem, toàn đồ quý, cách ăn mặc của hấn giống mấy soái ca ngôn tình cổ đại. 2: Những động tác của hấn, lúc này nàng đánh nhau hấn chỉ ngồi nhìn, trong mắt chẳng hề có chút biểu tình nào.

Điều 3: Diệu Mộng Mộng từng nghe lén rất nhiều lần, lần nghe được vị phụ thân, thân ái kia khuyên nhủ Diệu Kiều Như, vô tình nói ra ngoại hình của hấn.

“Vương Gia, Vương Phi.” Giọng nói đầy nghiêm túc, bóng dáng xuất hiện trước hai người.

Lần này chắc chắn là Âm Vệ của Nam Huyền Ngọc, mặc dù trên người không khác gì tên Thích Khách, khác mỗi không bị mặt, trên người toả ra hơi thở lạnh như đá trong tủ.

...Hấn không biết nàng, Âm vệ của hấn thì biết nàng... thật vĩ diệu!

Hóa ra thiếu nữ này, Vương Phi giữa đường tự sát của hấn sao? Aiza... hấn cứ tưởng nàng, Nương Tử của Âm Vệ hấn phải tới đây để bảo vệ hấn, tiện thể trêu đùa hấn. Cảm giác cái gì mình cũng không biết.

Đừng hỏi vì sao, Âm Vệ của hấn mỗi lần đi đâu cũng đều để lại một vị Nương Tử, bảo vệ an toàn cho hấn.

Âm Vệ của hấn kỳ quặc vậy, lại rất trung thành.

“Vương Phi, người ở đây ngắm hoa nhé! Vương Gia đến giờ uống thuốc rồi.” Nói xong, tên Âm Vệ dìu hấn đi,

...Vương Gia như hấn chưa nói được câu nào với Vương Phi của mình đã phải đi uống thuốc? Đáp bàn! Hấn đâu có bệnh, uống thuốc làm gì?!

Tính độc chiếm của Âm Vệ nhà mình *Lại* nổi lên!

... Mới đầu thấy lễ phép, sao giờ thành khinh thường rồi hả? Đáp cốc! Thấy mặt nàng hiền nên thế đúng không!

Quái lạ... sao cảm thấy tên Âm Vệ... hấn ghen ta...?!

Có phải hay không tên này *Thích* Phu Quân nàng? Sao có thể thế được! Nhất quyết không để Phu Quân nàng thành Thụ!

Nàng đứng lên, đi theo sau hai người, dùng hết sức kéo hấn, chân giơ lên, hướng phía tên Âm Vệ...

‘Bịch’ Nàng và hấn ngã xuống cùng một chỗ, tên Âm Vệ bị nàng đá ngã vào bụi cây, miệng chống lên trời.

Điều đó không quan trọng, quan trọng, nàng nằm dưới thân hấn! Dưới thân hấn! Hai tay hấn chống lên ngực nàng!

Cái tư thế cũng đủ tỉnh cảm, ngọt ngào!

(Giải thích: Vì sao lần đầu nhìn thấy mà chị Nữ Chính có thái độ đó với Nam Chính? Đây là kiểu tình yêu sét đánh trong *Âm Thâm* đó!”

5. Chương 5: Bóp Bóp Nắn Nắn...

...Vị Vương Phi này của hần xem ra có rất nhiều sức lực thì phải? Đá bay Âm Vệ của hần vào bụi cây, đã thế còn chống hông lên trời nữa chứ!

Cái gì mềm mềm thế nhỉ?

Hần thử bóp bóp vào thứ mềm mềm đấy, độ đàn hồi tốt thật...

Hần nhìn lại... gương mặt của nàng phóng to trước mặt hần, đôi má nàng hơi hồng lên, cái thứ hần vừa bóp chính ngực của nàng...

“Ta... nàng...” Hần phát hiện rằng hần và nàng, cái tư thế... muốn bao nhiêu ám muội thì có bấy nhiêu!

Hần cố gắng đứng lên, mãi mới đứng lên được, mặt hần đỏ lên,

Ngượng ngùng?

...Không đúng... người nên ngượng ngùng là nàng! Hần ngượng ngùng cái gì?

Cơ mà nàng thích!

Nhìn bộ dạng đứng lên của hần... phải dùng rất nhiều sức lực? Xem ra yếu thật! Ừm...

Thảo Nhi chạy qua, cũng không biết từ lúc nào tên Thích Khách kia tỉnh dậy, tên Thích Khách kéo Thảo Nhi qua, rút con dao nhỏ ở trong người, kề lên cổ Thảo Nhi, Thảo Nhi sợ ra.

“Các người đừng qua đây! Không ta giết ả!” Tên Thích Khách

...Sao tên này thích phá hoại khung cảnh của nàng thế hả? ăn đòn chưa đủ sao?

“Người, qua đây!” Tên Thích Khách chỉ chỉ vào nàng,

Nữ nhân đá... hần, nhất định phải báo thù!

Tên Thích Khách âm thầm cười.

Qua 1 chết 2 sống, không qua Thảo Nhi sẽ chết thay nàng! Như vậy thật tội lỗi... dù cho chưa quen được bao lâu, Thảo Nhi vẫn là một bé gái, nàng càng thấy tội lỗi ả!

Ồ hiện đại người già, trẻ em luôn được ưu tiên, chăm sóc, bao bọc, có rất rất nhiều thứ nữa.

... Đôi lúc cảm thấy... mình như bị đa tính cách vậy...

Nàng đi qua chỗ tên Thích Khách lúc đến gần tên Thích Khách giơ tay phi ra cây châm về phía nàng, khi cây châm sắp đâm vào ngực nàng thì một cành cây phóng ra làm cho cây châm lệch hướng, cây châm đâm vào cánh tay nàng.

Âm Vệ lúc này bị nàng đá đã ném cành cây, nhìn về mặt hần không tình nguyện mấy,

...Tình địch cứu tình địch...

Âm Vệ bay qua chỗ tên Thích Khách rồi cho hần một kiếm, tên Thích Khách không cả hét kịp đã nằm trên vũng máu tươi của chính mình...

Cái chết của tên Thích Khách cứ vậy nhạt nhẽo như canh không cho muối.

“Cảm ơn.” Nàng nhìn Âm Vệ rồi nói, Âm Vệ chẳng thèm ngò ngang gì để nàng... nàng cũng không để ý. Nàng cảm thấy đầu óc choáng váng...

Đừng bảo ngất nữa nhé?

Nàng cứ thế ngã, hần đứng không xa nàng mấy, theo bản năng chạy lại đỡ nàng, nàng ngã vào lòng ngực hần...

“Trích Liên, giúp ta đưa nàng ấy về viện Nha Nha.” (Nơi ở của chị)

Ám Vệ tên Trích Liên: Trích liên từ nhỏ đã đi theo Nam Huyền Ngọc, 6 tuổi học võ công, tính cách hơi cổ quái, đôi lúc không nghe lời.’

Trích Liên cúi đầu ngoan ngoãn làm.

Vương Gia có phải hay không thấy nữ nhân kia có phần vừa mắt rồi? Bình thường hắn đưa nữ nhân nào tới Vương Gia ngay cả liếc một cái cũng không, giờ thì sao? Ôm luôn chẳng cần suy nghĩ!

Vẫn nên điều tra kĩ hơn về nữ nhân này!

Trích Liên âm thầm quyết định.

Vì cơ thể hắn yếu nên chỉ có thể để Trích Liên bế nàng, hắn thì đi theo sau. Đặt nàng xuống giường, hắn nhìn cây châm ở bắp tay nàng, xem xét một lúc hắn cảm thấy khó hiểu,

Trên châm không có thuốc độc... chỉ có thuốc mê còn một loại nữa hắn không biết là gì... tốt nhất gọi Đại Phu.

Lần này cũng là Trích Liên đi.... Trích Liên rất không cam lòng, tại sao là hắn? Hắn là để bảo vệ Vương Gia! Sao hắn bỗng trở thành tên sai vật rồi? Không phục!

Trong lòng vô cùng khó chịu, tuy nhiên Trích Liên vẫn phải đi.

....

Sao nóng thế? Ai đang đốt lửa gần nàng sao? Sao mà nóng vậy?

Ý thức nàng vẫn còn mơ hồ, mắt nhìn chẳng rõ cái gì cả, chỉ thấy một người mái tóc dài đang ở bên cạnh... (Chương này ngắn nha mấy chế..)

6. Chương 6: Hôn Chưa Được Giây...

“Nước... nước...” Nàng khó khăn nói ra, thật nóng nực! Rốt cuộc nàng bị sao vậy nè?

Hắn đứng dậy lấy nước cho nàng.

“Đây, ngồi dậy nào.” Hắn đỡ nàng ngồi dậy, đưa chén nước lên miệng nàng.

‘Ừc ừc’ Nàng uống như kiêu rất lâu không có nước để uống vậy. Uống xong cũng chẳng đỡ hơn, khó chịu nàng đưa tay cởi xiêm y... hắn thấy vậy hơi hoảng, cầm tay nàng không cho nàng lộn xộn, đầu gối hắn vừa động tay nàng, nàng liền khó chịu hơn...

...Thích Khách kia tắm Xuân Dục trên cây châm?

Tên Thích Khách đã chết: Đúng ta tắm lên... nhưng ta là lấy nhầm! Ta đi đầu thai làm thú cho đỡ mất mặt đây. Xin lỗi phụ thân, mẫu thân...

Nàng ưm một tiếng, khắp thân thể như có kiến bò. Bắt lấy cánh tay của hắn nàng nói, “Soái ca~~ ta nóng quá...”

“Soái ca?” Hắn ngẩn ra...

Cái gì soái ca?

Trong lúc hắn đang ngẩn ra nàng chuẩn xác nhắm môi hắn hôn lên... chưa kịp nếm mùi vị gì hắn đẩy nàng ra, cách xa nàng. Mặt hắn ửng hồng...

Hôn... hắn vừa bị hôn! Aaa...làm sao đây, làm sao đây...

“Soái ca... lại đây với ta~~” Nàng lão đảo đi về phía hắn. Vừa đi vừa cởi xiêm y trên người...

Aaa... Trích Liên, người mau về đi a!

Hai người, người tiến người lùi...

“Mộng Mộng... đừng có tiến nữa...” Còn tiến nữa hấn sẽ chẳng có đường mà lui. Nàng bây giờ làm gì còn không chế được bản thân.

‘Bụp’ Một bàn tay đánh ngất nàng. Hấn thở phào, nhưng... xiêm y trên người nàng đã tháo được một nửa... bờ vai trắng nõn lộ ra... ngực như ẩn như hiện...

.... Có phải mất hấn sắp mù không? Phụ Hoàng có nói không được nhìn thân thể nữ nhân không mặc quần áo, không mắt sẽ bị mù. Nhìn thê tử của mình sẽ không bị. Ừ, đây là thê tử của hấn nhìn cũng không sao.

Trích Liên nhìn Đại Phu ở gần đó, Đại Phu biết điều quay đầu,

Hấn nhìn Trích Liên, Đại Phu. Đi đến gần nàng ngồi xổm xuống chỉnh lại xiêm y trên người cho nàng rồi bảo Trích Liên nâng nàng lên giường cho Đại Phu xem.

Sau một lúc Đại Phu bắt mạch xong nói, “Vương Phi không sao, chỉ bị trúng Xuân Dược, vết thương trên tay chỉ cần tĩnh dưỡng là khỏi thôi ạ, Vương Gia đừng lo lắng. Lát nữa thảo dân sẽ kê đơn thuốc...”

“Được. Trích Liên, tiến.” Giọng hấn không nhạt không mặn. Trích Liên tiến đại phu

...

“Ai... sao mỗi thế này...” Nàng ngồi dậy vươn vai... cảnh tượng ngày hôm qua hiện lên...

Oái? Hôm qua tên Thích Khách kia định giết nàng bằng châm, tên Ám Vệ cứu nàng rồi nàng ngất đi. Sau đó nàng hình như... có cường hôn ai đó... vừa cởi xiêm y trên người... vừa đi về phía người kia... còn nữa không ta?

Thảo Nhi cùng mấy nô tì đi vào, trên tay đồ ăn, bát thuốc... có cả mấy đồ gì đó nữa.

Giọng nói của Thảo Nhi khiến nàng thoát khỏi suy nghĩ,

“Vương Phi, người rửa mặt đi ạ.”

Nàng nhìn bát thuốc ở xa xa, lấy tay bịt mũi, “Thảo Nhi, bê bát thuốc kia ra ngoài!”

Thảo Nhi lúc này mới chợt nhớ rằng nàng sẽ nôn khi ngửi thấy mùi thuốc, tay lấy ra túi nhỏ đeo vào người nàng, “Vương Phi, đây là đồ phụ nhân cho, nói có thể khiến người hết buồn nôn khi ngửi thấy mùi thuốc ạ.”

... Thần kì vậy?

Nàng sờ sờ cái túi, túi có thêu bông hoa lan trắng trông rất đẹp, mỗi đường chỉ như dồn vào hết tình thương, công sức để thêu.

Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng từ nhỏ ở quê, giỏi nhất là thêu thùa. Năm đó gặp vị Phụ Thân, một lần gặp đã thích, vị Phụ Thân lúc đó cũng vậy. Khi cưới vị Phụ Thân kia sủng ái hết mức Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng. Về sau dần dần ông ta nạp thêm nhiều thiếp, bỏ mặc Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng.

Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng có chút thủ đoạn nên mới giữ được vị trí chính thê. Bà ta rất yêu thương Diệu Mộng Mộng, Diệu Mộng Mộng từ bé bà ta đã dạy đánh người chửi người... rồi lớn lên thì dạy phẫn son, tô tô chết chết...

Mỗi lần Diệu Mộng Mộng ra ngoài là dọa chết người bởi lớp phấn trên mặt...

Bởi vậy không biết vị Mẫu Thân này lo cho con hay hại con nữa...

“Vương Phi, hôm nay là ngày về phủ thừa tướng ạ, Vương Gia nói nếu người còn mệt thì để lần khác...” Thảo Nhi chưa nói hết nàng xen vào, “Về.” Thảo Nhi nghe vậy nói với một nô tì khác đi nói lại với Vương Gia...

Phải về chứ! Về chơi cho gà bay chó sủa! Haha... Nàng cười nham hiểm

(Hôm qua vội quá ghi nhầm là Thái Y:V Mị sửa rồi đó. Hihi)

7. Chương 7: Thơm Cái Nữa

Chải đầu, thay quần áo... ăn, đến lúc uống thuốc...

“Có thật uống vào sẽ không bị nôn?” Nhìn bát thuốc đen ngòm trước mắt, nàng sợ những thứ vừa mới ăn bị nôn hết ra, rất phí, phí công nhai rồi nuốt.

Thảo Nhi cười, “Người uống sẽ biết. Vương Phi, người mau uống, thuốc nguội sẽ không còn công hiệu đâu.”

Nàng đành một tay bịt mũi tay cầm bát thuốc một hơi uống hết.

Đáng chết rồi! Mà không có cảm giác buồn nôn...

“Thảo Nhi, mang khăn che mặt lại đây.” Nàng muốn che mặt lại... lát nữa còn diễn trò chứ!

Đeo khăn che mặt, nhìn Thiếu Nữ trong gương, tóc chải không quá cầu kỳ, khăn che đi nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt hạnh nhân, xiêm y phớt hồng, dưới thêu những bông hoa lan,

Vẻ đẹp trong sáng được che đi một nửa trong gương.

Nàng nói mình là Diệu Mộng Mộng chắc chắn mọi người đều há mồm. Diệu Mộng Mộng trang điểm rất đậm, lớp phấn che đi gương mặt thật, một thiếu nữ có vẻ đẹp trong sáng thành tú bà. Cách ăn mặc 7 màu thì 4 màu bị điểm danh.

Ngắm chính mình trong gương, một lát sau nàng bước ra cửa thấy hắc đang ngắm cảnh hoa lan ở gần cửa sổ. Hắc không còn bộ dạng như hôm qua, mái tóc được buộc gọn lên, gương mặt tuy còn chút tiều tụy nhưng đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, quần áo chỉnh tề. Đôi mắt vẫn ôn nhu và ma mị,

Khí chất cao quý mang theo nhã nhặn.

Nàng vui vẻ khi thấy hắc. Đi nhanh, đến sau lưng hắc nàng kiễng chân ‘Chụt’ tiếng thơm má nho nhỏ vang lên... cùng giọng nói của nàng, “Trả công hôm qua.”

Hành động này của nàng khiến hắc hơi xúc động, đã rất lâu hắc mới trải nghiệm cảm giác này một lần nữa. Lúc hắc còn nhỏ Mẫu Phi thường thơm má hắc, hắc rất thích. Từ khi hắc 6 tuổi Mẫu Phi bỗng lạnh nhạt với hắc, không còn như trước...

Hắc nhìn nàng nói, “Chưa đủ, thêm cái nữa.”

Ặc ặc.. Nàng chọc hắc cơ mà... sao giờ thành thế này?

Nàng hôn thêm cái ‘Chụt’ hắc mới hài lòng...

Nhìn vẻ mặt hài lòng của hắc nàng cảm thấy bản thân bị hắc lừa!

...

Trên xe ngựa...

Bên trong xe yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng ruồi bay.

Nàng ngáp ngáp, nhìn về phía hắc,

Từ lúc lên kiệu hắc chẳng nói câu nào... thật ít nói!

À, để xem lại ký ức xem sao... Lát nữa còn chơi!

Mẫu Thân Diệu Mộng Mộng tên Liên Như, thủ đoạn..

Vị Phụ thân kia tên Diệu La Thiên, hồ ly...

Chậc chậc... Thủ đoạn, hồ ly... Sinh ra Diệu Mộng Mộng chỉ có bạo lực? Lẽ nào hai người này hút hết trí thông minh rồi?

Thật quá cạn lời rồi! Từ khi sinh ra đã không công bằng...

Đến lúc trưởng thành thì biến thành vật làm nền cho người ta...

Người ta ở đây chẳng ai khác Diệu Kiều Như, muối muối có cái danh thiện lương, đáng yêu!

Sao cảm thấy đây là một phiên bản hoàn hảo hơn Dung Dung nhỉ? Dung Dung luôn luôn là một bộ dạng yếu mềm... nhưng không biết điều khiến cảm xúc... người tinh mắt có thể nhìn ra. Diệu Kiều Như lúc cần yếu thì yếu, cần mạnh thì mạnh, cảm xúc cần lộ ra sẽ lộ, không nên lộ ra thì dù có móc ra cũng chẳng ra trừ khi chính Diệu Kiều Như muốn. Diệu Mộng Mộng sớm đã biết được điều này khi còn chơi chung với ả.

Điểm chung của hai người này giả hiền lành, hay khóc.. rất biết tự biên tự diễn.

Được rồi, bà đây sẽ quây banh Phủ Thừa Tướng!

“Vương Gia, Vương Phi, đến Phủ Thừa Tướng rồi ạ.” Có người vào báo.

Lúc sắp vén màn xe ngựa đi xuống hắt nói với nàng,

“Nàng mang khăn che mặt làm gì?” Giọng hắt bỗng truyền vào tai nàng, nàng hơi giật mình.

Từ lúc lên xe ngựa tới giờ nàng đều không tháo nó xuống... kỳ quái.

“Bí mật~~” Nàng nháy mắt với hắt... đi qua hắt không quên thơm hắt một cái vào má...

Mặt hắt lại đỏ lên. tính cả lúc sáng nàng đã hôn hắt được 20 cái rồi... mà hắt thích như vậy!

Bước xuống ánh nắng chiếu vào người nàng và hắt... hồng phớt, xanh lam... hòa quyện vào nhau nhìn như một đôi uyên ương mới bước ra từ tranh thêu vậy...

Nhìn xung quanh Phủ Thừa Tướng tuy không to đẹp bằng Phủ Tình Vương, cũng thuộc loại đẳng cấp a! Lại nhìn cửa lớn... người người đứng đầy...

Có cần khoa trương thế không? Vương Gia đến thôi... Hoàng Thượng đến đây thì người định lôi các tổ tông ra đón tiếp luôn đúng không? Xin lỗi các vị tổ tông nhiều nhiều...!

“Tham Kiến Tình Vương Gia, Tình Vương Phi.” Tất cả những người có mặt ở đây thấy hắt, nàng lại đây liền hô... rồi quỳ xuống hành lễ...

Đứng đầu là Diệu La Thiên, Liên Như cùng với Diệu Kiều Như... một nam nhân nữa. Đằng sau những thị thiếp và người hầu... hơn trăm người.

Nhiều người quỳ vậy... có phải nàng tốn rất nhiều tuổi thọ?

(Mị không giỏi mấy việc tả cảnh với tả vẻ đẹp... nên có chút kì kì ^^)

8. Chương 8: Suýt Bị Quất!

“Đứng lên đi.” Nghe hắt nói vậy lúc này mọi người quỳ dưới đều đứng lên...

Nàng đứng sau lưng hắt như đang nghĩ gì đó rồi nhào vào lòng Liên Như...

“Mẫu Thân...” Giọng nàng nức nở... khăn che trên mặt cũng lay động theo.

Liên Như lập tức ôm nàng thật chặt, đều tại bà... quá chủ quan, nữ nhi mới bị gả nhầm! Gả cho người mình không thích...

“Con ngoan...” Liên Như xoa xoa tóc nàng, Liên Như nâng mặt nàng lên nhìn, “Sao con đeo khăn che mặt?” Chẳng lẽ...

“Mẫu Thân, vào trong rồi nói được không ạ? Nữ nhi mới a.”

“Đúng đúng, vào rồi nói...”

Nàng bỏ tay ra khỏi người Liên Như đi qua chỗ hần, ôm lấy cánh tay hần... đầu dựa vào, giống như chú mèo con đang làm nũng!

Mọi người thấy vậy trợn mắt: Đại Tiểu Thư của bọn họ từ khi nào giống mèo con như thế?

Chắc chắn là nhìn lầm! Đúng!

Trong Phủ... nàng và hần ngồi bên trái, Diệu Kiều Như và nam nhân kia ngồi bên phải. Đối diện với nhau, Diệu La Thiên, Liên Như ngồi ở vị trí đối diện cửa. Diệu Kiều Như quan sát nàng, nàng chỉ nhìn nhìn rồi ngoan ngoãn làm mèo con bên người hần.

Một lúc sau Diệu Kiều Như chậm rãi nói,

“Đại t tử, chúc mừng t tử thành Tình Vương Phi tôn quý!” Giọng Diệu Kiều Như nhẹ nhàng, nghe một lần liền muốn nghe nữa...

“Vương gia~~bón Mộng Mộng được không?” Ánh mắt mèo con của nàng khiến hần bất đắc dĩ... tay vẫn nâng thìa lên bón cho nàng...

Thật chẳng biết thê tử nhà mình nghĩ gì!

Diệu Kiều Như bị nàng phớt lờ cảm thấy không biết nói gì...

Màn ăn ái của hai người, hần bón nàng ăn, nàng ăn hần bón. Khung cảnh cực kì ngọt ngào khiến người ta muốn ới!

Diệu La Thiên, Liên Như, Diệu Kiều Như, nam nhân kia, tất cả mọi người nhìn hành động của hai người không khỏi toát mồ hôi... thầm nghĩ: Có phải hay không Đại Tiểu Thư bị đụng hổng đầu? Hay là do Đại Tiểu Thư thật sự yêu Tình Vương Gia? Phì phì! Không thể nào!

Ăn ái trước mặt nhiều người như vậy, hai người không thấy ngượng ngùng nhưng chúng ta thì có!

Sau màn rải thức ăn cho chó thì trời cũng đã tối, nàng và hần quyết định ở lại.

Buổi tối...

Thư Phòng...

“Nghịch nữ! Người còn không mau quỳ xuống!” Diệu La Thiên cố gắng đè thấp giọng để không lọt ra ngoài. Trên tay ông ta cầm một cây roi.

Ông ta đáng lẽ không nên sinh nghịch nữ này ra! Để giờ mất hết mặt mũi!

CMN! Lại hét! Tại sao bà đây toàn gặp phải mấy vị già rồi còn thích hét vào mặt người ta như thế?”

“Phụ Thân, chuyện nhỏ nhặt này người cần gì phải để ý? Con và t tử vốn đã hay như vậy chứ đâu phải bây giờ mới vậy.” Diệu Kiều Như một bên nửa nói nửa đỡ cho nàng.. để chứng tỏ mình là một người không những hiểu lễ nghĩa còn rất tốt bụng... coi trọng tình t tử muội.

Nàng thì nghe ra ả đang tố cáo nàng! Từ trước tới giờ Diệu Mộng Mộng và ả ta luôn luôn trước mặt Diệu La Thiên ra vẻ một đôi t tử muội thâm tình, thân thiết! Bây giờ ả nói vốn đã hay như vậy chứ đâu phải bây giờ mới vậy?

Tố cáo cũng khéo đó chứ!

“Cái gì? Vốn đã như vậy? Ý con nói nghịch nữ này luôn luôn đối với con như vậy?” Diệu La Thiên nghe vậy tức giận, tay cầm roi quất xuống chỗ gần nàng....

“...” Nàng giật bắn mình...

ĐM! Hù chết bà đây!

Diệu La Thiên hình như quát trượt tay định nâng lên lần nữa thì nghe thây nàng nói,

“Phụ Thân, Người đừng quên hiện tại Mộng Mộng là Tình Vương Phi!”

Đây là nhắc nhở ông ta? Hừ! Dạy nữ nhi mình là chuyện chính đáng! Không quắt nghịch nữ này một roi để tỉnh ra ông sẽ không phải Thừa Tướng!

Lúc roi ra chuẩn bị rơi xuống người nàng thì một giọng nói khiến nó dừng

“La Thiên!” Liên Như đi nhanh, tay kéo lấy tay Diệu La Thiên, La Thiên định quất, bây giờ bị kìm lại không khỏi ức hơn...

“Mộng Nhi, Như Nhi, hai đứa ra ngoài đi!” Liên Như nhanh chóng nói...

Nàng, Diệu Kiều Như ra ngoài... đứng ở đây một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì cả...

Liên Như lúc đi vào không hề nhìn đến nàng... nhưng hành động của bà khiến nàng không khỏi... phục!

Không khóc lóc hay lời kéo van xin, dứt khoát dùng hành động để ngăn cản... dù có chuyện gì xảy ra cũng phải cho con cái đi hết rồi mới nói! Không để ảnh hưởng đến ai!

Cơ mà... sao Liên Như có thể giữ được một nam nhân to lớn hơn mình được nhỉ?

Có vấn đề!

9. Chương 9: Cẩn Thận Ta Chặt Đuôi Muội Nấu Cho Cậu!

“Tỉ tỉ, có phải người nên cảm ơn ta vì ta đã nhường vị trí Tĩnh Vương Phi không?” Diệu Kiều Như đột nhiên lên tiếng....

“Aiz... tỉ tỉ quên mất! Cảm ơn muội muội nha!”

Bà đây cảm ơn luôn mười tám đời tổ tông nhà người!

Diệu Kiều Như cười hí hí... nhìn nàng nói, “Tỉ tỉ... cho muội hỏi... Cảm giác người mình thích đi lấy người mình ghét nó thế nào vậy ạ?”

Đang châm chọc nàng?

Người châm chọc thì ta đây sẽ khoe khoang mình rất thoải mái!

“À... cảm giác giống như vừa vứt đi được vật nặng trong người ý! Rất thoải mái!”

Diệu Kiều Như nghe xong mặt biến sắc. Bỗng lại gần nàng tay nâng tay phải nàng lên...

‘Bốp’ Bàn tay nàng rơi xuống mặt Diệu Kiều Như... khiến mặt ả lệch đi...

Nam nhân qua đây thấy vậy hô,

“Như nhi!” Giọng nam nhân vừa lo lắng vừa tức giận.

Trò cũ!

Nàng cười, tay trái nâng lên ‘Bốp’ một tiếng tát nữa vang lên.. Diệu Kiều Như nhìn nàng, ánh mắt khó tin lúc sau đầy lửa giận.

“Tỉ tỉ tát lại cho nó cân mà.” Giọng nàng nửa đùa nửa nghiêm túc...

Đừng nhìn bà đây như vậy, rất là nóng người!

Muốn diễn kịch trước soái ca? Bà đây đang toại nguyện cho người đó!

“Diệu Mộng Mộng, người làm gì nàng ấy?!”

Người nói chẳng ai khác Phiên Lăng Toại: Đại Công Tử nhà họ Phiên... giàu có. Phiên Lăng Toại là người Diệu Mộng Mộng thích....

Được mỗi cái nhan sắc... còn không bằng cả Phu Quân nàng a!

Cơ mà... cái tình huống quen quen...

“Không có, tí ý không có đánh thiếp...” Diêu Kiều Như chưa nói hết đã bị nàng cướp lời,

“Chàng nhìn nhầm rồi. Phải không muội muội?”

“...” Ai mượn người nói! Diêu Kiều Như trên mặt vẫn bình thường, khi nhìn lên đôi mắt mới thấy có chút long lanh do nước mắt đọng, cộng thêm hai má bị đánh có hơi sưng và đỏ... Người nhìn chỉ muốn kéo vào lòng che chở.

“Ta biết người thích ta, nhưng bây giờ người đã là Tình Vương Phi còn ta đã lấy Như nhi. Có chuyện gì cứ nhắm vào ta!” Phiên Lăng Toại nói xong nàng cười lớn, “Ahaha...đúng vậy a! Nhưng từ lúc người cưới nhị muội ta, người đối với ta mà nói chỉ thả đi một con cầu thôi! Đừng tự nâng mình lên như vậy. Phiên Đại Công Tử!” Nàng lấy hơi nói tiếp, “Người biết ta là Tình Vương Phi còn xưng người với ta? Riêng chuyện này ta đã có thể xử tội người!”

Mọc, dóa thấy tên nam nhân nào vừa tự tin đã thế còn tự nâng cao mình lên trong lòng người khác! Còn muốn làm soái ca ngôn tình!

Phiên Lăng Toại lúc nàng nói đến chữ Cầu thì mặt hắn ta đỏ bừng, nào có tâm để ý câu sau nữa.

Trong lòng chỉ có một ý niệm, giết chết nữ nhân trước mắt...

Diêu Kiều Như ngạc nhiên, rất nhanh nói,

“Tỉ tỉ...tỉ sao có thể nói vô tình như vậy?”

Từ sáng nay ả đã thấy nàng ta rất khác... không còn hung ác như trước nữa... lúc bên Tình Vương như mèo con ngoan ngoãn... Đối với người khác lạnh nhạt... động vào nàng ta nàng ta mới xù lông...

“Muội Muội... ta cảm ơn muội một lần nữa, Cảm ơn vì đã giúp ta tìm được ‘TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC!’ của mình!” Nàng nói tiếp, “Ta nhắc nhở muội một chút. Đừng để lộ đuôi ra, cẩn thận ta chặt nấu cho ‘Cầu’ ăn!”

Nàng nói xong bước về phía trước... nam nhân ở đó như kiêu đã đứng chờ rất lâu rồi...

Bước về phía hắn, tay nàng nhẹ nhàng tháo khăn che mặt xuống...

Nàng và hắn đứng dưới ánh trăng sáng ngời. Gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ trong sáng, đáng yêu, xiêm y hồng phớt... đứng cùng hắn, bộ dạng ma mị mà ôn nhu...

Thật sự là xứng đôi... như hoa sen được bảo vệ bởi lớp lá xanh ngát

“Vương Gia, nghe lén người khác nói chuyện là không được.” Giọng nàng có chút đùa giỡn cũng nghịch ngợm.

“Phụ Hoàng nói, không được để thê tử của mình chạy lung tung. Ta chỉ là đang trông chừng thôi.”

Đây có được coi Thả Thính không? Chắc không phải.

(Chương này nhạt:v Ngán nữa.)

10. Chương 10: Thích Rồi...

“Hihi.” Nàng cười vui vẻ.

Diêu Kiều Như, Phiên Lăng Toại. Mồm há ra... cả hai đều dơ như tượng...

Không thể nào! Diêu Mộng Mộng sao có thể xinh đẹp như vậy!? Không thể nào....!

Rõ ràng chỉ là một tú bà phấn son khắp người, quần áo đỏ chói, xấu xí, Sao có thể biến thành hoa sen hồng thanh khiết không nhiễm bùn, xinh đẹp động lòng người.

Gương mặt hần hơi hồng lên...

Những gì nàng nói lúc nãy, hần đều nghe hết. Hóa ra nàng đã có người mình thích rồi. Lòng hần hơi khó chịu, cũng tự trách bản thân vì đã làm nàng không thể lấy người mình thích, nhưng nghe nàng nói tên nam nhân kia chỉ như thả đi một con cầu thôi. Lòng hần bỗng nhẹ đi, chẳng hiểu vì sao.

Đến khi nghe câu Tình Yêu Đích Thực do nàng nói ra... hần biết lúc đây trái tim của hần đập rất nhanh. Hần phát hiện mình thích nàng mất rồi...!

Cũng chẳng biết từ khi nào thích nữa. Có lẽ đây chính là hai chữ Duyên Phận người ta thường nhắc đến...

Tay hần cầm chiếc áo khoác, hần khoác lên cho nàng. Làm xong, tay hần cầm lấy tay nàng nói, “Đi.” Nàng gật đầu. Bước theo, từng bước theo hần.

Nàng nhìn bàn tay trắng trẻo của hần đang nắm lấy tay nàng. Nàng có thể cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay hần, ấm áp như ánh nắng. Bàn tay hần như đang truyền sự ấm áp, an toàn vào nàng. Nàng tự dừng thấy Trái tim của mình đập mạnh và nhanh quá... Như đang nhảy nhót vui mừng khi tìm được người bạn có thể bên nó trọn đời vậy. Trái tim của nàng sẽ không còn cô đơn hay lẻ loi như trước, sẽ chẳng một mình với sự âm u, lạnh lẽo kia... bởi nó đã có bạn rồi... và nàng cũng vậy!

Nàng âm thầm nắm chặt tay hần hơn... Tay hần sau này chỉ mình nàng được nắm.. mình nàng mà thôi.

Nhìn bàn tay nhỏ bé hần đang nắm lấy. Bàn tay mềm mại này... có phải hay không sẽ nắm tay hần suốt quãng đời còn lại? Cùng hần vượt qua khó khăn? Nhưng liệu hần có thể nắm đến lúc đó không?

Tay hần cũng âm thầm nắm chặt tay nàng.

Hai người rời đi... cứ như vậy tay trong tay rời đi. Dưới sự chứng kiến của ánh trăng. Cả hai đều âm thầm quyết định người trước mặt là người ở bên mình. Dù có trọn đời hay không.

Lỡ bên nhau

Giờ sao đây?

Chàng yêu ta không

Có

Ta cũng yêu chàng

Duyên này trời ban

Giữ được hay không là do ta

Mong tơ duyên này ngày một lớn

Tồn tại được vĩnh cửu.

Ánh nắng của ngày mới xuyên qua. Dịu nhẹ chiếu vào hai người đang say giấc nồng. Bên ngoài gió nhẹ thổi khiến cành hoa mong mảnh rơi xuống, hoa rơi lớt phớt. Bên ngoài một mảnh huyền ảo, bên trong ấm áp nồng đậm...

Nàng mở mắt đã thấy gương mặt phóng to của hần trước mặt. Nở nụ cười, nàng giơ tay nhẹ vuốt lên gương mặt đó. Không dám động mạnh, sợ hần thức giấc.

Tối qua nàng và hần rời khỏi Phủ Thừa Tướng. Lên xe ngựa nàng liền mệt quá ngã vào lòng hần ngủ thiếp đi. Mơ mơ màng màng, nghe được hần và Âm Vệ Trích Liên kia nói chuyện. Nàng chỉ nghe được cái gì mà 3 năm thời gian... Rồi chẳng thấy gì nữa cả.

3 Năm...

Còn rất nhiều chuyện nàng định điều tra nhưng hiện tại nàng rất lười! Có lẽ nên tìm hiểu những thứ quan trọng còn những thứ khác sau này sẽ làm.

Ví dụ: Chuyện 3 năm thời gian... Bây giờ hẳn quan trọng nhất.. điều tra xong mới đến lượt chuyện Diệu Mộng Mộng có phải con của Diệu La Thiên hay không.

Người ta nói, hổ có dữ mấy cũng không ăn thịt con mình. Từ tối qua nàng phát hiện ánh mắt Diệu La Thiên chẳng có tí nào là nhìn nữ nhi của mình cả.

Nếu vì quyền lợi... chắc chắn ông ta sẽ không làm vậy!

Phức tạp! Ngủ!

Quyết định nhắm mắt, ôm mỹ nam ngủ tiếp.

(Ngủ...)

11. Chương 10-2: Chương Đặc Biệt

Hôm nay cho mị nghỉ nghe^^

Mị có viết về một nữ phụ sắp lên sân.

Tặng các bạn! như bù chương hôm nay^^

(Nữ Phụ: Phương Mị Mị)

Lúc trước là Miên Dạ

Giờ Miên Dạ đi rồi

Có thêm một Mộng Mộng

Thiên ca ca...

Tại sao lòng huynh không thể hướng về phía ta

Dù một lần thôi ta cũng mãn nguyện mà

Có phải ta chưa đủ tốt

Hay do ta chưa đủ Chân thành nên huynh mới như vậy?

Ta đã biến mình thành Miên Dạ thứ hai

Một Miên Dạ ác độc cùng gương mặt xấu xí

Tất cả ta làm đều vô ích

Mộng Mộng kia xuất hiện

Khiến huynh rời xa ta hơn

Càng ngày càng xa

Và ta biết lần này ta sẽ không còn cơ hội gì nữa

Ta phủ nhận điều đó

Sự ghen ghét đố kỵ trong lòng ta ngày một lớn

Rồi ta thực sự trở thành Miên Dạ

Hăm hại giết chết hoặc khiến người kia tàn phế

Nhưng mọi lần đều không thành công

Hơn nữa còn bị huynh ấy phát hiện

Lần đầu là cảnh cáo
Lần hai là tát
Lần ba huynh ấy đánh ta tàn phế một tay
Lần bốn dùng kiếm đâm vào bụng ta
Đại phu nói ta không thể sinh con được nữa
Chính mũi kiếm kia nên ta như vậy
Huynh ấy vô tình như vậy khiến tim ta đau ngàn lần
Nỗi đau thể xác lẫn trong tâm
Đau ngoài đau cả trong
Ta từng nghĩ chỉ cần bên huynh ta nguyện làm cái bóng của người kia
Nguyện khiến bản thân giống người kia
Nguyện tổn thương cả bản thân
Chỉ cần huynh vui cái gì ta cũng nguyện ý
Chỉ cần huynh có thể để ý ta
Ta sẵn sàng làm tất cả
Nhưng ta không thể để huynh thích người khác
Không thể để huynh vì người khác đau lòng
Đó là lúc trước
Ta không muốn đấu tranh hay yêu huynh nữa
Bây giờ ta chỉ muốn sống thật với tính cách của bản thân mình thôi
Muốn rời xa cái tình yêu mù quáng kia
Toàn bộ
Nhưng sao ta có thể làm được đây
Tình yêu ta đối với huynh giống như núi cát vậy
Ta chỉ có thể xóa đi từng hạt một
Mỗi hạt được xóa đi thì hạt khác thêm vào
Càng ngày càng nhiều hơn
Tại sao ta không quên được
Gương mặt huynh in sâu trong tâm trí ta
Đôi mắt Lạnh lùng luôn luôn xuất hiện trước mặt ta
Tất cả của huynh ta đều không quên được
Mặc dù tâm đã chết
Tim đã vỡ
Mắt đã mờ
Cả người đã mệt

12. Chương 11: Dạ Quốc

(Nam Nữ Chính xin nghỉ bồi tình cảm rồi:v hôm nay cặp phụ ngược nhau này lần đầu lên sàn Đờng đá mạnh quá kéo tội!)

1 Tuần trôi qua êm ả. Thật ra đầy mưu tính. Sóng gió sẽ nổi lên trong lúc bão nhỏ hoành hành.

Dạ Quốc: Quốc Gia nhỏ. Bình yên, ít sóng gió nhất trong những Quốc gia. Vua ở đây có thể được coi vị vua tốt, luôn luôn lo lắng cho con dân của mình.

Người dân nơi đây không nhiều nhưng khi có ngày hội gì đó, tất cả đều tụ họp. Đó là một trong những điều khác lạ. Quốc Gia khác không có.

Trong Phủ Thái Tử

Trên cây lê. Thiếu nữ ngồi trên cành, đôi chân đong đưa. Xiêm Y trên người lỏng lẻo, ngực lộ ra... khiến người nhìn bông mắt. Gương mặt thiếu nữ một bên cực kỳ ghê rợn, một bên xinh đẹp. Nhìn vào khiến người ta ngỡ rằng mình bị ảo giác. Đôi mắt to không ngừng chớp chớp.

Nhìn qua như nửa ma nửa tiên.

‘Vèo’ Bỗng một chiếc lá bay qua, chiếc lá như mũi kim, mục tiêu của chiếc lá chính là thiếu nữ đang trên cây lê. Mọi thiếu nữ cong lên. Tay chụp lấy chiếc lá, máu từ tay chảy xuống, gương mặt thiếu nữ vẫn không đổi sắc.

“Mị Mị, võ công con càng ngày càng tiến bộ đó!” Giọng nói ngọt ngào. Theo đó thân ảnh chui từ bụi cây ra.

Tóc trắng xóa, dài, trông như bột bà.. Xiêm y trên người toàn màu trắng.

Thiếu nữ trên cây lê nhảy xuống, đối diện với nữ nhân tóc trắng, “Võ công tiến bộ thì có ích gì! Thiên ca ca cũng không để ý đến con!”

Làm nhiều việc như vậy cũng không để ý!

Nữ nhân tóc trắng thấy vậy cười dịu dàng. Tay xoa đầu thiếu nữ, “Con than vãn được gì? Mau đi bám đuôi hần đi. Đến lúc mất thì đừng kêu ta.”

“...”

Thiếu nữ Phương Mị Mị: Từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, 5 tuổi đi theo một bà lão. Trên giang hồ người ta gọi bà lão đó là Yến Ly... giỏi độc dược. Phương Mị Mị tuy là đồ đệ của Yến Ly nhưng Yến Ly chưa bao giờ dạy độc cho, chỉ dạy võ công.

12 Tuổi vào cung...Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thuận mắt nên ban hôn cho Thái Tử.

Thư phòng...

Nam nhân ngồi đọc sách, gương mặt xinh đẹp như một đứa trẻ chỉ cần cười lên thì ai cũng muốn yêu thương. vẻ đẹp không tả được. Trên mặt hần chỉ có một vẻ mặt lạnh lùng. Mắt chăm chú đọc sách. Cả người hần đều là khí lạnh méo chịu được!

“Thiên ca ca!” Phương Mị Mị đá thẳng cái cửa ngáng đường bay đi, chạy vào kéo tay nam nhân, nam nhân không phản ứng, cũng không ghét bỏ. Mặc kệ Phương Mị Mị làm gì thì làm...

Nam nhân Thái Tử Dạ Quốc, Sắc Ca Thiên: Luôn luôn mang bộ mặt không cảm xúc, trên người luôn âm u.

Sắc Ca Thiên từng là nam nhân ôn nhu... từ khi mất đi người mình yêu Sắc Ca Thiên liền biến thành bộ dạng này...

Phương Mị Mị lay chán hần rồi liền òa khóc, “Òa... òa...Huynh không cần Mị Mị nữa... òa... òa...”

Từng tiếng khóc truyền vào tai Sắc Ca Thiên, hơi nhieu mảy. Gương mặt trẻ con phóng to trước mặt Phương Mị Mị...

“Khóc nữa thì thu dọn đồ!”

Đang định quay đầu đọc tiếp môi bị chiếm... Nụ hôn bất ngờ khiến hấn ngỡ ngàng.

Một lúc sau Sắc Ca Thiên bị hôn đến lơ mơ bắt đầu nói mớ, “Miên Dạ...” Phương Mị Mị hơi dừng... mắt nhắm lại.

Đã nói là chấp nhận làm cái bóng... rồi. Không nên đau lòng... vui lên đi... ít ra huynh ấy cũng để ý, không đẩy ra. Đây là điều tốt...!

Cổ kiềm chế cảm giác đau buồn trong lòng. Phương Mị Mị chuyên tâm vào việc hôn...

Đây... không phải Miên Dạ của hấn!

‘Xoàng’ Phương Mị Mị bị Sắc Ca Thiên đẩy một cái, tay đụng bát canh gà nóng. Bát canh gà rơi xuống, bắn canh nóng vào tay nàng.

“Thiên ca ca?”

“Cút!” Hấn rống lên.

Phương Mị Mị tay đau rát, nhìn Sắc Ca Thiên... tay hấn cũng bị nước canh bắn lên...

Phương Mị Mị chạy ra ngoài....

(Đồ mọi người Mị Mị có trở lại hay không? Ahihi, Nhặt quá đê!)

13. Chương 12: Trời Sập Ta Cũng Chết Cùng Chàng!

Phương Mị Mị trở lại. Tay cầm bình thuốc nhỏ, đến bên Sắc Ca Thiên, đổ bình thuốc ra tay mình định bôi lên chỗ bị bỏng trên tay Sắc Ca Thiên...

“Ta bảo người cút!”

Phương Mị Mị bĩu môi, “Thiên ca ca, huynh không để Mị Mị bôi cho thì Mị Mị sẽ không ‘Cút’!”

“Phương Mị Mị!” Sắc Ca Thiên quát. Nếu không phải sự phụ kêu hấn không được đánh Phương Mị Mị... chắc chắn lúc này hấn sẽ đánh nàng ta một trận rồi vứt ra ngoài!

Cái đuôi Phương Mị Mị này phiền phức!

“Giờ huynh như nào?”

Cứng đầu cứng cổ!

“Hừ!” Sắc Ca Thiên hừ một tiếng, lúc sau người chiến thắng vẫn là Phương Mị Mị.

Sắc Ca Thiên cứng đầu nay gặp người cứng đầu hơn mình còn được Phụ Hoàng, Mẫu Hậu yêu quý, ngay cả sự phụ của mình cũng cưng chiều Phương Mị Mị... đấu qua đấu lại vẫn là Phương Mị Mị thắng. Tốn công tốn sức vậy đấy, nhưng chẳng ảnh hưởng gì hết, đấu vẫn cứ đấu thôi.

Trở về với nam nữ chính nèo...

Đêm trăng khuyết mờ ảo....

Thảo Nhi, Trích Liên ngày nào cũng bị ăn thức ăn chó... bộ dạng hai người rất chi là cam chịu!

Thảo Nhi/Trích Liên: Cam chịu cái mẩu chó ý!

“Này... người không đi bồi tình cảm với thê tử hả?” Thảo Nhi và Trích Liên bị quên ở góc nào đó nói chuyện....

Trích Liên nghe vậy đáp: “Thê tử cái gì? Ta nào có thê tử!” Tên nào nói hắn có thê tử vậy? Hắn biết là hắn giết!

“Thì ta nghe Vương Gia nói với Vương Phi như thế, chẳng lẽ không phải?” Thảo Nhi mù mịt...

Chẳng lẽ Vương Gia nói dối Vương Phi?

“... Vớ vẩn!” Hắn đây vẫn là XỬ NAM! Mà... nha đầu mặt mập này vừa nói ai?! Vương Gia?

Thôi, cho xin rút lại lời nói vừa rồi...

Nam Huyền Ngọc ở trên mái nhà...

‘Hắt xì, Hắt xì.’

Hắn biết... ở đây lâu chắc chắn bị nhiễm lạnh!

Nhìn thiếu nữ gác đầu lên đùi mình. Mắt nàng chứa những vì sao trên trời cùng trăng khuyết ở giữa... nhưng thứ hắn thấy được là hình bóng của hắn...

“Huyền Ngọc, chàng nói thật đi, chàng giấu ta chuyện gì không?” Nàng bất ngờ hỏi hắn, hắn không do dự nói: “Nàng nghĩ nhiều.”

Vẫn không chịu nói? Aaa... tức chết bà đây rồi!

1 Tuần. nàng kêu Trích Liên dạy võ để nàng phòng thân cũng nhân tiện điều tra việc 3 năm kia. Không có kết quả! Cuối cùng còn bị tên Trích Liên kia dạy dỗ!

Thật muốn giơ ngón giữa!

“Nếu chàng mà lừa ta, ta...” Nàng chưa nói hết hắn cúi xuống liền hôn lên môi nàng...

Dịu dàng cũng mạnh mẽ... quất quýt lấy lưỡi nàng.... cần quét hết miệng nàng mới thỏa mãn buông ra...

“Không cho phép nói bỏ ta!” Hắn nói.

Nàng bật cười, Nàng có thể bỏ sao? Dù bỏ cũng phải mang hắn theo. Sao có thể để Phu Quân một mình chứ?

“Ta chỉ muốn nói... ta sẽ đánh chàng rồi thịt chàng luôn!”

“Thật?”

“Ừ, dù trời có sập ta cũng chết cùng chàng. Không bỏ chàng!” Nàng ngồi dậy, véo véo mặt hắn.

Chết cùng hắn...

Thật sự chết cùng hắn sao? Nhưng hắn không muốn đến lúc đó.

Nàng ngả vào lòng hắn, “Ta đọc cho chàng bài thơ nhé!”

”Chàng đến thật nhẹ nhàng

Chàng như ánh nắng ấm áp

Như gió man mát

Tựa thiên thần bên ta

Lòng ta lay động vì chàng

Tim ta đập mạnh cũng vì chàng

Phải làm sao đây?

Duyên này trời ban

Giữ được hay không do ta cả

Mong tơ duyên được bền lâu

Mong đôi ta đơm hoa kết trái

Tình yêu này liệu có vĩnh cửu

Liệu đôi ta sẽ ra sao

Vĩnh Cửu Hay Mau Tan?

HÃY ĐỂ THỜI GIAN QUYẾT ĐỊNH.” Nàng đọc một cách say mê...

“Thiên thần là gì?”

Từ thiên thần này... lạ lắm...

“Thiên thần... giống như chàng đó! Khác mỗi thiên thần có đôi cánh ở sau lưng. Nhưng ta thích chàng hơn thiên thần.”

Hắn không nói gì cả.

Trăng Khuyết dần lên cao. Cơn gió nhỏ nổi lên... mây cũng bay theo gió...

Hoàng Cung: Kinh Cung.

Nữ nhân cao ngạo ngồi ở trên...

“Dám lừa dối bốn cung! Diệu La Thiên, gan người cũng không nhỏ!” Tiếng đập bàn cũng giọng nói tức giận của nữ nhân... các cung nữ thế không khỏi đỏ mặt hời...

Nương Nương tức giận sẽ giận cá chém thớt mau rút! Tất cả cung nữ, thái giám đều có chung ý nghĩ... nhưng sao dám chạy chứ. Chạy đầu lìa khỏi cổ!

Người nói Lục Phi, Quý Phi: Người Hoàng thượng sủng ái, mẫu phi của Nam Huyền Ngọc.

14. Chương 13: Dung Phiên Phiên

“Nương Nương... người bớt giận ạ. Chắc Diệu La Thiên tình phụ thân nổi lên nên mới làm vậy.” Mama bên cạnh Lục Phi lên tiếng khuyên nhủ.

Lục Phi đập bàn lần nữa, lần này tiếng to hơn. “Tình Phụ Thân? Cái này cũng coi là tình phụ thân sao? Đứa con xấu xí ngu ngốc thì gả cho Huyền Ngọc... Đứa con xinh đẹp thông minh thì gả cho tên Phiên Lăng Toại không bằng một góc của Huyền Ngọc. Đây chẳng phải là muốn Huyền Ngọc bị mất hết mặt mũi làm trò cười cho thiên hạ à?” Mama kia không biết nói gì cho phải, đành im lặng chờ Lục Phi hạ hỏa...

Ngay từ lúc Hoàng Thượng nói muốn Huyền Ngọc lấy con gái của Diệu La Thiên bà đã không đồng ý... giờ thì hay, dám giở trò như vậy! Không coi Hoàng Thượng ra gì cả! Chắc chắn muốn tạo phản!

Qua một lúc lâu. Mama thấy Lục Phi đã hạ hỏa liền nói:

“Nương Nương bớt giận đi, mai người truyền Diệu Mộng Mộng kia lên, nếu đúng như lời đồn, xấu xí, ngu ngốc, độc ác thì nói Vương Gia bỏ ả.”

Lục Phi hơi suy tư... chốc lát gật đầu.

Nếu tính tình Diệu Mộng Mộng Thiện Lương và tâm hướng về Huyền Ngọc thì bà có thể suy nghĩ, rồi thử lòng Diệu Mộng Mộng.

“Phi Dạ” Lục Phi vừa nói một bóng người hiện ra, “Nương nương.”

“Đi Kêu Phiên Phiên nội trong sáng mai phải về!” Người kia không nói gì, trực tiếp biến mất.

...

Thảo Nhi đi vào, đến chỗ nàng ngồi nói: “Vương Phi, người của Quý Phi nói Quý Phi muốn gặp người.”

Quý Phi? Mẫu Thân của Huyền Ngọc. Nhưng Quý Phi bây giờ mới gặp nàng là ý gì?

Nàng đang mải suy nghĩ thì Thảo Nhi lay người nàng, “Vương Phi, để Thảo Nhi chải đầu cho người nhé?”

Nàng gật gật nói: “Chải cho ta kiểu nào không bị nặng đầu là được.” Thảo Nhi dạ một tiếng rồi bắt tay vào việc.

Hoàng Cung: Kinh Cung.

Đến Kinh Cung, nàng nhìn xung quanh. Nơi đây dường như có không khí đặc biệt bao quanh. Nó u ám, rất u ám. Nàng bắt đầu run run, không phải ở đây có ma chứ? Biết thế nàng kêu Thảo Nhi đi cùng. Ôi mẹ ơi... hồi hận quá.

“Dân nữ bá kiến Tình Vương Phi!” Bỗng một giọng nói vang lên phía sau, khiến nàng giật bắn mình, chân vấp vào đá suýt ngã sấp mặt. Dung Phiên Phiến cố ý nói to để nàng giật mình. Dung Phiên Phiến che miệng cười khinh. Nàng chưa nói gì Dung Phiên Phiến đã đứng thẳng lên.

Nàng không để ý Dung Phiên Phiến, tay sửa sang lại những chỗ lộn xộn trên người, sửa sang xong nàng mới đánh giá Dung Phiên Phiến.

Mây hơi cong, đôi mắt mê hoặc thêm chút狡 hoạt. Đôi môi đỏ như táo chín, thân hình yêu kiều. Tất cả đều khiến người ta bị chìm vào.

Uế, dáng người này...chẹp chẹp. Quá chuẩn rồi!

Nàng nghiêm túc suy nghĩ xem nên làm gì.

Nếu nàng ta ở đây thì tức là cũng được Quý Phi mời, mà biết đâu là người của Quý Phi cũng nên, tốt nhất không động. Mất lòng mẹ chồng thì chết a!

Mất lòng mẹ chồng thì mẹ chồng sẽ cầu nhàu với chồng. Nàng không muốn phu quân mình bị khó xử lẫn áp lực đâu.

Nàng đi trước, Dung Phiên Phiến đi sau nàng, khoảng cách tầm 4, 5 mét, nhưng trong lòng nàng cảm thấy không ổn cho lắm liền cách xa Dung Phiên Phiến thêm mấy mét nữa.

Đã có thể hủ dọa nàng một lần thì sẽ có lần hai! Tốt hơn nên tránh xa, không nên gần với nàng ta.

Dung Phiên Phiến gần nàng hơn, nâng tay định kéo xiêm y nàng, nhưng đúng lúc nàng di chuyển nên kéo hụt, Dung Phiên Phiến lão đảo dường như sắp ngã thì Trích Liên từ chỗ à quên, nơi nào đó bay ra kéo Dung Phiên Phiến vào lòng, ánh mắt nhìn nàng như con dao.

Nàng thấy thế trong đầu có một dấu hỏi, ánh mắt này là muốn giết nàng phải không? Mắt nàng sáng lên. Ý, lần này nàng ngửi thấy mùi gian tình! Tâm tên Trích Liên này đặt lên người nàng ta?

Lần trước là nàng suy đoán, nhưng lần này mùi gian tình nồng nặc như này... chắc chắn thế rồi! Ui ui, ôm nhau mặn nồng chưa kia.

Nàng đang mải nghĩ liền chẳng để ý gì cả, đến khi có vòng tay ôm lấy nàng, nàng cũng không biết.

Dung Phiên Phiến thấy người ôm nàng, mắt Dung Phiên Phiến đỏ au, bao nhiêu nhớ nhung cùng buồn bã đều hiện hết lên mặt. 3 Năm rồi, đã 3 năm không gặp đệ ấy, đệ ấy vẫn không thay đổi. Duy chỉ ánh mắt đấy, nó đã có thêm sự yêu thương nồng đậm...

“Sao nàng không nói với ta là vào cung, hử?”

(Ahihi. M.n trưa vui vẻ~~)

15. Chương 14: Dung Nhị Tiểu Thư, Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân!

Cầm hần tựa lên trán nàng, bàn tay nâng cằm nàng lên nhìn. Ánh mắt hần hơi lơ mơ cùng thâm quầng ở mắt. Đường như bị thiếu ngủ. sắc mặt trông hần hơi kém, kém hơn với mọi lần. Nàng hơi nhui mày, tay sờ lên mặt hần, “Sao sắc mặt kém như này? Mắt tích có mấy ngày thôi sao lại thành cái bộ dạng thiếu ngủ hả?”

“Ta mãi xem sách... Nàng sao vậy?” Hần trả lời rất tự nhiên... Nhìn mày nàng nhui lại, tay hần kéo giãn nó ra.

“Hừ!” Nàng hừ nhẹ một cái.

Mấy ngày mắt tích, rồi lúc đi cũng chẳng nói nàng một câu. Trở về còn cái bộ dạng này? Xem sách thần chết sao? Mà thành cái dạng thiếu sức sống như này chứ! Thật tốn công nàng bồi bổ cho hần a! Mất công! Cứ thế này bao giờ mới được thịt hần?

Giờ thì nàng biết cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể ăn rồi.

Trong đầu nghĩ vậy ấy mà sâu trong tim và lòng nàng nhói đau khi nhìn thấy bộ dạng này của hần.

Đau quá hóa giận. Tay nàng véo má hần một cái.

‘Ai ui’ Hần kêu nhẹ một tiếng nhìn nàng. Ánh mắt vô tội như cún con, long lanh như sao trời của hần khiến trái tim nàng hơi loạn nhịp...

“Mộng Mộng, nàng nhéo ta đau lắm đấy!”

“Đừng có nũng nịu!” Nàng nói rồi bước đi, mặc kệ hần. Hần đi theo sau nàng vừa đi vừa cố làm nàng bớt giận.

Thật ra khi nhìn thấy ánh mắt cún con đó của hần... nàng liền muốn giận dữ, bởi nàng thích được hần dỗ dành. Đơn giản như thế thôi.

Dung Phiên Phiên này giờ thu hết tất cả vào mắt. Che dấu cảm giác muốn giết người, Dung Phiên Phiên nhẹ nhàng nói: “Trích Liên, cảm ơn vì đỡ ta.” Rồi vô tình đẩy Trích Liên ra, đi về phía hần. Trong lòng phút chốc trống không, Trích Liên bỗng cảm thấy tim mình nhói lên. Nhưng bề ngoài vẫn băng lạnh chẳng đổi.

Hần đang nghĩ cách để nàng hết giận. Bỗng vật không rõ ràng lao về phía hần, ôm lấy thắt lưng hần...

Dung Phiên Phiên... trở về rồi? Mặt hần hơi ngạc nhiên nhìn.

Lúc này hần mãi nhìn Mộng Mộng nên không để ý.

Hần dùng tay gỡ tay Dung Phiên Phiên đang ôm lấy thắt lưng mình ra, “Dung Nhị Tiểu Thư, nam nữ thụ thụ bất thân! Mong Dung Nhị Tiểu Thư chú ý!” Hần nói bằng giọng không mặn không nhạt. Trên mặt không còn cảm xúc ngạc nhiên kia nữa.

“...Ngọc đệ.” Dung Phiên Phiên dùng giọng nhỏ chỉ để hai người nghe gọi hần.

“Dung Nhị Tiểu Thư gặp ta đã không hành lễ còn xưng hô thân mật như vậy. Người khác nghe thấy sẽ tưởng ta có quan hệ mập mờ với Dung Nhị Tiểu Thư.”

“Ngọc đệ! Ta biết lỗi của ta rồi... Chẳng lẽ không thể bỏ qua cho ta một lần sao?” Dung Phiên Phiên nói to hơn. Lần này nàng nghe thấy. Nàng không quay đầu, phớt lờ, bước đi.

Ai cũng có quá khứ và chuyện riêng của bản thân. Nàng cũng vậy. Nếu hần nói, nàng nghe. Đây có thể coi là tôn trọng người kia... có rất nhiều người nghĩ khác cũng có nhiều người nghĩ giống nhau. Đây là cách nghĩ mà nàng cho là đúng. Nghĩ vậy nhưng trong lòng nàng khá khó chịu vì hần bị nữ nhân chạm vào a! Không những thế còn ôm ấp nữa chứ!

Lát về phải kêu hần thay đồ tắm sạch sẽ!

Hần quay qua nhìn nàng, thấy nàng bước đi như chẳng nghe gì cả.

Có phải hay không giận thêm rồi? Hấn gãi đầu, đi theo sau nàng. Chưa đi được mấy bước Dung Phiên Phiên kéo hấn lại, “Ngọc đệ! Diệu Mộng Mộng kia có gì tốt chứ? Cùng lắm chỉ như hoa khô của tửu lầu thôi!” Dung Phiên Phiên nói lớn đến nỗi những cung nữ ở xa đều nghe thấy. Họ che miệng cười.

Tình Vương Phi ấy vậy bị ví như Hoa Khô tửu lầu. Haha... Truyền ra ngoài thì sao nhỉ? Thành câu chuyện mở đầu trong lúc uống trà của người dân trong thiên hạ. Mà ai to gan như thế? Sỉ nhục người trong hoàng gia. Không sợ bị chém sao?

Phật mợ! Hoa khô tửu lầu? Aaa! Ngứa tay rồi! Sỉ nhục bà trước mặt phu quân bà? Được được, bay đã nằm trong danh sách đen của bà rồi!

“A! Ta đây cho Dung Nhị Tiểu Thư biết thế nào là Hoa Khô tửu lầu!” Nàng hai tay chống nách, bước nhanh đến trước mặt Dung Phiên Phiên.

Thanh danh nàng đã bắn đến mức không thể bắn hơn! Hiện tại thêm cái nữa cũng chẳng hề gì.

Khăn che mặt này giờ ở yên trên mặt được nàng tháo xuống.

“Dung Nhị Tiểu Thư, người nói sai rồi, có hoa khô nào mà xinh đẹp như tiên này không? Thế này phải là Tiên nữ tửu lầu mới đúng!”

Nàng đâu có ngu! Nàng biết nàng ta có võ công cao hơn mình. Với cái võ mèo cào của nàng... đầu lìa khỏi cổ! Đấu võ mềm hoặc là khoe khoang kiêu ngạo, tự luyện. thì còn tạm tạm.

16. Chương 15: Con Gì Chỉ Có Thân Và Lưỡi? (vở Kịch Mẹ Chồng Nàng Dâu Thân Thiết) 1

“Haha. Tiên nữ? Tiện nhân thì có! Chỉ có dung mạo, không có tài cũng là mấy tiện nhân ở tửu lầu thôi! Tiện nhân như người chỉ ngồi bắn lên vị trí Tình Vương Phi!” Dung Phiên Phiên nhìn nhìn khinh thường nói.”

Trong mắt hấn hiện lên một tia u ám, nhưng rất nhanh biến mất.

“Dung Nhị Tiểu Thư, người câu 1 nói ta hoa khô tửu lầu, câu 2 tiện nhân tửu lầu... Có phải hay không người rất hiểu về các cô nương trong đây?” Giọng nàng nửa tò mò nửa đùa cợt.

“Với cái thân hình đầy đặn của Dung Nhị Tiểu Thư... Chẹp chẹp...” Nàng chưa nói hết Dung Phiên Phiên xen vào.

“Diệu Mộng Mộng! Người câm miệng!” Dung Phiên Phiên tức giận nói.

Cả người Dung Phiên Phiên run rẩy, tay nắm chặt góc áo. Mắt tức giận, muốn giết nàng ngay lập tức vậy.

“Ồ...”

Nàng chỉ muốn nói Còn hơn cả thân hình của nàng thôi mà... Lúc này còn nói nàng hăng lắm... Chẳng lẽ chỉ có nàng ta được nói còn nàng thì không được à?

“Người nói nữa đừng trách ta!” Dung Phiên Phiên nói.

“Ồ... Dung Nhị Tiểu Thư biết con gì không đầu, không tay, không chân, chỉ có thân cùng lưỡi sắc bén là con gì không?”

“Đó là quái vật! Làm gì có con gì như thế!” Dung Phiên Phiên không thèm suy nghĩ nói.

Nàng không biết lấy đâu ra một con dao.

Nàng vừa giơ tay vừa chặc chặc miệng rồi lắc đầu, “Sai rồi!”

“Vậy là con gì?” Dung Phiên Phiên hỏi.

Nếu có thì chẳng khác gì quái vật!

Nàng cười cười rồi ra vẻ thần bí, chốc lát nói: “Ta không biết.” Nhưng mắt của nàng là Ta biết! Mà còn lâu mới nói!

Dung Phiên Phiên nhieu mầy, nhìn con dao.

Thân... Lưỡi... sắc bén? Con dao?

Đến khi Dung Phiên Phiên chú ý lần nữa thì gương mặt nàng đã ở trước mặt nàng, bên má nàng ta còn có thêm con dao đang ở sát gần.

Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ truyền vào tai Dung Phiên Phiên... Nàng nói xong tay cứ động con dao, lưỡi dao thô không sắc bén chạm vào má Dung Phiên Phiên, Dung Phiên Phiên đơ ra.

Không phải dao thật?

Nàng cắt con dao đi, xoay lưng bước về phía hắn.

Dung Phiên Phiên nghiêng răng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Diệu Mộng Mộng! Người được! Đùa giỡn ta!

Hắn mỉm cười, nắm lấy tay nàng. Tay kia của hắn xoa đầu nàng, “Không còn sớm nữa, Mẫu Phi chắc đợi cũng lâu rồi, đi.”

Hắn sợ Mẫu Phi đợi lâu sẽ nổi giận... bệnh tái phát. Hắn cũng muốn nhanh chóng về phủ ôm nàng ngủ, mấy hôm không ngủ. Căn bản hắn không ngủ được, hơn nữa ôm nàng ngủ hiện tại đã thành thói quen của hắn, không ôm nàng hắn càng không ngủ được.

Nàng như mèo con kiệt sức chui vào lòng hắn, tay đùa nghịch sợi tóc óng ả, mềm mại của hắn, “Dìu~~” Giọng nàng nửa ra lệnh nửa làm nũng.

Bản tính lưỡi của nàng ấy nổi lên nữa rồi.

Mỗi lần nàng lưỡi là luôn luôn chui vào lòng hắn và chà đạp sợi tóc của hắn, y như mèo đùa nghịch sợi len. Ấy vậy mà hắn thích nhất bộ dạng này của nàng.

Nhìn hắn nàng nghĩ, nhìn đi! Lúc này chẳng nói câu nào! Y như người xem kịch! Người khác nhìn vào còn tưởng hắn không phải phu quân nàng à! Nhưng nàng thích! Tính cách nàng chính là đang cãi nhau người dù có phận sự hay không phận sự, nếu chen vào cuộc là nàng sẽ cảm thấy khó chịu. Chẳng biết sao nữa, từ khi sinh ra đã vậy rồi.

Có lẽ đây chính là duyên phận! Hắn là kiểu người nàng thích, hợp với tính cách của nàng.

Nước chanh chua cho thêm đường... đúng. Ví như vậy đấy!

...

Trong Kinh Cung.

Nàng và hắn, Dung Phiên Phiên đi vào, nàng di chuyển mắt lên trước, Lục Phi đang cao cao tại thượng ngồi trên.

Nàng nhìn Lục Phi. Xiêm y màu vàng, trên có thêu những hoa văn đẹp mắt. Gương mặt hao hao hắn... khác là đôi mắt như rắn kia.

Hắn, nàng định hành lễ Lục Phi thấy vậy liền nói: “Miễn cả đi, người một nhà cả. Ồ. Đây là Mộng Nhi sao? Qua đây qua đây, để ta nhìn kĩ nào!” Lục Phi thân thiết, hiền hậu nói. Nàng vâng lời, bước gần lên một chút rồi dừng. Lục Phi thấy thế bật cười, “Hài nhi này, qua đây ngồi gần ta.” Lục Phi chỉ tay vào bên trái

Nàng bước không nhanh không chậm đi lên, khi ngồi đều rất nhẹ nhàng.

Bà ta cố ý chỉ nói qua đây chứ không nói rõ chỗ nào, chẳng làm hành động. Tưởng Diệu Mộng Mộng vui mừng mà đi hẳn lên chỗ bà ngồi ngồi xuống. Không ngờ Diệu Mộng Mộng chỉ dịch một tý rồi dừng.

Lục Phi đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Trong sáng, đáng yêu. Khí chất thuần khiết... Không giống lời đồn, phần son đầy người, ăn mặc sắc sỡ giống một tú bà.

Bên ngoài thì biết nhưng lòng thì khó đoán!

“Gọi một tiếng Mẫu Phi xem nào?” Lục Phi đánh giá nàng xong nói.

Nàng gọi nhẹ: “Mẫu Phi?” Lục Phi lần này cười lớn hơn, “Tốt tốt.”

Sao cảm giác như nàng gặp phải Thái hậu! Chứ không phải Quý Phi a!?

17. Chương 16: Võ Kịch Mẹ Chồng Nàng Dâu Thân Thiết 2 (đào Tật Gốc!)

“Cũng muộn rồi, Huyền Ngọc đưa Mộng Nhi về đi.” Qua hồi lâu nói chuyện, Lục Phi ngó ra ngoài trời thấy hơi tối bất đắc dĩ nói. Giọng như không muốn nàng về... lại lo lắng sức khỏe của nàng.

“Mẫu Phi nghỉ ngơi.” Nàng cười cười. Đứng lên cảm giác tê tê từ chân truyền đến. Cố để bản thân không bị nghiêng ngã, bước từng bước đến bên hần. Ánh mắt nàng ra hiệu.

Phu Quân~~ ta sắp ngã a!

Hần ôm lấy nàng rồi nói: “Mẫu Phi, người nghỉ ngơi tốt.” Rồi dìu nàng đi ra cửa.

Nụ cười trên mặt Lục Phi biến mất.

Huyền Ngọc... con thật sự yêu thích nữ nhân này sao?

“Phi Dạ đã tra được gì chưa?” Lục Phi thoát khỏi suy nghĩ hồi ma ma bên cạnh.

Ma ma kia cúi đầu, “Chưa ạ. Nương nương yên tâm, Phi Dạ điều tra luôn một lượt. Đã đào thì phải đào đến tận gốc.”

Lục Phi không nói gì. Đào tận gốc? Nếu dễ như vậy thì mấy năm nay bà cũng không tính kế nhiều như vậy! Tìm mọi cách để nắm được đuôi Diệu La Thiên. Nay thêm chuyện Huyền Ngọc yêu thích Diệu Mộng Mộng kia... E là càng khó khăn hơn.

...

“Ồa... Một chết ta!” Nàng uể oải kêu một tiếng, nằm trong lòng hần mắt nhắm lại.

Ahuhu... một chết nàng rồi! Ham hố quá chí, giờ cái xác này chẳng còn chút lực! Lần sau quyết không đến!

Nàng là bị Lục Phi hỏi hết cái này đến cái kia, đề tài này đề tài nọ còn nữa chuyển đề tài con nhanh hơn lật bàn tay. Nàng đây bị Lục Phi xoay cho đầu óc rối loạn.

Mà hình như mỗi lần Lục Phi định nói gì đó nhưng bị ánh mắt của hần ngăn lại... Dung Phiên Phiên với Lục Phi trao đổi ánh mắt liên tục...

Rối quá đi!

Nàng chui vào lòng hần, mắt nhắm lại. Cả người nàng chìm vào trạng thái nghỉ ngơi.

Hần nhìn nàng... ánh mắt đầy vẻ yêu chiều cùng dịu dàng.

“Mộng Mộng... Ta muốn nói chuyện giữa ta và Dung Phiên Phiên.” Hần hơi do dự nói.

Mắt đang nhắm của nàng mở ra chớp lát, rồi đóng vào. “Chàng suy nghĩ kĩ đi rồi nói cũng được.”

Nàng chính là không thích sự do dự kia. Dù không biết hần do dự cái gì, điều gì.

Sao hần nghe ra nàng giận dữ hần nữa vậy? Nói hay không nói?

Không khí trong xe ngựa bắt đầu im lặng, chỉ còn tiếng lạch cạch bánh xe va vào đá.

Một lúc sau hắn nói:

“Ta và Dung Phiên Phiên có thể coi là thanh mai trúc mã... Ta và Trích Liên lúc 8 tuổi thì gặp Dung Phiên Phiên... Mẫu Phi yêu thích Dung Phiên Phiên liền cho nàng ta vào cung thường xuyên, nàng ta lúc đó 11 tuổi.” Hắn nói tiếp: “3 năm trước nàng ta cùng Trích Liên đi cùng nhau. Khi trở về thì chỉ có mỗi nàng ta, Nàng ta nói Trích Liên ngã xuống vực còn đâu đều không nói gì cả. Hôm sau nàng ta rời đi chỉ để lại một mảnh giấy.”

Hiện tại hắn vẫn cảm thấy chuyện ngày đó không đơn giản! Bởi khi Dung Phiên Phiên đi thì 3 ngày sau đó người của hắn tìm được Trích Liên ở dưới núi, người Trích Liên lúc đó hết sức thảm. Cả người đều bị thương, nặng nhất là ở lưng, trên lưng có dấu bàn tay hơn nửa bên trên còn có độc, lúc đó Trích Liên nói sơ sài là không cẩn thận bị người đánh lén rồi ngã xuống vực.

Cái dấu tay kia đến giờ vẫn không xóa đi được... nó vẫn nằm ở trên lưng như vết bớt. Kỳ lạ chính là hắn nâng niu vết bớt đó từng li từng tí!

Ngày ngày hắn đều cảm thấy mắt mình có vấn đề!

“Mảnh giấy đơn giản chỉ viết mấy chữ Ngọc đệ chờ ta. Ta cũng không biết vì sao Dung Phiên Phiên làm vậy. Nhưng ta xem nàng ta chỉ như người lạ... không có tình cảm gì cả.”

Đúng vậy, hồi đó hắn toàn chơi với Trích Liên, nhưng Trích Liên chơi với nàng ta. Nên hắn lùi thủi chơi một mình! Bây giờ nhớ lại hắn cảm thấy buồn cười.

Nàng ừm một tiếng rồi suy nghĩ, Có phải hay không Trích Liên này đơn phương Dung Phiên Phiên từ nhỏ? Số phận éo le thay, người mình thích đi thích chủ nhân hay còn có thể gọi là bạn mình! Trích Liên không làm gì cả, như kiểu chỉ cần em hạnh phúc anh sẽ làm tất cả!

Không biết cuộc tình này sẽ đi đến đâu nhỉ?

Hứa hứa, nàng phục trí tưởng tượng của bản thân ghê! Máu chó thể mà cũng tưởng tượng ra Được. Mà sự thật là Trích Liên thật sự thích Dung Phiên Phiên a!

18. Chương 16-2: Chương Ngoại Truyện: Mị Mị

Ta là Ấm Lạc, ta từng có nhà để về, từng có Phụ Thân Mẫu Thân, từng có một muội muội. Ta và muội muội đều có hình hoa đào trên vai.

Gia đình ta sống trong thôn nhỏ ở rừng, tất cả mọi người trong thôn đều tốt, quan tâm lẫn nhau. Đó chính là ký ức đẹp nhất của ta, nhưng nó cũng là ký ức ám ảnh nhất đời ta.

Ngày đó vừa tròn đầy tháng của muội muội ta, ta lúc đấy hơn 1 tuổi. Buổi tối rất nhiều người đến, người người nói ta và muội muội thật ngoan và nghe lời. Phụ Thân và Mẫu Thân ta bế ta hỏi rằng, “Sau này con lớn lên sẽ làm gì?”

Ta đáp: “Bảo vệ Phụ Thân và Mẫu Thân, cả muội muội nữa!” Phụ Thân, Mẫu Thân ta cười lớn, người người cũng cười theo, ta cũng cười theo cả muội muội cười.

Đột nhiên thổ phỉ xông vào... bọn chúng hung ác nói: “Nam giết, nữ bắt! Mau lên!” Người trong thôn đều phản kháng, họ đánh nhau. Phụ Thân Mẫu Thân ta cũng xông ra đánh.

Rồi tên thổ phỉ nhìn thấy ta, gương mặt hắn hung ác. Bước về phía ta, định chém ta. Mẫu Thân thấy vậy lấy bản thân mình chắn trước ta.

Ta thấy từng giọt máu tươi của Mẫu Thân chảy xuống có vài giọt bắn lên mặt ta còn ta cứ như thể ngơ ngác.

Phụ Thân vì thế mà phân tâm, tên thổ phỉ nhân lúc liền chém mấy đao vào ngực Phụ Thân...

Trước khi chết phụ thân nắm lấy tay ta nói: “Mị Mị... co.n nhất định chăm sóc bản thân và muội muội mình... Phụ Thân và Mẫu Thân ở trên trời sẽ rất vui...”

Ta lúc đó như một bức tượng, một bức tượng không biết khóc cũng chẳng biết cười, ngơ ngơ, ngác ngác nhìn người thân của mình chết đi.

Cuối cùng người trong thôn đều chết hết... cả thôn đều bị cháy, ta và muội muội bị bọn thổ phi bắt. Muội muội lúc đấy bị một tên thổ phi bán đi còn ta phải ở lại trại của bọn chúng.

5 năm sau đó... Ta lúc đó chính là vẫn như bức tượng và ở trong trại thổ phi. Hôm đấy một tên thổ phi uống say, hắt ta nhìn thấy ta liền bế ta vào phòng của hắn, hắn xé hết đồ trên người ta, tay hắn sờ hết lên người ta. Cho đến giữa hai chân của ta... hắn dùng tay trêu đùa nơi đó.

Nhưng ta vẫn như bức tượng, tên thổ phi không nhìn được nữa cởi hết quần áo trên người xuống... hắn đi đến bên ta, ánh mắt nhìn ta thèm khát.

Bỗng cánh cửa phòng hắn bị đá ra... tiếp theo tên thổ phi ngất lịm đi.

Một bà lão tóc trắng bước vào, cởi áo choàng bên ngoài khoác cho ta, rồi bà ta lấy ra một viên thuốc dút vào miệng ta. Bà ta nói: “Quên hết ký ức của bản thân. Người hiện tại là đệ tử của ta. Phương Mị Mị” Giọng bà ta không mặn không nhạt. Bà ta nói xong bỗng trước mắt ta tối sầm lại.

Ta tỉnh lại thì chỉ nhớ mình tên Phương Mị Mị, có một sư phụ. Bà lão kia vào nhìn ta hiền hậu nói: “Con tỉnh rồi?” Ta ngơ ngác nhìn, hồi lâu mới khàn khàn hỏi: “Sư phụ?” Kể cả khi ta đã khác, ta cũng chính là chỉ có ngơ ngác và ngơ ngác.

Một thời gian sau sư phụ dạy ta võ công và giúp ta thay đổi tính cách.

“Mị Mị, sau này con phải mặt dày, mạnh bạo lên. Nếu gặp người mình thích thì phải tấn công!” Ta nghe vậy liền khó hiểu, “Sư phụ, mặt dày, mạnh bạo lên, thích thì phải tấn công là gì”

Lúc đó sư phụ chỉ cho ta một vẻ mặt bối rối, như không biết giải thích sao.

Lúc ta 12 tuổi sư phụ đưa ta đến một nơi toàn núi, nơi đó có tên Dạ Quốc.

Ở đó sư phụ đưa ta lên một nơi rất lớn, rất nhiều người. Lúc đó ta gặp một nam nhân có nụ cười như ánh mặt trời, nắm tay một thiếu nữ, thiếu nữ kia một bên mặt xấu, bên còn lại đẹp. Cả hai đều cười rất vui vẻ và hạnh phúc, hơn nữa tay cả hai đều nắm tay nhau.

Sư phụ lúc đó kêu ta quỳ, ta ngoan ngoãn quỳ, nam nhân và thiếu nữ đi ngang qua sư phụ mới kêu ta đứng lên.

Ta nhìn nam nhân kia đi, trái tim ta đập nhanh hơn bình thường. Ta không biết tại sao nữa.

Rồi sư phụ dẫn ta đi gặp một người gọi là Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu lúc nhìn thấy ta liền yêu thích...

Một tháng sau mọi chuyện ổn thỏa, sư phụ liền đi để ta ở đó một mình.

Lúc đó ta đã biết nam nhân kia tên Sắc Ca Thiên là Thái tử, thiếu nữ kia tên Miên Dạ mọi người gọi là Thái Tử Phi tương lai và mọi người đều sợ Miên Dạ.

Ta cảm giác khó chịu trong lòng. Cho đến khi Hoàng Hậu dạy ta thế nào là thích thế nào là yêu, ta biết là mình thích Thái Tử rồi.

Ta cũng đã hiểu câu nói ngày đó sư phụ nói với ta.

Một tháng nữa trôi qua, dường như cuộc sống của ta ở hoàng cung rất êm ả thi thoảng ta nhìn thấy Thái Tử và Miên Dạ đi cùng nhau hoặc ở ngự hoa viên chơi đùa, họ thấy ta cũng chỉ nói hai ba câu. Ta mỗi lần như vậy đều khắc chế cảm xúc muốn nhìn Thái Tử lâu hơn. Tiếp đó 3 ngày sau Miên Dạ và Thái Tử cãi nhau hình như chuyện này có liên quan đến ta.

Nghe nói do Hoàng Thượng và Hoàng Hậu muốn Thái Tử lấy ta... Miên Dạ mới tức giận.

Miên Dạ đến gặp ta.. ta tưởng Miên Dạ đến nói ta, không phải mà là đến cảm ơn ta...

“Phương cô nương, cảm ơn đã giúp ta có lý do để bỏ Sắc Ca Thiên.” Rồi liền đi khỏi. Lúc đó lòng ta thật sự rối rắm. Quả thật ta cảm thấy vui mừng khi Miên Dạ từ bỏ Thái Tử cũng vui khi Hoàng Thượng và Hoàng Hậu muốn Thái Tử lấy ta.

Ta cũng hi vọng mọi chuyện đều dễ dàng... đều theo lòng ta. Nhưng thực tại không như thế. Thái Tử sau khi Miên Dạ đi, đau khổ, tuyệt vọng. Giam mình trong phòng.

Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đều lo lắng, phái người tìm Miên Dạ về. Nhưng phát hiện Miên Dạ đã chết ở trên ngọn núi.

Đúng, lúc đấy ta cảm thấy bản thân đầy tội lỗi, nếu ta không theo sư phụ đến đây, nếu mọi thứ không như vậy...Nếu cũng chỉ là nếu. Biết làm sao khi mọi chuyện đều đã xảy ra, đều diễn ra?

Nhìn người mình thích đau khổ lòng ta cũng rất đau. Ta muốn ích kỉ một lần, chỉ một lần ở kiếp này thôi.

Đó chính là bước ngoặt của đời ta....

(Tại sao nữ phụ lại được ưu tiên như thế? Đơn giản vì mị muốn nó như vậy!)

19. Chương 17: Bỏ Thái Tử Đang Trèo Tường, Người Không Thấy À

Dung Phủ. Thư phòng.

Bên trong một bóng đen xuất hiện trước mặt Dung lão gia.

“Dung Cương, nữ nhi của ông hôm nay động vào chủ nhân của ta. Chủ nhân muốn ông xử phạt ả. Còn dùng cách gì cho chủ nhân hết giận... ông tự nghĩ đi.” Giọng của bóng đen hơi khàn. Dung lão gia nghe vậy không khỏi đỏ mồ hôi, “Vâng, ngài yên tâm ạ.”

Phiên Nhi, rốt cuộc con đã làm gì? Hazz.

Dung Phiên Phiên lúc trở về Dung phủ liền được Dung lão gia gọi vào thư phòng, khi ra liền bị hai nô tài kéo ra ngoài. Dung Phiên Phiên bị đám nô tài vây quanh.

“Các người làm gì? Đám nô tài các người dám động vào ta? Bỏ ra! Ta là Nhị Tiểu Thư! Là Đích Nữ! Các người dám!” Dung Phiên ngẩng đầu nhìn hết người này đến người khác rồi nói.

Đám người hầu người dùng kẹp kẹp tay Dung Phiên Phiên, người dùng gậy đánh mạnh xuống người Dung Phiên Phiên.

Dung Phiên Phiên lúc này vào thư phòng bị Dung lão gia ép cho uống Sinh Hoàn, loại thuốc uống vào người bình thường sẽ cạn sức lực, người có võ công sẽ không thể dùng võ. Hiệu quả của nó là 1 canh giờ.

Dung Phiên Phiên sẽ bị tra tấn hết 1 canh giờ này.

“Aaa...” Dung Phiên Phiên điên cuồng hét. Cánh tay cố gạt tay những người hầu ra... nhưng càng gạt lại cảm thấy thân thể đau hơn.

Tại sao? Tại sao như vậy. Nàng ta chỉ nói Diệu Mộng Mộng mấy câu... giờ bị tra tấn như vậy?!

Cả người đều toát mồ hôi hột, nước mắt chảy xuống hòa vào mồ hôi. Nước mắt chảy chính là vì lòng nàng ta lúc này thật đau! Ngàn dao đâm cũng chẳng bằng nỗi đau này!

Tình cảm nàng ta dành cho Ngọc đệ... hẳn coi là gì chứ? Đối xử với nàng ta tàn nhẫn, máu lạnh.

Hẳn thật sự có thể vì Diệu Mộng Mộng mà tổn thương cả nàng ta?

Không... nàng ta không tin!

Nhất định phải hỏi rõ ràng!

Đêm hôm đó trong Dung Phủ tràn ngập tiếng hét thê thảm của Dung Phiên Phiên...

...

Dạ Quốc. Phủ Thái Tử.

Ban đêm trong phủ thái tử cực kỳ ồn ào vì thái tử đã mất tích hơn nén hương. Mọi người hết người này đến người kia đều loạn lên, “Hơn nén hương rồi.. sao vẫn chưa tìm được hả?”

“Hay bị thích khách bắt?”

“Sao có thể, thái tử có võ công cao mà, không thể nào đâu!”

“Vậy đi đâu rồi?”

Tiếng nói của những nô tài không ngừng. Tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ: Nên nói cho Hoàng Thương không đây? Không nói bị chém đầu a, mà nói thì cũng bị chém đầu!

Trong lúc mọi người ở đây hét hò thì một góc tường tối. Sắc Ca Thiên tay xắn quần buộc áo, tư thế như kiểu chuẩn bị trèo tường, trông rất hùng vĩ a. Hai chân dậm ra như con ếch, tay giơ lên, ngón tay cong lại, chuẩn cái tư thế vỗ ếch chứ chả phải trèo tường nữa.

Sắc Ca Thiên lại gần bức tường cao gần hai mét, cả người sát vào tường, tay bám lên nhưng mãi chẳng trèo lên được. Tay cứ thế mò mò, người nhìn vào giống như đang cố sức cào tường cũng liên tưởng đến tư thế cào tường trong truyền thuyết.

Sắc Ca Thiên ngày lúc này đâu còn vẻ lạnh lùng, tư thế kia đã áp hết xuống rồi.

“Thiên ca ca, huynh làm gì?” Phương Mị Mị nhìn thấy Sắc Ca Thiên trong lòng liền thở phào. Nhìn đến cái tư thế của Sắc Ca Thiên khó hiểu hỏi.

Huynh ấy nữa đêm không ngủ ra đây làm gì? Còn mang theo nhiều đồ thế nữa?

Phương Mị Mị nhìn túi đồ trên lưng Sắc Ca Thiên mờ mịt.

“Bổn Thái Tử đang trèo tường, ngươi không thấy à.” Sắc Ca Thiên không nghĩ ngợi đáp đầy tính nghiêm túc.

“Ồ...” Phương Mị Mị gật đầu. Ngoan ngoãn nhìn Sắc Ca Thiên trèo tường.

Một lúc lâu Sắc Ca Thiên khoe miệng giật giật, Cái giọng nói ngây thơ lúc này chẳng phải giọng của nha đầu bám đuôi sao?

Sắc Ca Thiên quay đầu nhìn. Vẫn là bộ dạng lồi thối, xiêm y rối loạn lỏng lẻo, nhưng nhìn ngược có vẻ phát triển tốt hơn rồi. Đôi môi nhỏ xinh mỉm cười nhìn hấn.

Cái đuôi này sao tìm được chỗ này? Quan trọng là bộ dạng ngoan ngoãn đó là sao?

Sắc Ca Thiên đang suy nghĩ thì giọng nói Phương Mị Mị truyền vào tai, “Thiên ca ca... Cho Mị Mị đi cùng được không?”

“...” Biết ngay có âm mưu!

“Thiên ca ca, Mị Mị hứa sẽ không gây chuyện, sẽ ngoan ngoãn mà.” Giọng Phương Mị Mị nài nỉ. Chỉ cần ở cạnh huynh thôi. Đủ rồi...

Sắc Ca Thiên suy nghĩ.

Cho cái nha đầu này đi Mẫu Hậu sẽ không phản đối hấn đi, cũng sẽ không bắt hấn lúc nào thì trở về. Được rồi.

“Hừ!” Sắc Ca Thiên hừ một tiếng coi như đồng ý.

Phương Mị Mị mừng như nhà có cỗ.

May quá, Thiên ca ca cho nàng đi cùng!

Sắc Ca Thiên tiếp tục sự nghiệp trèo tường.

Khoan! Sao hần phải trèo tường? Trong khi hần biết khinh công?!

Nghĩ nghĩ thấy bản thân quá ngu xuẩn!

Thấy Phương Mị Mị vẫn đứng im, Sắc Ca Thiên kéo tay Phương Mị Mị dùng khinh công bay qua tường.

Phương Mị Mị không học được khinh công nên hần phải kéo đi, chứ còn lâu!

(Tuổi của nhân vật)

(Diệu Mộng Mộng 15 Tuổi, Nam Huyền Ngọc 21 Tuổi.)

(Phương Mị Mị 16 Tuổi, Sắc Ca Thiên 20 Tuổi)

(Thảo Nhi 13 Tuổi, Trích Liên 21 Tuổi. Đọc đến đây cũng biết Liên, Nhi sau này là một đôi rồi.)

(À, ai muốn viết ngoại truyện gì thì cmt phía dưới nhé!)

(Cái chương ngủ đông là con bạn mị đăng lung tung đó.)

20. Chương 18: Bí Mật 13 Năm Trước

(Sắp có tình huống máu chó! À Đông Quốc là nơi nữ nam chính ở đó. Mấy chương nữa là hết phần 1, sau còn phần 2)

Phương Mị Mi, Sắc Ca Thiên đi thì chuyện này cũng đến tai Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Điều các quan trong triều ngó ra chính là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đều không lo lắng hơn nữa còn vui vẻ... truyền khắp Dạ Quốc câu: Xem ra Dạ Quốc ta sắp có hỉ sự!

Nếu Sắc Ca Thiên biết thì chắc chắn sẽ một đi không trở lại.

...

Sau đó khắp các quốc từ nhỏ đến lớn, Sắc Ca Thiên, Phương Mị Mị đều khắp phá hết. Người ở những nơi đó ngày nào cũng được ăn thức ăn chó miễn phí mỗi ngày... đương nhiên chỉ là họ nhìn nhầm thành đánh là thương, mắng là yêu. im lặng là chấp nhận nên mới có chuyện thức ăn cho chó và cũng từ lúc đó một sợi tơ hồng mỏng manh xuất hiện trên người Sắc Ca Thiên mà bản thân hần chẳng hề hay biết. Trái tim hần cũng dung động kể từ khi sợi tơ hồng mỏng manh xuất hiện.

Sợi tơ hồng mỏng manh không biết lúc nào sẽ đứt đoạn...

Đông Quốc. 6 Tháng sau.

Trời âm u, trên trời những đám mây đen lượn lờ. Mùa đông lạnh lẽo bao trùm cả Đông Quốc.

Trên đường người người đều khoác trên mình chiếc áo ấm dù ở trong hay ở ngoài. Mùa đông đến là người đi lại trên đường sẽ tí hơn. Vì ở đông quốc lạnh hơn các quốc khác.

Sắc Ca Thiên, Phương Mị Mị đi trên đường, Sắc Ca Thiên một vẻ mặt không cảm xúc, nhìn kĩ thì mới thấy được ý cười nhỏ nhoi ẩn sau. Mắt Sắc Ca Thiên di chuyển đi di chuyển lại, không phải nhìn xung quanh cũng chẳng phải tìm gì, mà chính là mắt Sắc Ca Thiên đã dán vào người Phương Mị Mị rồi, Phương Mị Mị hết chạy chỗ kia đến chỗ này, tay sờ hết tất cả. Quên luôn cả Sắc Ca Thiên.

Phương Mị Mị nhìn chiếc vòng ngọc xanh biếc, trong suốt. Ánh mắt sáng lên như sao.

“Cô nương, người thật tinh mắt...”

Chủ bán chưa nói hết đã bị Sắc Ca Thiên cắt ngang, “Khỏi nói! Bao nhiêu?”

Phương Mị Mị quay đầu biểu cảm ngơ vực cùng một chút hạnh phúc nhỏ nhoi hiện lên.

Chủ bán nhất thời lặng câm sau đó mặt cổ tươi cười nói: “Chỉ 20 lượng thôi ạ”

Sắc Ca Thiên lấy ra 50 lượng rồi quăng cho chủ bán, điệu bộ như kẻ phá gia.

Tay Sắc Ca Thiên cầm lấy chiếc vòng ngọc xanh biếc rồi đi qua cầm lấy tay Phương Mị Mị, đeo vòng ngọc lên, động tác rất là thô bạo.

Trong mắt Phương Mị Mị khi nhìn chiếc vòng được Sắc Ca Thiên đeo vào thì hiện lên hai chữ

“Nâng niu, bảo quán thật tốt”

Sắc Ca Thiên ẩn chứa ý cười, môi cong lên.

Tình yêu có thể sẽ xuất hiện khi tiếp xúc nhiều, nhưng nó sẽ chọn thời điểm để xuất hiện. Như hiện tại vậy.

4 năm ở cùng nhau đó chính là hạt giống và hiện tại đã nảy mầm, có thành cây, đơm hoa và kết trái hay không thì chỉ có thời gian biết thôi.

Tình Vương Phủ.

Tuyết trắng bao phủ mái, xung quanh đất đều là tuyết trắng bao phủ. Những bông tuyết li ti rơi vào những bông hoa đang nở rộ vào mùa đông.

Trong phòng. Nàng ở trong lòng hắn, mở mắt nhìn hắn... vẫn còn ngủ. Nàng khẽ mỉm cười, thời gian trôi thật nhanh. Mới đó đã nửa năm nàng ở thế giới này cũng ở cùng hắn.

Hắn hiện tại sức khỏe yếu hơn lần đầu nàng gặp hắn, dường như mỗi lần hắn biến mất rồi trở lại liền yếu đi. Càng ngày càng yếu, nàng biết hắn vẫn giấu nàng chuyện 3 năm đó. Hiện tại nàng biết là ngày đó nàng nghe nhầm, không phải 3 năm mà là 1 năm.

Trong 6 tháng kia kể từ cái ngày nàng thấy hắn thần sắc mệt mỏi, nàng âm thầm điều tra.... bất ngờ biết được chuyện 13 năm trước.

(Có phải các bạn cảm thấy nội tâm mị tả chưa chạm vào lòng người... đúng hông? Mị sẽ cố gắng viết cho nó chạm gần hơn^^ cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện ạ!)

21. Chương 19: Yếu Đuối Hay Mạnh Mẽ? Ta Chỉ Mong Chàng Bên Ta Ngàn Đời!

13 năm về trước 5 phi tần trong cung đều chết cùng lúc và 5 phi tần này đều bị chu di cửu tộc, lý do hạ độc hoàng tử. Cái chết của 5 phi tần cùng cả nhà của họ đều là một sự kinh hoàng của hoàng cung, vị hoàng tử bị hạ độc chính là Huyền Ngọc còn người xử tử 5 phi tần kia là quý phi! Nàng thật sự bái phục và khiếp sợ cái trốn gọi là hậu cung kia. Không đúng, điều này không phải trọng điểm!

Phu quân nàng hiện tại có thể đang phát độc... mà dù nàng có điều tra đến đâu cũng đều là số không, loại độc hẩn trùng và cách giải đều không tra được. Phải làm sao đây?

Nàng sờ vào mặt hắn, ngoài tự hỏi phải làm sao đây thì nàng chẳng làm được gì cả...có phải hay không nàng thực vô dụng? Nàng ngẩng đầu môi áp sát vào môi hắn, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua môi hắn.

Hắn dường như đã tỉnh, đôi mắt lơ mơ mở ra, gương mặt hắn muốn thấy hiện ra, cong môi cười nói, “Nàng nghĩ gì mà dẫn ra vậy?” Nàng nghe thế không khỏi mặt xị ra, “Chàng nói lại! Cần thận ta véo chàng!”

“Ấy ấy, ý thảo dân là vương phi người đang nghĩ gì mà say sưa thế ạ?” Hắn dùng giọng cung kính hỏi nàng, nàng bật cười, hai tay ôm mặt hắn, “Ta đang nghĩ vì sao mỗi lần có người nói ta mà chàng cũng có ở đó, nhưng chàng có lúc nói có lúc lại chẳng nói...”

“Vì ta yếu đuối...” Hấn nói tiếp: “Nàng có phải cảm thấy ta không đáng làm nam nhân... trong lòng có chút chán ghét ta rồi đúng không?”

‘Cộp’ Nàng cốc vào đầu hấn một cái, “Chàng có biết chỉ cần người đó là chàng là chính bản thân chàng, dù là gì ta cũng yêu! Chán ghét? Cũng có chút, nhưng ta là chán ghét vì chỉ nhìn mà không ăn được thôi.” Yếu đuối? Mạnh mẽ? Nàng không cần! Thứ nàng muốn là cùng hấn ngàn đời không xa! Nhưng nếu hấn muốn mạnh mẽ và nếu nàng có tác dụng có thể khiến hấn mạnh mẽ thì nàng sẵn sàng lên còn không có tác dụng gì thì nàng sẽ ở một bên âm thầm cổ vũ.

Nghe đến đó trái tim hấn đập nhanh, cổ cảm xúc rung động đang tràn ngập trong lòng hấn, hấn nên vui hay nên buồn... Lúc trước hấn chỉ nghĩ muốn bên nàng, muốn cho nàng hạnh phúc còn hiện tại hấn muốn nàng ghét hấn, khi nghe câu nói của nàng hấn càng muốn nàng ghét hấn... nhưng chính trái tim hấn lại hưởng thụ lẫn rung động bởi câu nói nàng nói ra...

“Nếu một ngày ta chết... nàng sẽ làm gì?” Hấn hỏi nàng, hấn vừa sợ lại mong đợi câu trả lời của nàng, nàng di chuyển tay xuống gần tay hấn, nắm lấy tay hấn, “Điều nếu mà chàng nói thành sự thật, đầu tiên ta đây sẽ lấy kiếm đâm cả chàng lẫn ta cùng chết. Đến lúc xuống địa phủ chàng có nguyện làm đôi phu thê ma với ta không?”

Hấn im lặng một lúc rồi nói: “... Sẽ như thế sao?” Vì hấn mà có thể kết thúc sinh mạng của bản thân...hấn rất hạnh phúc lẫn ấm áp khi nàng nói vậy, nhưng hấn mong nàng chỉ nói chứ không thực hiện.

Ngày từng ngày

Trôi dần trôi

Vì sao tim

Ta đập mạnh?

Phải chăng là

Vì chàng không.

Đến bên ta

Trăm năm không

Xa ngàn kiếp

Bên ta nàng

Nguyện ý không?

...

Phủ Thừa Tướng.

Liên Như ngồi trên ghế đá, gương mặt hơi tái nhợt, trên người toàn màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo lông ấm áp, vẻ mặt suy tư.

Mấy hôm trước bà phát hiện có kẻ điều tra Mộng nhi... bà liền tìm hiểu kết quả là người của quý phi... hơn nữa người bên đó cũng điều tra được chuyện năm đó và chắc chắn đã biết Mộng nhi không phải con bà rồi...

22. Chương 20: Bạch Di Dược 1

Liệu có nên đi gặp quý phi kia? Xem mọi chuyện như nào rồi mới tính?

...

Hoàng cung, Kinh Cung.

” Nương nương, Thừa Tướng phu nhân muốn gặp.” Nô tì cung kính nói. Lục Phi cong môi, đúng như bà đoán, Đường Bích này sẽ vì ao nước lã bỗng như giọt máu đào Diệu Mộng Mộng kia mà gặp bà. Ha, ao nước lã bỗng như giọt máu đào.

Liên Như đi vào, chưa hành lễ thì nghe thấy Lục Phi nói: “Các người lui đi.” Cung nữ thái giám nghe thế đều vàng lời lui ra, chốc lát chỉ còn Lục Phi và Liên Như. Lúc này Lục Phi gọi: “Đường Bích.”

Mắt Liên Như lóe sáng, quả nhiên đã biết!

“Quý Phi, chắc hẳn ta có thứ người cần đi?” Liên Như như có như không nói.

Lục Phi cũng không muốn vòng vo tam quốc nên nói thẳng, “Thừa tướng phu nhất chắc hẳn rất thương nữ nhi của mình, chắc cũng biết tâm Mộng nhi đặt lên người Huyền ngọc nhỉ? Ta chỉ muốn nói Huyền Ngọc không còn nhiều thời gian...” Lục Phi ẩn hiện nói.

Liên Như nét mặt không cảm xúc, ý đây là Tình vương gia sắp chết? Tình vương gia chết thì con bà sẽ đau lòng sao? Cái quan trọng là bà có thể cứu vãn được?

“Thừa tướng phu nhân chắc biết Bạch Dị Dược đi.” Liên Như nghe thấy thế hơi tỉnh ngộ, chẳng lẽ...

Bạch Dị Dược hình dáng giống cây đào thu nhỏ, nghe tên khá bình thường nhưng nó là một trong những dược liệu để tạo ra thuốc giải độc Ma Lúc.

Trên đời có lẽ chỉ có một cây Bạch Dị Dược, nó thuộc quyền sở hữu của Đường Bích mà Liên Như chính là Đường Bích. Giang hồ lẫn triều đình đều biết Đường Bích là một kẻ trộm tùy hứng, thấy cái gì vừa mắt là trộm.

Đúng Liên Như là kẻ trộm, năm xưa Liên Như trước khi rửa tay gác kiếm thì tự xưng hái được Bạch Dị Dược. Sau đó mai danh ẩn tích.

Lục Phi nhìn Liên Như trong lòng nghĩ, bà muốn Bạch Dị Dược để cứu Huyền Ngọc, bởi Huyền Ngọc bị trúng độc còn vì sao bị thì, Huyền Ngọc lúc 5 tuổi vì không đề phòng bị một thái giám trong cung theo lời của mấy phi tử hạ loại độc tên Ma Lúc, độc này không biết khi nào phát độc mà người trúng độc khi nó phát độc sẽ dần ăn mòn cơ thể, cả xương cũng chẳng còn, nhưng loại độc này lại không hề có thời gian nhất định khi phát tác.

Rồi bà biết chuyện đó, liền tự ý xử tử, chu di cửu tộc các phi tử đã tính kế và có dính líu đến chuyện này. Bởi vì hành động đó của bà nên cả hoàng cung đều loạn lên, hoàng thượng lúc đó còn sủng ái bà, nghĩ rất nhiều cách và mưu kế để che dấu vài người và không để chuyện này lọt ra ngoài.

Mấy năm nay thái y hay thần y gì cũng không cứu được, mãi về sau có một thần y biết được liền nói cách giải. Máu của người sinh ngày 5 tháng 8, mà phải là nữ còn trong trắng, Bạch Dị Dược, và hai loại thuốc nữa, mà bà hiện tại có 2 loại thuốc, chỉ còn thiếu Bạch Dị Dược, máu của người sinh ngày 5 tháng 8...

Còn vì sao bà biết Liên Như có một loại mà bà cần thì bà đây cũng rất ngạc nhiên, không ngờ điều tra nhiều năm như thế mà không phát hiện hôm nay thì lời ra.

Liên Như suy nghĩ chút rồi nói: “Chắc Quý Phi cũng biết Mộng Nhi không phải con của Diệu Gia, ta có một điều kiện, sau khi đưa Bạch Dị Dược, xin Quý Phi chiếu cố Mộng Nhi. Vì nó không liên quan gì đến Diệu Gia cả.”

Sau khi mai danh ẩn tích, về sau bà gặp Diệu La Thiên vừa gặp đã yêu, quyết gả cho Diệu La Thiên.

2 Năm sống ở Diệu Gia. Ngày kia biến cố xảy ra. bà đang mang thai thì bị sảy. Nỗi đau mất con thấm tận tâm gan. Thêm đó Diệu La Thiên lại nạp thiếp, chẳng thèm quan tâm bà, bà liền không để ý nữa vì sự thất vọng về nam nhân mình yêu đã tràn đầy trong lòng bà.

Bà thay đổi, ngày ngày đều lên chùa.

Hôm đó bà lên chùa, vô tình thấy một đứa bé, đứa bé đó mỉm cười với bà, nụ cười đó đã làm lòng bà lay động, bà bế đứa bé đó về nuôi.

Về sau đứa bé ngày càng lớn. Miệng đứa bé luôn kêu bà là Mẫu Thân.

Bà từ đó liền chẳng quản gì nữa, coi đứa bé kia như con đẻ, như mạch sống của mình. Nuông chiều, bảo vệ. Đứa bé đó chính là Mộng Nhi...

(Mị viết tình tiết bật nhanh.. có lẽ do gần bí ý tưởng nên vậy~~)

23. Chương 21: Bạch Di Dược 2

(Xin vào ủng hộ mị ạ!)

2 Năm sau nữa Diệu La Thiên cứu được một cô nương và một cậu bé, hình như là tỉ đệ. Lúc đó Diệu La Thiên chính là kẻ bề ngoài là người bên trong là thú, một con thú khiến người khác ghê tởm, bà nhớ rõ các thị thiếp ông ta nạp vào phủ đều bị ông ta hành hạ đến chết... người chết không nhắm mắt, người đôi mắt chảy ra máu.

Cô nương Diệu La Thiên cứu là Lục Phi... Diệu La Thiên định ép buộc Lục Phi... nhưng bị đệ đệ của Lục Phi phá hỏng, cơn tức liền bộc phát, một kiếm giết chết đệ đệ Lục Phi.

Lục Phi chứng kiến đệ đệ bị ân nhân giết chết... Lục Phi hối hận, oán hận, thù hận, tất cả chữ cuối đều là hận, còn về sau vì sao được phong phi, được hoàng thượng để ý thì bà không biết, Thứ bà biết là mấy năm nay Lục Phi luôn luôn muốn tìm được cái đuôi của Diệu La Thiên, chỉ cần nắm được đuôi, dù giết hay làm gì thì cũng chẳng sao, điều kỳ lạ ở đây Lục Phi chỉ tra ra được chuyện bà là Đường Bích và Mộng Nhi không phải con bà.

Bà không quan tâm Diệu gia, chỉ quan tâm Mộng nhi, nếu mọi chuyện đến nước này bà cũng không muốn vì chuyện năm đó mà thương tổn đến tình cảm đẹp đẽ của Mộng Nhi và Tình Vương, không có mẫu thân nào không muốn con cái mình sống vui vẻ và hạnh phúc cả.

Lục Phi một lúc lâu mới đồng ý, “Chỉ cần yêu cầu không quá đáng, bổn cung chấp nhận.” Nói vậy trong lòng Lục Phi đã có mưu tính khác. Dám ra điều kiện với bà? Cũng quá đề cao bản thân rồi!

“Tạ quý phi.” Liên Như nói xong đi khỏi.

...

Thảo Nhi đi vào hoa viên thì thấy Trích Liên ngồi thẩn thờ trên ghế đá, Thảo Nhi đi qua chọc chọc, “Tuyệt băng?” Thảo Nhi lâu dần tiếp xúc với Trích Liên biết rằng Trích Liên không hề khó gần, nên gan to hơn, xưng hô với Trích Liên bằng cái tên thân thương Tuyết Băng... cái tên hay mà rơi vào người Trích Liên như vậy, lãng phí.

Còn Trích Liên chỉ có thể cam chịu, hấn không đánh nữ nhân, trẻ con càng không! Trong mắt Trích Liên Thảo Nhi chính là trẻ con đầu nhỏ, nói cách khác là não ngắn, dễ hiểu hơn ngu ngốc, trẻ con còn ngu ngốc.

Nếu Thảo Nhi biết được suy nghĩ này sẽ gào khóc lẫn tự ti.

Trích Liên không phản ứng, vẻ mặt lạnh tanh chất chứa cảm xúc đượm buồn, ở nơi đây mắt chính là sự cô đơn cũng nổi buồn.

Thảo Nhi bối rối, tay gãi đầu, hấn có chuyện gì buồn sao? Mọi khi nàng gọi vậy hấn phản ứng quay qua lườm nàng mà?

“Thôi mà, đừng buồn như vậy!” Thảo Nhi ép Trích Liên quay mặt đối mặt với mình rồi tự kéo mặt mình ra như cái bánh xèo để chọc Trích Liên cười. gương mặt trắng mịn màng, như chiếc bánh bao đang bị xé hiện ra, trông đáng yêu và thuần khiết, vẻ đẹp của tiểu tiên nữ không nhiễm bụi trần, Trích Liên không cười sắc mặt còn khó nhìn hơn, đầu quay đi hướng khác, còn không quên ném cho Thảo Nhi một câu: “Ngu ngốc!”

Thảo Nhi: “...” Tại sao tự dưng bị nói ngu ngốc? Suy nghĩ chút Thảo Nhi thấy mình ngu thật. Đang yên lành tự dưng nàng quan tâm hần, thấy hần không vui trong đầu liền hiện lên ý nghĩ muốn làm hần vui. Ở... hình như cái này không liên quan đến ngu ngốc cho lắm, mà sao nàng tự nhận bản thân ngu ngốc vậy kia?

Thảo Nhi càng nghĩ càng rối, mặt nghếch ra.

Trích Liên quay đầu nhìn Thảo Nhi trong lòng nghĩ, nha đầu này lên cơn hả? Hần đang buồn, còn muốn dọa hần? Không dọa được thì mặt ngơ ra? Hừ, đen đủi!

Trích Liên chỉ muốn yên tĩnh một mình để suy nghĩ về tình cảm, cảm xúc của bản thân, bây giờ bị Thảo Nhi làm rối loạn những gì vừa nghĩ, có chút khó chịu, định đi tìm nơi khác suy nghĩ lại.

24. Chương 22: Dở Dang Dang Dở

Trích Liên đang suy nghĩ xem đi nơi nào yên tĩnh nhất thì nghe thấy Thảo Nhi nói: “Tuyệt băng thất tình hả?” Trích Liên quay đầu, “Hài tử không nên hỏi nhiều!” Mới mười mấy tuổi mà đã biết thất tình, chắc chắn là bị dạy hư rồi!

“...Hài tử em gái người!” Thảo Nhi giận dữ, Thảo Nhi một lúc sau mới phát hiện, từ khi nào nàng học từ này của Vương Phi rồi?

“Hắt xì” Nàng đang ngẩng hoa tự dưng ngứa mũi, hắt xì xong đưa tay gãi mũi trong lòng nghĩ: ai nhắc đến nàng?

Trích Liên khó hiểu, cái gì em gái? Cảm giác nha đầu này đang chửi hần...

“Không phải chửi người... mà chuyện này đâu quan trọng! Người thất tình thật à?” Thảo Nhi cảm thấy cuộc nói chuyện này bị chính mình làm rối loạn, cũng chính mình rối loạn theo.

Tự nói rồi tự bảo không quan trọng... chưa tỉnh ngủ hả? Trích Liên nghĩ thế, tay giơ lên một ngón hỏi Thảo Nhi: “Số mấy?” Thảo Nhi ngơ ngơ trả lời, “Số hai.”

“Xem ra rất tỉnh.” Trích Liên nói xong mới chú ý, hình như sai sai gì đó... Hần hình như bị lẫn gì rồi...!

“Ý gì?! Tuyệt băng! Người nói đầu óc ta có vấn đề?” Thảo Nhi mồm há ra mắt tức giận nhìn Trích Liên, Trích Liên theo thường lệ gật gật đầu tỏ vẻ đúng rồi đó rồi lại lắc đầu...

“Người... người... ta... ta véo chết người!” Thảo Nhi nói là làm, tay véo vào hông Trích Liên.

“Nha đầu! Người không biết ngại ngùng à? Ta là nam nhân đó!” Trích Liên bị sự đụng chạm này mà sừng sốt, có nữ nhân nào như này không? Chẳng kiêng nể gì mà véo vào hông của nam nhân! Quy củ đâu hết rồi! Vương phi kia đã dạy hư nha đầu này rồi! Chắc chắn!

“Hắt xì!” Nàng lại hắt xì phát nữa, lần này đang thêu nên tay bị kim đâm, nàng tức giận trong lòng chửi rửa, đầu má! Đứa nào thương thương nhớ nhớ bà đây quái vậy? Bà đây đang thêu túi thơm cho phu quân mà cứ thương nhớ! Làm bà mất mọe nó giọt máu! Phệt mợ tổ tông mười tam đứa ý lộn, mười tám đời nó!

“Ta không cần biết! Người đừng có chạy!” Thảo Nhi và Trích Liên đuổi nhau vòng tròn trong hoa viên...

Lúc sau hai người vẫn còn đuổi nhau thì Trích Liên nghe thấy tiếng khóc sột xịt quen thuộc, Trích Liên dừng lại Thảo Nhi ở sau không kịp phanh đâm thẳng vào lưng Trích Liên.

Bóng dáng Dung Phiên Phiên dần xuất hiện trước mặt Trích Liên. Dung Phiên Phiên che mặt, cứ như mũi tên lao về phía trước, mũi tên này lại mang tiếng khóc bi ai khiến lòng người dâng lên cảm giác đượm buồn.

Dung Phiên Phiên lao vào lòng Trích Liên, tiếng khóc không còn sột xịt nữa mà là tiếng khóc thật sự rồi. “Liên... ta cần người... Mang ta đi.” Trích Liên không nói gì lặng lẽ ôm Dung Phiên Phiên rồi dùng khinh công bay đi.

Thảo Nhi ngơ ngơ ngác ngác nhìn...

Chàng đi rồi đến

Chàng tìm đến ta lúc buồn

Rồi rời đi khi chàng vui.

Chàng bên ta khi chàng cô đơn

Nàng ta cô đơn thì có chàng

Ta cô đơn cơn mưa ở cạnh.

Trở trêu tình duyên này

Nguyệt lão se ba duyên

Tơ chàng bên nàng ta

Tơ ta bên chàng

Nàng ta nửa tơ dang dở

Chẳng tơ nào trọn vẹn...

...

Trên ngọn núi, Trích Liên nhìn Dung Phiên Phiên ở trong lòng, tiếng khóc bên tai dần dần biến mất. Trích Liên lên tiếng: “Khóc đủ?” Dung Phiên Phiên lấy khăn tay lau khóe mắt rồi thoát khỏi lòng Trích Liên, “Cảm ơn...”

Trích Liên nhìn đến tay Dung Phiên Phiên thì cau mày, “Tay nàng... là Vương gia làm sao?” Trích Liên cảm thấy lời này sai, Vương gia làm sao có thể chính tay làm, chắc do thuộc hạ nghe theo lệnh vương gia làm... Những vết thương này chắc do vương gia nói rồi để thuộc hạ thực hành.

Dung Phiên Phiên đột nhiên cười to, “Ha... haha...” Nhìn thấy những vết thương này... chính như sự vô tình cùng ghét bỏ của hắn.

Thà hắn chính tay gây ra những vết thương này nàng còn cảm thấy dễ chịu hơn, vì ít ra như thế nàng mới biết được hắn không ghét bỏ nàng.

“Trích Liên, ngươi còn thích ta không?” Dung Phiên Phiên đột nhiên hỏi...

25. Chương 23: Nên Chấm Dứt Rồi

Trích Liên suy nghĩ trong lòng... Còn thích? E là chỉ còn vắn vơ mà thôi, như thành kiếm chém mãi cũng mòn... nhưng khi nhìn thấy nàng khóc lòng hắn có chút nhói... là vì sao cũng chẳng rõ.

“Có thể ta còn cũng có thể không còn.” Trích Liên trả lời, Dung Phiên Phiên nghe thế lòng không khỏi có chút mất mát cùng nhói đau.

“Vì sao? Làm cho ta lòng ta động rồi vô tình phải đi những thứ người đã làm đã dành cho ta? Vì sao người lại vô tình như hắn?” Dung Phiên Phiên cầm tay Trích Liên, nước mắt như mưa tuôn trào, miệng liên tiếp hỏi vì sao.

“Có thể tình cảm của ta... giống như tình cảm của nàng dành cho Vương gia, chắc nàng cũng hiểu mà.” Trích Liên nhìn thẳng vào mắt Dung Phiên Phiên nói ra từng lời.

Giống sao? Không! Không hề! Dung Phiên Phiên không nói một lời tay xé rách y phục của Trích Liên, một tiếng xoẹt hai tiếng xoẹt... y phục trên người Trích Liên bị xé rách một mảng ở trên lưng lộ ra vết bớt hình bàn tay, Dung Phiên Phiên đặt tay phải của mình lên vết bớt, vết bớt vừa vụn với bàn tay...

“Tình cảm của người đối với ta dù ta có tổn thương người người cũng chân trọng, giữ gìn nó như vết bớt này... Ta hiện tại đã biết tình cảm mà ta dành cho Nam Huyền Ngọc chỉ là sự yêu thích nhất thời, chính vì tính cách ta quá mức hiểu thắng nên ta mới quyết muốn Nam Huyền Ngọc! Nhưng bây giờ không thể nữa... ta phát hiện ta thích người... cho ta một cơ hội nữa đi Trích Liên...”

Khi nàng đi tìm Nam Huyền Ngọc hỏi hấn... thì hấn chẳng hề quan tâm chỉ vút cho nàng một câu: Suy nghĩ thật kĩ về tình cảm lẫn trái tim bản thân đi, xem ai mới là người người thật sự cần người thật sự khiến người nhớ đến.

Vừa nãy nàng ở lòng Trích Liên... nàng đã suy nghĩ, đã tự hỏi... nàng cần ai, nàng luôn nhớ đến ai... nàng mới phát hiện người nàng luôn luôn nghĩ đến là Trích Liên, người nàng cần là Trích Liên...

Vậy mà trước giờ nàng không hề phát hiện... nó hiện hữu rõ ràng như vậy, tình cảm nó thể hiện rõ ràng như thế mà nàng không biết, không để ý... giờ biết rồi nhưng ngày đó đã tổn thương nặng nề như vậy... bù đắp còn kịp?

“Tình cảm của ta với nàng đã chấm dứt rồi, hiện tại nó chỉ còn vương lại thôi... xin lỗi vì khiến nàng thương tâm... Muộn rồi, ta đi đây.” Trích Liên né tránh điều gì đó, nói rất nhanh rồi rời đi.

...

Nàng thêu xong túi thơm, vai mỗi mỗi vừa vươn vai vừa xoa bóp vai, vẽ mặt hài lòng nhìn cái túi thơm hình dạng giống uyên ương nhưng lại giống vịt cạn do chính bản thân mất công thêu mấy ngày, mất di chuyển đến bên cạnh thì thấy Thảo Nhi như người mất hồn, nàng khó hiểu hỏi:

“Thảo Nhi, sao mặt đần thối ra vậy?”

“Vương phi!” Thảo Nhi nghe từ đần thối cái từ thối từ miệng nàng nó ra, Thảo Nhi lại muốn dạy quy củ cho nàng.

Nàng thật sự sợ hãi hai từ quy củ! Quá sợ hãi! Quá kinh khủng khiếp hoảng hốt! Nào là cho giống một vương phi, cho giống một tiểu thư khuê các... Đi đứng phải ngay ngắn, ra dáng một vương phi, ăn uống phải nhẹ nhàng, ăn chậm nuốt nhẹ không được gây ra tiếng động khi ăn, nói chuyện phải nhỏ nhẹ mỗi từ nói ra phải mê lòng người, phải dịu dàng ngọt ngào... còn phải may vá thêu thùa.

Một người thô thiển như nàng... ác mộng! Là ác mộng!

“Hi hi... Thảo Nhi à, hay chúng ta xuất phủ rồi ra ngoài chơi nhé? Ta sẽ giải thích vấn đề giữa yêu và thích mà hôm qua Thảo Nhi hỏi ta.” Nàng chuyển sang đề tài khác.

(Viết nội tâm lẫn cảm xúc của nữ phụ Phiên Phiên hơi nhiều... nhưng do mị không ngừng được cứ đến đoạn bị bi ai ai là mị lại viết nhiều... à ai muốn có thật thì cmt vô:v Mị sắp viết thật cơ mà nếu cmt sẽ có sớm hơn đóá!)

26. Chương 24: Bản Cô Nương Hôn Cô Nương Người Ta A!

Thảo Nhi nghe đến đó cũng không muốn dạy quy củ cho nàng nữa nên đồng ý.

Nàng cảm thấy cuộc đời vừa chưa thiết sống, nay như được tái sinh...

Nàng và Thảo Nhi từ nữ biến thành nam nhân với bộ dạng phong lưu, cơ mà nàng nghĩ mình nên làm nô tài để Thảo Nhi làm công tử thì hơn như vậy cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên đường đi... mỗi khi nàng và Thảo Nhi đi qua nữ nhân các nữ nhân đó à không, ánh mắt của các nữ nhân đó đều dính lên người nàng và Thảo Nhi nó dính như con đĩa... còn có nữ nhân liếc mắt đưa tình... động tay động chân, động môi cũng có! Ôi... cái thế giới cổ đại này còn thoáng hơn cả hiện đại!

“Vương phi... Thảo Nhi sợ... người ta muốn về phủ a!” Thảo Nhi ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói.

Đáng sợ quá! Không muốn bị người ta phi lễ! Không muốn đâu! Ngoài này thật rộng lớn, thật nguy hiểm! Nguy hiểm hơn cả Tuyết Băng!

“...Ta cũng thấy sợ... hay chúng ta chạy về trước khi mọi chuyện chưa đến nỗi nào.” Nàng nói xong kéo tay Thảo Nhi phi ngược lại về hướng Tỉnh Vương Phủ.

Bản cô nương sợ hãi sắc nữ cổ đại quá! Về ôm phu quân cho lệ! Cần vòng tay ấm áp, bờ vai vững chắc của phu quân!

‘Bộp, rầm’ Tiếng va vào nhau cùng tiếng ngã khiến cho mọi người đang đi đường dừng lại nhìn... nếu nam nhân nữ nhân ngã mà hôn nhau vào hiện tại thì không bình thường nhưng nếu ngã mà nữ nhân và nữ nhân hôn nhau thì là chuyện khác.

Nàng vì đi quá nhanh nên không phanh nổi thế là đâm vào người đi đường, mà người đi đường này chẳng ai khác là Sắc Ca Thiên, Phương Mị Mị. Thảo Nhi ngã một chỗ, Sắc Ca Thiên ngã một chỗ còn nàng và Phương Mị Mị, tư thế nàng đè lên Phương Mị Mị, môi chạm vào môi Phương Mị Mị.

Phương Mị Mị/Nàng : “...”

Sắc Ca Thiên/Thảo Nhi: “...”

Quần chúng đi đường: “...”

Thời gian như ngừng lại, nàng và Phương Mị Mị trở mắt nhìn nhau quên cả đẩy đối phương ra, tình huống kì dị này cứ thế diễn ra cho đến năm mươi giây sau.

“Aaa...” Tiếng hét Thảo Nhi chói tai đến mức mọi người đều tỉnh lại, nàng cũng vậy, tỉnh rồi thì lúng túng rời khỏi người Phương Mị Mị.

...Ahuhu, nàng ấy vậy hôn phải cô nương người ta... tội lỗi quá! Tội lỗi cảm giác bản thân đang ngoại tình! Nghĩ đến phu quân thành ngư ma vương... còn đâu bộ dạng dễ thương...

“...Ta... ta...” Nàng chưa nói được thì Phương Mị Mị giơ tay định tát nàng, nàng tránh đi, tay Phương Mị Mị rơi vào khoảng không, nàng thấy Phương Mị Mị định đánh tiếp liền hô: “Stop! em gái bình tĩnh! Ấy lộn, bình tĩnh cô nương ơi!”

Bình tĩnh sao nổi! Bị nam nhân phi lễ còn ở trước mặt Thiên ca ca nữa! Mất mặt!

“Cô nương ta cũng là nữ mà! Tóc ta tuột ra dài thế này rồi!” Nàng lúc này mới biết khi ngã tóc nàng đã tuột ra khỏi châm ngọc rồi.

“...Miên Dạ?” Sắc Ca Thiên nhìn gương mặt nàng miệng nói nhỏ... đôi mắt đó thật giống Miên Dạ... đôi mắt trong suốt ấy bên trong có một vì sao đang tỏa sáng.

Phương Mị Mị nhìn miệng Sắc Ca Thiên thì biết đang nói gì... mắt nhìn nàng.

Gương mặt không giống chỉ đôi mắt kia là giống.

... Tại sao cảm giác thân thuộc? Nhưng không phải cảm giác nhìn thấy Miên Dạ mà là người thân?

Phương Mị Mị cảm giác đầu hơi đau nhói...

“Xin lỗi vì đụng chúng hai người, biết ta có thể làm gì?” Nàng xin lỗi, hỏi Phương Mị Mị.

“À... không sao.” Sắc Ca Thiên từ lúc nào đã bên Phương Mị Mị kéo tay Phương Mị Mị tư thế chuẩn bị đi, “Cảm ơn ý tốt của cô nương!”

Sắc Ca Thiên kéo Phương Mị Mị đi

27. Chương 25: Bà Đây Bắn Chết Các Người! Dám Động Vào Thảo Nhi Của Bà!

Cảm giác ánh mắt nam nhân với nữ nhân kia nhìn nàng thật kì dị!

“Người làm sao thế?” Sắc Ca Thiên thấy Phương Mị Mị không ổn kéo qua hỏi, đầu Phương Mị Mị hiện tại rối loạn, mắt thành màu đỏ rực, miệng nói: “Thổ phi... các người phải chết! Phải chết...!” Tay Phương Mị Mị quờ quờ không khí, Sắc Ca Thiên nhu mày giữ chặt tay Phương Mị Mị rồi nói: “Mị Mị, người tỉnh!”

Phương Mị Mị như chẳng nghe thấy gì cứ điên cuồng đánh không khí... Sắc Ca Thiên không chế ngự được nên đánh ngất Phương Mị Mị, Phương Mị Mị ngất ngã vào lòng Sắc Ca Thiên.

Đột nhiên như vậy thật trở tay không kịp! Mà tại sao mới đụng một lần liền như vậy? Có nên gửi thư cho sư phụ của Phương Mị Mị? Ừm... mang cho đại phu khám trước rồi tính.

Sắc Ca Thiên bế Phương Mị Mị đi tìm đại phu.

“Xin lỗi công tử, y thuật lão phu thấp kém khám không ra bệnh của cô nương này.” Giọng

đại phu thứ n buồn rầu vì vừa không khám được bệnh vừa khó hiểu nhìn Phương Mị Mị đang bất tỉnh nhân sự.

Sắc Ca Thiên đau đầu... trong lòng quyết gửi thư cho sư phụ của Phương Mị Mị.

...

Ở một hẻm vắng vẻ tối tăm nàng và Thảo Nhi mò đường ra thì một giọng nói khiến cả hai giật mình, “Ồi...Tinh vương phi có cần thảo dân giúp không?”

Nàng nhìn người lên tiếng... mặt nạ đen, y phục toàn màu đen, ánh mắt đầy sát ý nhìn nàng tay hắn ta cầm thanh kiếm sắc bén.

Được rồi... bà đây bị một kẻ gọi là bị cướp phản ứng tự nhiên sẽ là đuổi theo và hiện tại gặp phải tên sát thủ ngẫu nhiên này!

Vừa lúc gặp hai người kia xong rồi nàng bị một kẻ ắt ơ đụng vào tiếp lần này mất tiền nên nàng mới đuổi theo, người ta thường nói đồng tiền liền khúc ruột nàng đây dù là vương phi nhưng cũng là một kẻ hơi bị tham tiền nha.

Mà đến lúc phát hiện ra thì đã muộn, một góc có hẻm bốn lối đi thì cũng biết như nào rồi! Chưa kể nàng chính là kẻ mù đường... nói ra thật mất mặt.

Hắn ta nói xong rất nhiều người mặc áo đen khác xuất hiện... ánh mắt bọn chúng nhìn Thảo Nhi nóng bỏng, thẳng ra là dâm tà, thèm khát. Thảo Nhi cố gắng gồng mình, cho bản thân không ngã xuống cũng không sợ hãi.

Cuối cùng đôi chân vẫn chẳng đứng được mà ngã quỵ xuống, Thảo Nhi tay bám chặt vào nàng trong lòng khóc

Huhu.... bọn chúng nhìn nàng như vậy... cảm giác thân thể bị người sờ mó mặc dù bọn chúng chưa làm gì cả!

“Vương phi...” Thảo Nhi giọng run run, vẻ đầy cảnh giác cùng sợ hãi.

Nàng vỗ vỗ tay Thảo Nhi, mặt không cảm xúc nhìn tên sát thủ nói: “Mau thu mất chó của các người lại cho bà!” Rồi tay rút ra 5 ngân châm, tay phi thẳng vào mặt tên sát thủ cả đồng bọn của hắn.

Tên sát thủ nhanh tay kẹp lấy ngân châm nàng phi... “Chỉ có thể này thôi à? Ta không thích chơi trò mèo vờn chuột đâu.” Giọng nói tên sát thủ khinh thường nhưng khi hắn nói xong thì tai nghe thấy rất nhiều tiếng pằng cùng giọng nói của nàng, “Người nghe qua câu khinh thường người khác là bản thân sẽ chết

chưa? Hôm nay bà đây sẽ cho mày biết!” Tên sát thủ kinh ngạc nhìn viên đạn bắn xuyên qua người mình và những người khác.

Đám nhìn Thảo Nhi bằng ánh mắt trộm nhìn thấy ngọc quý? Bà đây cho tụi bay chết cmn hết luôn.

Không phải mấy tháng nay ngồi mát ăn bát vàng, mà nàng đang chế súng... ở hiện đại nàng có học được một chút gọi là có thể bắn, may mắn có thể trúng nhiều cái cùng một lúc, vừa rồi nàng đánh cược xem có thể bắn trúng năm tên sát thủ mà nàng cảm thấy vô công bọn họ cao hay không, chính cái kết quả khiến nàng bất ngờ, năm viên đạn trúng cả năm... tuy nhiên có chệch vị trí nàng nhắm

“Xem ra ta đã xem thường nữ nhân ngươi rồi...” Tên sát thủ nhìn bốn huynh đệ mình ngã xuống rồi nhìn nàng đầy vẻ căm hận.

Nữ nhân này giấu tài! Thứ ả ta dùng... nhỏ như vậy mà uy lực còn lớn hơn cả cung tên? Rốt cuộc đó là vũ khí gì chứ? Còn phát ra âm thanh kinh người như thế.

Nhất định phải bắt về!

Vù... tiếng vật gì đó bay qua, Thảo Nhi nhanh chóng đẩy nàng sang bên cạnh, bản thân đứng chỗ nàng vừa đứng.

“Đậu mé! Thảo Nhi, đồ ngốc!”

(Tác giả trở lại và ra lâu hơn xưa:v Khuyến mại thêm 1 chương.)

28. Chương 26: Xin Lỗi...

“Thảo Nhi đâu có ngốc đâu, Thảo Nhi chỉ là... chỉ là cứu tính mạng của mình thôi mà... ai bảo người là người duy nhất có thể cứu Thảo Nhi chứ!” Ai bảo người trước đây cứu mạng Thảo Nhi một lần, bây giờ đỡ một châm cũng không chết được còn có thể bảo vệ cái cây cột to vừa có tình vừa có nghĩa còn vừa có thể cứu mạng mình... quá tiện! Thảo Nhi rất muốn nói tiếp nhưng thuốc được tẩm vào châm bắt đầu lan ra khiến Thảo Nhi không làm gì cũng kiệt sức.

“Màn kịch chủ tố tình thâm sao? Nhưng ta không có hứng thú! Mời Tình vương phi đi!” Nghe tên sát thủ nói xong những tên còn lại tiến lên định kéo nàng đi...

“Nằm mơ!” Nàng cầm súng cứ thế bắn, những tên sát thủ từng tên một ngã xuống cho đến khi chỉ còn năm tên... thì súng nàng cũng hết đạn, điều quan trọng là nàng không mang theo nhiều đạn nên hiện tại không thể thay đạn nữa!

Không chơi bắn xa được thì chơi cận chiến!

Tên sát thủ đeo mặt nạ tưởng nàng không còn vũ khí nữa ai ngờ thấy tay nàng cầm ra một chủy thủ, ánh mắt nàng sắc lạnh nhìn năm tên sát thủ.

Nàng không biết đánh cận chiến như nào, nhưng hiện tại chỉ có thể như này thôi.

Tay cầm chủy thủ, đầu sắc nhọn của chủy thủ hướng phía dưới, nàng lao lên với tốc độ bàn thờ...

“Các người xử lý nô tì kia, để ta chính tay bắt Tình vương phi.”

Những tên sát thủ chia ra... nàng không ở cạnh Thảo Nhi những tên sát thủ liền đến bên Thảo Nhi nói nhỏ: “Tiểu mỹ nhân... chúng ta cùng vui về!” Giọng nói cầm thú của những tên sát thủ vang vọng trong đầu lẫn xung quanh Thảo Nhi

Thảo Nhi cả người mềm nhũn, nói không được hét càng không xong... chỉ có thể ú ớ mặc cho đám sát thủ sờ soạng người mình... nước mắt rơi xuống, cảm giác ghê tởm, tủi nhục dâng cao trong lòng Thảo Nhi...

Tránh ra... vương phi, Tuyết Băng... cứu... cứu... Mập máy môi rất lâu cũng không phát ra được âm thanh, Thảo Nhi khóc đến nấc, vô lực phản kháng.

Tiếng vải bị xé thánh thót truyền vào tai nàng, quay đầu thấy đám sát thủ vây quanh Thảo Nhi xé y phục của Thảo Nhi... từng lớp một cho đến khi làn da ngọc ngà trắng nõn hiện ra.

Nàng đang xoay người chạy về phía Thảo Nhi thì tên sát thủ đeo mặt nạ chặn trước nàng, ánh mắt đắc ý.

Được lắm! Nàng hiện tại biết bản thân mình thật ngu ngốc!

Khiến cho nàng phải rời xa Thảo Nhi! Bởi mục tiêu đích thực là Thảo Nhi! Muốn hủy đi Thảo Nhi..

‘Bịch bịch’ Tiếng bước chân nhẹ nhàng lọt vào tai nàng, nàng khẽ cười, trong lòng hiện lên chữ tốt! Hay hay! Bà đây đang chờ người đấy! Hãy đợi đi!

Tên sát thủ đeo mặt nạ dường như cũng nghe được, hắn quay đầu, nàng nhân lúc này đâm chủy thủ vào chỗ hấn bị nàng bắn, “Đối thủ của người là ta nè! Quay đi đâu vậy cu?”

Đáng chết! Nữ nhân này độc ác!

Tay tên sát thủ đeo mặt nạ kéo lấy tay nàng dễ dàng cướp đi chủy thủ cũng kéo nàng sát người hắn, đúng thời điểm này nàng giơ chân nhắm hai quả trứng của tên sát thủ đeo mặt nạ đá thật mạnh vào...

“Á... tiện nhân!” Tên sát thủ hét lên tay thả lỏng, nàng tay trái cầm kim đâm vào cổ hắn rồi dùng sức thoát khỏi, cướp lại chủy thủ nhanh lẹ đâm vào tim tên sát thủ đeo mặt nạ.

“Nha đầu?! Chết tiệt!” Trích Liên từ xa đi đến thấy tình hình như thế mắt nóng bỏng lửa phun trào từ mắt, Trích Liên phi ra rất nhiều ám khí, những ám khí đều có độc mạnh, phi trúng chỗ hiểm.... những tên sát thủ quanh Thảo Nhi ngã xuống, trên người một tên sát thủ rơi ra một miếng bài.

Tuyết Băng...Thảo Nhi trái tim vui mừng nhưng lý trí sợ hãi, vui mừng vì có thể thấy được Trích Liên, biết được Trích Liên quan tâm mình.

Sợ Trích Liên nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác dơ bẩn này.

Chính là sự sợ hãi chẳng đưa nổi với trái tim chỉ chốc lát đã biến mất.

“Nha đầu, không sao rồi.” Trích Liên cởi áo choàng trên người ra khoác cho Thảo Nhi, áo choàng rộng rãi bao phủ hết người Thảo Nhi cũng che đi làn da trắng ngọc bị lưu lại dấu hôn đo đỏ.

Trích Liên bế Thảo Nhi lên ánh mắt xót xa có chút rối loạn tâm, không biết suy nghĩ gì Trích Liên nói một tiếng rất nhỏ: “Xin lỗi...” Như tiếng ruồi kêu, Thảo Nhi lơ mơ ngắt đi, không hề nghe thấy gì cả.

Thảo Nhi bây giờ toàn thân đều là cảm giác ấm áp, an toàn do Trích Liên tạo nên.

Trích Liên thấy thế an tâm, quay qua nhìn nàng, “Ta bế nha đầu đi trước, người tự lo.”

“Được.”

Nàng đây phải ở lại hành hạ bọn người cầm thú chó chết này!

(Trích từ ở bìa mới: Mãi Mãi Bên Chàng? Ta Chính Là Không Muốn! Thứ Ta Muốn Là Kiếp Nào Cũng Làm Phu Thê Với Chàng! (Chẳng Có Gì Là Mãi Mãi... Cũng Chẳng Có Gì Là Nào, Nhưng Ta Vẫn Muốn Nói, Ta Đơn Giản Muốn Chàng Chờ)

(Có thể hiểu là: Chị muốn Anh chờ, chờ để anh không để ý đến con gái khác... bản thân chị sợ anh sẽ làm vậy... sợ anh rời xa mình.)

29. Chương 27: Nữ Nhi Yêu Chàng, Thích Và Yêu... Nữ Nhi Biết Mình Là Yêu Chàng! 1

“Dung nhị tiểu thư, mọi chuyện thất bại.” Người nam nhân cúi đầu, quỳ dưới đất cả người run run mắt nhìn Dung Phiên Phiên.

Dung Phiên Phiên tức giận đập bàn, tay cầm roi da quất vào người kia, giọng nói như lửa phun: “Đám phế vật! Hai nữ nhân chân yếu tay mềm cũng không làm gì nổi!” Dung Phiên Phiên nghĩ gì đó nói tiếp: “Các người có để Trích Liên phát hiện không?”

Người kia bị quất đau đến độ lấp bắp, nói: “Thuộc hạ... thuộc hạ... không...rõ...”

Hay cho một câu không rõ! Muốn đem nàng tức đến chết mà! Nàng nuôi một lũ ngu ngốc, vô dụng. Dung Phiên quất thêm vài roi nữa rồi nói: “Điều tra chuyện kia xong rồi chứ?”

“Thảo Nhi... là con của một quân gia, quân gia này ở Tiêu phủ, cách đây hơn tháng đã nghỉ, lên núi sống cùng với thê tử.”

Dung Phiên Phiên âm trầm phun ra một chữ: “Bắt!”

Một lần bại... không thể bại lần hai, thua dưới tay nàng ta thì đành, nếu nàng thua cả một nô tì, là nô tì của nàng ta, chẳng phải trò cười cho thiên hạ này cũng mất mặt...

Trích Liên, Nam Huyền Ngọc, nàng sẽ cho một kẻ bị dày vò, kẻ bị day dứt!

...

“Mẫu thân, người có chuyện gì sao?” Nàng Nhìn Liên Như đang cúi người ngắm đóa hoa mẫu đơn. Y phục may từ tơ tằm, không có hoa văn, một màu trắng tinh, tóc đen tùy ý gió bay, gương mặt có vài nếp nhăn lại chẳng hề hấn gì, dung nhan xinh đẹp kiều diễm như vĩnh cửu.

Liên Như nhìn nàng, đơn giản một y phục màu xanh lưu ly, áo choàng mỏng, mỏng như có thể nhìn xuyên qua phủ bên ngoài, châm ngọc lấp lánh cài trên đầu, gương mặt trang điểm nhẹ, tự nhiên, sen như nhiễm bùn mà không nhiễm.

“Ta nghe nói con và Thảo Nhi gặp phải sát thủ... Thảo Nhi suýt nữa không giữ mình được, hiện tại Thảo Nhi ra sao rồi?” Liên Như thấy nàng nguyên vẹn không bị sao, lòng nhẹ hơn chút, nên hỏi thăm Thảo Nhi.

Nàng nghĩ đến tình cảnh mấy ngày hôm nay....

Thiếu nữ ánh mắt lo sợ, cả người tản ra sự đề phòng, đôi mắt liên mà tiếp di chuyển, nhìn đông nhìn tây, hễ nhìn thấy nam nhân là sợ! Vậy mà không sợ cái tên Trích Liên!

Hai za, như thỏ nhỏ được cứu ra từ miệng sói, thỏ nhỏ sợ hãi nép vào lòng ân nhân.

Hồi tưởng:

“A...” Thảo Nhi bật dậy, không thấy Trích Liên đâu cả liền hét toáng lên, cả người không lạnh mà run cầm cập, kiểu vừa bị ném xuống nước lạnh giữa mùa đông.

Trích Liên nhanh chân đi vào, tay cầm bát cháo, để bát cháo lên bàn, đến bên giường, gương mặt băng lạnh, không cảm xúc ôm Thảo Nhi, “Nha đầu, không sao.” Thảo Nhi như được người cứu lên, đỡ hơn rất nhiều chỉ là thân mình vẫn còn run rẩy.

Cả căn phòng đầy ngày ngày đều được thắp sáng, đều là khí lạnh vây quanh bên ngoài, bên trong... ấm áp như ngọn lửa vĩnh cửu.

Sau lạnh giá là ấm áp.

...

“Thảo Nhi bị sợ hãi... chỉ là hơi hoảng loạn, mẫu thân gọi nữ nhi đến đây chắc có chuyện gì?”

Liên Như nghe thế mỉm cười.... nữ nhi ngày nào còn làm nũng trong lòng bà nay đã thay đổi thật rồi... trưởng thành rồi.

Trái tim cũng mạnh mẽ, lý trí cũng vững vàng hơn.

Liên Như lúc sau mới mở miệng nói: “Mẫu thân muốn biết... còn có thật sự thích Nam Huyền Ngọc không? Mẫu thân muốn do chính miệng con nói... con phải suy nghĩ thật kĩ! Một chuyện nữa, Nam Huyền Ngọc có thể phải chết và con là người cứu được hắn... nhưng phải hi sinh tính mạng của mình, con có cứu hắn không?”

...Mẫu thân nói như thế... chắc chắn những chuyện nàng điều tra là thật! Chính nàng còn nghi ngờ, chuyện lớn như thế... sao điều tra ngày một ngày hai đã ra còn đơn giản đến đáng sợ như thế được!

Nhưng nàng có thể cứu hắn, nàng lại khả năng chết? Vậy lúc gần chết nàng giết hắn đi cùng nàng! Nàng ích kỉ lắm... nên thà rằng nàng làm vậy, thà rằng chết cùng nhau.

30. Chương 28: (kết Phần Một) Năm Tháng Này Ta Chờ Chàng. Một Bước Không Rời

Đối với nàng... chính là như thế!

Chết chẳng đáng sợ, đáng sợ nhất là mình chết trong lúc đang yêu sâu đậm một người, mặc dù vì cứu người đó nên mới chết.

Với nàng, nàng sợ cái kiểu đây... sợ chứ không có gì hết.

...Cái nàng khó hiểu là vì sao mẫu thân biết được? Nàng luôn cảm giác nàng đang nằm trong sự sắp đặt của một ai đó.

Lòng nàng dường như quyết cái gì đó nói: “Nữ nhi không biết điều người nói có thật không... đáp án của nữ nhi là không thích chàng, nữ nhi yêu chàng, nữ nhi sàng làm tất cả...” Nhưng làm xong nàng sẽ kéo hắn cùng theo nàng.

Lời sau nàng để ở trong lòng nói.

Nàng điên cuồng như vậy đấy! Chính bản thân nàng cũng biết bản thân điên đến mức nào mà.

“Con không tin ta? Ta thật chỉ muốn thử con những chuyện Nam Huyền Ngọc là thật... con có thể cứu hắn là thật, không phải là chết con chỉ cần cho một ít máu thôi.”

Nữ nhi bà ít đặt niềm tin vào bà, tuy rằng nó rất thân cận với bà.

Có lẽ đây là điều mà mẹ nuôi không thể nào có được.

Mặc kệ thế nào... đáp án biết rồi, Nam Huyền Ngọc cũng không còn thời gian nữa.

...

Hai chín tháng mười hai

Chỉ chớp mắt đã sắp đến tết... cũng là thời gian cuối cùng cứu Nam Huyền Ngọc nhưng Diêu Mộng Mộng lại bất lực, vì thuốc giải đó... có tác dụng ngoại, quên đi mọi chuyện, một khi uống vào thời gian tỉnh lại ít nhất 5 năm, nhiều nhất 10 năm.

Đây chính là lý do mà Nam Huyền Ngọc không uống thuốc, lòng sợ nàng sẽ bỏ mình, sẽ không chờ mình, cũng sợ bản thân quên đi nàng, sợ khi tỉnh lại sẽ không nhớ, không thấy thê tử là nàng nữa... nên lần tránh hết lần này đến lần khác, Diêu Mộng Mộng ngày ngày nhìn Nam Huyền Ngọc yếu dần đi, lòng đau như cắt. Trong tâm không muốn lừa dối hắn, càng không muốn ép buộc hắn... nhưng thời gian lại làm cho Diêu Mộng Mộng từ bỏ hai chữ không muốn... Lúc đầu nghĩ như nào, khi đối mặt mới biết nó khó khăn hơn gấp ngàn lần.

Đêm nay trăng tròn, nguyên vẹn. Bầu trời rộng lớn, ngàn vì sao sáng ngời, lung linh tỏa sáng.

Trong phòng, một mảnh mờ ảo như mộng nhờ ánh sáng ánh nến, các màn che trắng mỏng không ngừng bay nhẹ nhẹ, ánh sáng lay động theo...

Ảo mộng theo mùi hương nhạt nhòa của thuốc.

“Huyền Ngọc, ta sẽ không bắt chàng uống thuốc, quay qua nhìn ta đi.” Giọng thiếu nữ mỉa mai hoặc vài phần bất đắc dĩ cũng kìm nén.

Trước mặt, đôi nam nữ sau những màn che... thiếu nữ gương mặt xinh đẹp, hồn nhiên, ánh mắt dịu dàng, sâu trong đôi mắt là yêu thương vô bờ nhìn nam nhân.

Y phục hồng phớt, dưới thêu những đóa hoa lan như thật như giả nở rộ, trâm cài ngọc bóng, trơn nhẵn, tóc mượt thả bay, tay trắng nõn cầm lấy tay nam nhân.

Nam nhân gương mặt nhợt nhạt, tia sắc hồng cũng không có, người tản ra hơi thở yếu ớt, tuy thế nam nhân lại đẹp lên một cách khác lạ

Đôi mắt u buồn, sâu dưới đôi mắt kia là một mảnh sợ hãi trộn lẫn yêu thương nồng đậm, khi nghe thiếu nữ nói, sự sợ hãi kia giảm bớt được một phần, quay qua nhìn thiếu nữ.

Y phục hơi rối loạn, người nhìn sẽ cảm thấy bản thân bị mê hoặc...

Nam nhân nhìn lúc lâu mới lên tiếng: “Nàng nói thật chứ? Sẽ không muốn ta uống thuốc?” Nam nhân nói xong thì bị thiếu nữ kéo, môi hai người chuẩn xác chạm nhau.

Xin lỗi Huyền Ngọc, ta nhất định sẽ bù đắp cho chàng.

Thứ gì đó truyền vào miệng... hần, hần muốn đẩy ra để nôn thứ kia nhưng bị nàng ép chặt lại, ép hần nuốt thứ kia xuống.

Khi biết hần đã nuốt xuống nàng mới thả lỏng, tiếp tục nụ hôn, lần này là dịu dàng, nhẹ nhàng.

Cả hai triền triền miên miên như uyên ương... như trăng tròn trên trời đang nguyên vẹn kia.

Cũng không biết còn bao nhiêu thời gian sẽ lại khuyết như lúc đầu.

“Mộng Mộng... nàng gạt ta?” Hần và nàng hôn đủ liền buông ra... hần lúc này tâm rối, bởi hần biết thứ hần vừa nuốt là thuốc giải độc, là thuốc cứu mạng hần.

Là thứ thuốc hần không muốn uống.

Vì sao? Hần thật sự sợ quên nàng mà...

“Ta sẽ không rời chàng, cũng không quên chàng.” Nàng sẽ chờ đợi hần... bao năm cũng được, cái gì cũng được.

“Ta... nếu ta mở mắt mà không thấy nàng, thì ta sẽ không tin nàng lần nào nữa hết.”

“Ừm.”

Đêm đó... là đêm cuối cùng hần được nhìn thấy nàng... mặc dù sau này ra sao... hần vẫn tin nàng... vẫn yêu nàng và hần tự nhủ rằng khi tỉnh dậy phải nhớ ra nàng ngay.

Nàng sẽ chờ hần... không rời hần, vì trái tim nàng không thể không ở cạnh trái tim hần, kể cả nàng cũng vậy chẳng thể rời khỏi hần được.

Nhưng sau này... ý nguyện này có được như ý không thì không biết, chỉ biết hai từ cố gắng...

Chờ chàng

Bên chàng

Vĩnh viễn

Rời chàng

Có thể sao?

Trái tim

Bản thân ta

Sao có thể cho phép?

Yêu chàng

Muôn đời

Muôn Kiếp!

(Lời tác giả: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện Ô... ĐM! Ta Thành Vương Phi Rồi! Của mị, vui lắm ý, cuối cùng cũng viết xong một phần. Chân thành cảm ơn lần nữa! Chuẩn bị viết phần hai~~ Các bạn hãy đón xem phần hai nhé! Tên mới của truyện: Ôi... Vương Gia Của Ta Nổi Ghen Rồi!

Không chắc phần hai có dễ hiểu hơn không... nhưng mị nghĩ sẽ dễ hiểu hơn~~ Đón xem mấy ngày nữa nhé!)

Trích Đoạn: Phu quân cứu ta a!

“...” Cô nương là ai? Ta không quen cô nương! Cô nương đi ra đi!

(Cho chút xiu hiện đạ~~ Bye bye!)

31. Chương 0 (phần Hai) Tóm Tắt (giới Thiệu Phần Hai) Ôi! Vương Gia Của Ta Nổi Ghen Rồi!

Tên khác : Ô... ĐM! Ta Thành Vương Phi Rồi! (Phần 2)

Nàng xuyên không, trở thành Tình Vương Phi.

Bất chợt tình yêu đến với nàng cùng trắc trở

trắc trở cũng không đáng ngại, nhưng biến cố xảy đến vào ngay lúc chàng sắp tỉnh.

Thử thách của mẫu phi chàng... trong đó là có người đã giở trò.

khiến nàng lưu lạc ở quốc xa lạ, từ đó... nàng bắt đầu hành trình mang tên trở về bên chàng.

Cùng những câu chuyện tình thiếu muối của cặp phụ còn đang dở dang ở phần một.

Đọc truyện để biết Ôi! Vương Gia Của Ta Nổi Ghen Rồi! sẽ ra sao nhé!

Tóm tắt phần trước

Ta từ một con nhỏ ngực phẳng, miệng chữ thề, đam mê bạo lực bị lão gia gia cao tuổi tức quá bắn chết luôn.

Nhờ phát bắn kia ta xuyên không, gặp nam nhân đời mình, Tình Vương, thân mang độc khó giải.

Lần gặp đầu tiên ta là yêu thích hắn trong âm thầm, đôi mắt ma mị kia thu hút ta.

Theo đó là những rắc rối thiếu gay cấn và muối..

Đó là phần một.

Nhưng bà tác giả lại cho ta một cái tình huống máu chó ở phần hai!

Cùng với những kết thúc nhạt nhòa cầu huyết của những cặp phụ.

Tiết Lộ Phần hai (Đầu truyện sẽ kết thúc tình yêu của Thảo Nhi...)

32. (phần Hai) Chương 1 : Sau Ba Năm.

Ba năm sau...

Đã ba năm, thu sang đông đến, đông đi xuân tới, xuân lui, hạ tiến.

Chàng vẫn chưa tỉnh, chàng vẫn nằm đấy, trên chiếc giường gỗ khắc hoa văn tinh xảo đó.

Đôi mắt ma mị ngày nào chưa hề mở một lần.

Ngày ngày ta trò chuyện với chàng, lời đáp ta chỉ có tiếng trái tim đập của chàng, nó đáp lại ta cũng như chàng đang đáp lại ta.

Mùa hạ ta mang chàng ra phơi nắng, đánh đàn cho chàng nghe.

Mùa thu ta dùng lá vàng kia tạo nên những bức tranh đẹp mắt để khi chàng tỉnh có thể xem.

Mùa đông ta mặc kệ tất cả... ôm chàng ngủ.

Mùa thu ta mua pháo hoa về, từng từng treo khắp tỉnh vương phủ, nửa đêm đốt pháo vui nhà vui cửa. Mọi người đều nói ta chờ chàng đến nỗi điên rồi, ta đâu có điên mà là cực kì điên!

Có một điều giống nhau ở bốn mùa, ban đêm ta sẽ nằm cùng chàng, ngắm trăng và sao trên trời bao la, đếm từng vì sao, từng góc cạnh của sao, trăng.

Lập đi lập lại...

...

Trong ba năm nay, Quý Phi luôn luôn thử thách Diệu Mộng Mộng, thử thách này chính là thời gian... ba năm trôi qua, Quý Phi cảm thấy đã đủ để thử thách tiếp rồi, thế nên Quý Phi gọi ám vệ thân cận đi làm, thử thách lần này, là khả năng sinh tồn...

Quý Phi muốn biết, Diệu Mộng Mộng có thể sống trong một nơi xa lạ với hoàn cảnh thiếu thốn hay không... và muốn biết Diệu Mộng Mộng có bao nhiêu bao dung, bao nhiêu lương thiện.

Quan trọng là trái tim có thay đổi dễ dàng khi gặp nam nhân khác hay không.

Buổi sáng, khi bình minh còn chưa lên, tiếng bước chân nhẹ trước cửa phòng, những bóng đen ở cửa.

Trong phòng, ánh sáng mờ nhạt ở ngoài trời len lỏi vào, đôi tay nhỏ nhắn lộ ra khỏi màn mỏng, tay đang đặt yên trên thành giường bỗng khẽ động, vén màn lên, thân ảnh nhỏ nhắn dần dần hiện ra, môi hồng hoa đào mím lại, đôi mắt to đen phát ra tia khó ở.

Một thân y phục trắng tinh đứng lên, chân trần bé như nhành cây nhẹ nhàng bước đi, đến bên bàn tròn, nhìn ly trà hình thù như hoa hồng nở, điêu khắc trên chén đẹp mắt, đặt ở trên bàn.

Tay nâng bình trà hình hoa mẫu đơn lên rót, tiếng róc rách cùng hơi nóng bốc lên từ nước trà, hương thơm dịu của trà tản quanh phòng.

Vừa rót tầm mắt thiếu nữ nhìn ra cánh cửa lớn kia, sự thật thiếu nữ nhìn là thứ ở đằng sau cánh cửa đó.

Những người này... võ công tốt, chỉ là bước chân còn nặng nề, người của Quý Phi, bởi nàng biết Quý Phi luôn luôn cho ám vệ theo dõi nàng, mùi hương, bước chân, nàng có thể quen thuộc, nhất là mùi hương trên người bọn họ. Theo dõi chán rồi giờ định làm gì? Giết nàng? E là khó đoán.

Tâm tư của Quý Phi là gì nàng không đoán ra càng không có ý muốn đoán, hiện tại đối phó trước mắt còn không biết nàng có nổi không.

Bởi theo dõi lâu như thế hẳn là biết thực lực nàng như nào rồi. Làm thế nào bây giờ?

Mệt nghĩ quá đi.

Thiếu nữ rời mắt, tay nâng ly trà uống một ngụm, vị trà ngọt thanh ngấm vào đầu lưỡi, thiếu nữ thưởng thức xong ly trà cũng là lúc những bóng đen ở ngoài sẵn sàng hành động.

Thiếu nữ đang định rút vật bên hông ra thì bỗng bị đánh ngất chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng ưm phát ra từ bên giường...

Phu quân! Phu quân nàng tỉnh rồi! Chớ chết! Thật sơ suất!

Aaa, dương đông kích tây? Con mẹ nó! Đậu xanh rau má củ cải!

Thiếu nữ mất ý thức, giọng nói nam nhân khàn khàn : “Cuối cùng cơ hội cũng đến! Tình vương phi, ta xem ngươi có thể thoát được không.” Hắn ta nhảy cửa sổ biến mất.

Lúc này, nam nhân vẫn nằm im trên giường mở mắt, đôi mắt ma mị chứa dục dằn khiến người khác mê hoặc một lần nữa mở lên, nam nhân chớp chớp mắt.

Đây là đâu?

Xung quanh nam nhân chỉ toàn mùi hoa lan nhạt nhạt cùng một mùi hương quen thuộc, nam nhân không thể nào nhận ra được.

(Chúc mọi người ngủ ngon nè! Nhớ ủng hộ mì nhé!)

33. (phần Hai) Chương 2 : Bắt Cùng Lúc Hai Người.

Những người bên ngoài cùng lúc xông vào, rất không may một người vấp phải chân người kia, nên từ xông vào thành ngã sấp mặt xuống.

“Mẹ nó! Người mù à?”

“Mẹ nhà ngươi chứ! Ta là chủ cao hơn ngươi, ngươi cũng dám chửi? Ngựa đòn?”

“Bỏ chân ngươi ra khỏi mặt bồn đại gia!”

Một đám đen hơn quạ, nằm dưới đất cãi cọ nhau náo nhiệt đến nỗi mặt trời cũng phải lên xem.

“Cãi đủ chưa? Còn không mau hành lễ?” Giọng âm u của Trích Liên ngoài cửa khiến đám cãi cọ mới phát hiện vị vương gia bọn họ đêm mong ngày muốn tình lại nay ngồi trên giường, một bộ dạng ngồi trang nhã không kém uy nghiêm, khí chất ấy... khó mà tả được.

“Vương gia.” Trích Liên cúi người trước mặt nam nhân, giọng cung kính.

Trích Liên vẫn là vậy... chỉ có độ lạnh lùng đã giảm đi một ít, gương mặt nghiêm nghị biết bao thiếu nữ siêu lòng.

Trong mắt đen kia không biết chứa cảm xúc gì.

Đồng loạt theo đó là những tiếng vương gia vui mừng lọt vào tai nam nhân, đám người đen thùi lụi quỳ xuống nghiêm chỉnh.

“Các người?” Nam nhân nhìn đến ngớ, trong đầu xuất hiện những hình ảnh rõ ràng, nam nhân tỉnh táo hơn chút... rồi nói : “Đứng lên đi.”

Đúng, nam nhân là Nam Huyền Ngọc cũng như Tình vương, không còn đáng vẻ yếu đuối dễ vỡ, không còn gương mặt tiêu tụy như lúc trước.

Sắc hồng rõ ràng, cả người tràn đầy khí tức khỏe mạnh, vẻ đẹp hút hồn khác xa trước kia, giờ thành một yêu nghiệt ôn nhu, môi mỏng khe khẽ, mày cong đẹp như trăng khuyết, mũi cao thẳng tắp công thêm đôi mắt kia, thế này hơn cả cái người danh xưng đệ nhất mỹ nam.

Trong lòng hắn dường như cảm thấy thất vọng, chân hắn như muốn bước đi tìm ai đó, đôi mắt muốn kiếm tìm bóng dáng không biết.

Cảm xúc này từ trái tim hắn đang lan tràn...

Cố nhớ một cái tên, cố nhớ một bóng hình, cố nhớ gương mặt quen thuộc, nhưng càng nghĩ càng đau đầu thế này?

“Vương gia, người vừa tỉnh có nhiều thứ từ từ nhớ sẽ tốt hơn.” Trích Liên nhìn mặt hần nhân nhíu liền đoán đang cố nhớ thứ gì đó, lên tiếng khuyên nhủ.

Quý Phi có dặn dò rằng không để vương gia suy nghĩ nhiều trước khi tỉnh lại, còn đặc biệt không cho nhắc đến vương phi.

Trong phòng không có vương phi, ly trà vẫn còn hơi nóng, cái ghế có dấu hiệu bị va chạm khẳng định xảy ra chuyện rồi! Nhưng đám người Quý Phi còn ở đây... là ai làm?

Trích Liên đang suy nghĩ thì tiếng hét của Thảo Nhi vang vọng : “A.. cứu...”

...

Dung phủ.

Tiếng roi da quất lên người cực kì rùng rợn vọng lại, máu tươi tanh nồng nặc,

“Xin Dung tiểu thư... tha cho Thảo Nhi... cầu xin người..”

Thiếu nữ y phục xám tro, mặt kiêu ngạo, tay cầm roi liên tiếp quất lên ba người một nhỏ hai lớn kia... máu tươi, xác thịt hòa quyện lại một chỗ, vẽ mặt hưởng thụ nghe những lời cầu xin.

“Các người càng cầu xin thì ta càng đánh! Lòng của ta không rộng lượng, thế nên các người hãy tự cầu phúc cho mình và tiện nhân Thảo Nhi của các người đi!” Giọng tàn độc của Dung Phiên Phiên đầy khinh thường.

Ha ha... đợi ba năm.. cuối cùng cũng chờ được Quý Phi کیا hành động! Bà ta lãng phí tuổi đẹp nhất của nàng, còn hai tiện nhân kia cướp nam nhân của nàng! Nàng đây trả thù tất cả!

Dung Phiên Phiên biết Quý Phi cho người bắt Diệu Mộng Mộng, thừa cơ lúc người Quý Phi chưa hành động thì cho người hành động trước bắt Diệu Mộng Mộng.

Bắt luôn Thảo Nhi.

Dung Phiên Phiên biết Diệu Mộng Mộng vẫn chưa động phòng với Nam Huyền Ngọc, thế nên muốn cho người cưỡng xong vứt sang quốc xa lạ để Diệu Mộng Mộng tự sinh tự diệt, mọi tội lỗi đổ lên đầu Quý Phi, sẽ chẳng ai biết được.

(Chương này ngắn nha^^ Đố ai đoán được kết của Thảo Nhi đó!)

34. (phần Hai) Chương 3 : Hay Cho Một Tiện Nhân!

“Haha... Tình vương phi, cuối cùng ta cũng chờ được ngày này!” Nam nhân cười to...

Đến nỗi đám chim yên lành trong rừng cũng phải bay lên.

“Cười cái đm mày! Bà đây đánh cho tỉnh ngủ!” Nàng mở mắt, ngửa đầu, tay giơ lên đâm vào cằm nam nhân.

Định cưỡng nàng? Đâu phụ tổ tông nó! May tỉnh kịp! Không tàn đời!

Đây là đâu? Thôi thì xử lí tên này trước, xử xong liền kêu dẫn đường, nỗi khổ của người mù đường là đây.

“Vẫn ngạo mạn như ba năm trước.” Nam nhân tránh được cú đâm, nhìn nàng nói tiếp : “Tình vương phi bạo lực như vậy mà Tình vương gia vẫn hoàn hảo nhỉ? Ta là nghi Tình Vương bị người đánh cho ba năm chưa tỉnh.”

Nàng không trả lời, nhìn nam nhân, miệng bắt đầu không nhin được kinh ngạc nói : “Ồa.. bị ta thiến trong vũng máu tươi, nơi không người như thế mà vẫn sống nổi? Còn khỏe mạnh như khi đầu chó thể này? Ôi mẹ ơi! Số người thật tốt nha!” Giọng nàng hết sức gợi đòn.

Khi đầu chó : “...” Nữ nhân chết tiệt! Không hiểu, nhưng nghe qua cũng biết bản thân đang bị ả chửi rồi!

“Nói người khi đầu chó còn sĩ nhục loài khỉ đó! Lại đây cho ngoại yêu thương một cái.”

Sát thương x hai khiến nam nhân khi đầu chó tức giận vô cùng, lao lên yêu thương nhau cùng nàng.

Nam nhân là sát thủ ba năm trước, cái ngày nàng cùng Thảo Nhi trên đường đó, theo hẳn là những tên sát thủ có ý đồ với Thảo Nhi.

Lúc Trích Liên cứu Thảo Nhi đi nàng liền cùng tên này làm một cuộc cải cách cắt tờ rim! Cái này là nàng đe dọa bảo hẳn nói ra người đứng đằng sau, ai dè miệng cứng hơn sắt! Không nói gì ngoài câu “Tiện Nhân!”... Nàng ức chế quá biến dọa thành thật... cắt tờ rim hẳn, rồi dùng gạch ném hai quả trứng của hẳn...

À không phải, nàng kêu một tên sát thủ người của hẳn cắt với ném chứ.

Nàng nghĩ lại.. nàng thật biến thái! Tàn nhẫn quá đi!

Nàng tưởng hẳn không qua khỏi... hiện tại nhìn thấy hẳn khỏe như... thôi, như vậy nàng thật muốn một phát súng bắn hẳn, tiếc là súng đang trong tay hẳn ta.

Bốp, tiếng tên sát thủ ngã lăn ra, nàng một chân dẫm lên ngực hẳn một cách ngạo kiêu.

“Ba năm trước ta nói người thiến người, ba năm sau chính tay ta sẽ giết người! Xuống dưới đất mà thù hận ta!” Giọng nàng len lõi khắp góc ngách của rừng rậm.

Giọng nói đó không lạnh chẳng nóng, muốn bao nhiêu nhạt nhẽo muốn bao nhiêu hờ hững thì có bấy nhiêu.

Xoẹt...

Tên sát thủ cứ thế bị kiếm cắt cổ, máu tươi phun trào, bắn ra gốc cây, mắt trợn, chết không cam tâm.

“Có giữ lại người cũng không chỉ cho ta, không chừng còn hố ta! Giết cho lẹ!”

Bây giờ đi đường nào?

Nàng nhìn bốn phía toàn cây nhỏ cây to, lá xanh xum xuê, từng lớp từng lớp.

Gió thổi qua, lớp lá bay bay, cành cây đong đưa qua lại, có thể mơ hồ nhìn thấy bầu trời trong xanh ở sau lớp lá.

Vèo, rất nhiều tiếng như thế đi vào tai nàng, những chiếc lá bông sắc nhọn hướng nàng bay tới...

...

“Thuộc hạ bắt được người rồi.” Người áo đen quỳ gối, tay cầm một bao đen to.

Dung Phiên Phiên hài lòng, bảo người áo đen mở bao ra, Thảo Nhi thấy trước mắt bỗng sáng chói không thích ứng tay che mắt, lúc sau mở ra, đập vào mắt là hai phụ thê già người đầy máu me cùng với một cậu bé nhỏ con cũng như thế.

Nước mắt không tự chủ như thủy chiều dâng lên rồi tuôn rơi... Thảo Nhi chân chạy nhanh ra ôm lấy ba người kia... “Phụ thân... mẫu thân... đệ đệ? Sao thành ra như vậy? Là ai làm!?” Giọng nức nở của Thảo Nhi truyền vào tai Dung Phiên Phiên... Dung Phiên Phiên cười lớn : “Là ta làm! Sao? Tuyệt vọng đau khổ lắm phải không? Ha ha ha...” Diệu cười đắc ý.

“Dung nhị tiểu thư?” Thảo Nhi quay qua, không dám tin nhìn Dung Phiên Phiên.

Chuyện này.... vì sao?

“Thảo Nhi... mau chạy a!” Tiếng hai phụ thê già đồng thành...

Phụ thân... mẫu thân của nàng... đệ đệ nữa... vì sao làm họ ra nông nổi này?

Trong đầu Thảo Nhi vừa rối vừa loạn, lòng đau như búa bổ, như ngàn kim đâm.
(Cái này đáng lẽ mai mới đăng thôi thì đăng luôn, mai khỏi phải đăng.)

35. (phần Hai) Chương 4 : Một Người Chết Cả Nhà Chết.

“Người có phải vì Trích Liên?” Giọng Thảo Nhi ngu ngơ.

Ba năm, có lẽ Dung Phiên Phiên luôn một lòng oán hận vương phi và nàng, lúc đầu là vương gia, lúc sau là Trích Liên... về vương gia... nàng không biết, nàng chỉ biết Trích Liên. Lí do Trích Liên không còn tiếp nhận Dung Phiên Phiên là hẳn sắp chết rồi.

Vì sao chết? Hẳn bị bệnh khó chữa, hiện tại chỉ sống được hơn năm thôi, vì thế mặc cho Dung Phiên Phiên làm gì Trích Liên đều như kẻ mù người điếc còn lòng thì sớm rung động, trái tim sớm đã yêu sâu sắc mất rồi.

Nàng... sau sự việc ba năm trước, đã chẳng còn là Thảo Nhi ngu ngốc, biết bản thân mình cần gì, biết nhìn người hơn.

Nàng cần một tình yêu nhưng thứ trái tim nàng đang với tới lại không phải thứ tình yêu nàng nghĩ đến, vương phi nói : “Tình cảm đơn phương muội đang mang có thể không có kết quả. Thảo Nhi à, cố bỏ nó đi.” Nàng không bỏ nổi.

Thế nên nàng luôn làm vật cản ở giữa để Trích Liên chán Dung Phiên Phiên.

Dung Phiên Phiên vì thế mới làm vậy với phụ thân, mẫu thân và đệ đệ nàng?

Ha, sớm buông bỏ có phải người nhà nàng sẽ không vì nàng mà như vậy. Nàng có lỗi càng có tội với họ.

Hiện tại nàng thế nào mới cứu được họ ra?

“Phải... à, từ ba năm trước cơ, mỗi lần ta thấy người cùng Trích Liên thân mật, ta liền trở về hành hạ bọn họ nha, ôi... tuổi đã lớn mà phải chịu đánh đập của ta, tội nghiệp, nhưng ta rất thỏa, rất sướng tay! Con nợ cha trả câu này rất đúng!” Dung Phiên Phiên nói tiếp : “Có phải rất muốn giết ta? Nhưng chưa đủ cơ? Được rồi, ta cho người cố! Giết bọn họ!” Dung Phiên Phiên chỉ tay cho thuộc hạ gần đó...

“Không!” Thảo Nhi không nhanh bằng hành động và đao kiếm của những người kia, trơ mắt nhìn kiếm đâm vào rồi rút ra.

“Thảo Nhi mau chạy!” Đôi phụ thê trước khi nhắm mắt hét lên.

Cho tới cậu bé kia... Thảo Nhi chỉ kịp hoàn hồn rút khẩu súng từ sau lưng ra bắn, nhưng cũng trễ, kiếm đâm xuyên lưng chưa rút ra.

“Mẫu thân.. phụ thân... đệ đệ... tỉnh lại đi... đi mà, đừng bỏ Thảo Nhi!” Tay liên tiếp lay lay đôi phụ thê, một tay ôm trọn cậu bé vào lòng, cả người Thảo Nhi dính đầy máu tươi đỏ thắm.

Cậu bé dường như còn thở, tay nắm lấy y phục Thảo Nhi, miệng run rẩy : “Tỉ tỉ... đệ không muốn chết, đệ đau quá tỉ tỉ, tỉ tỉ... đệ chưa thực hiện được mong muốn mà..” Thảo Nhi nghe cậu bé nói thế nước mắt càng lan tràn hơn.

Hồi tưởng :

Vàng trắng sáng kia, hai tỉ đệ một nhỏ một lớn ngồi trên đồng lúa vàng đang múa hát, cậu bé nhìn lên trời nói với tỉ tỉ mình : “Tỉ tỉ... sau này lớn lên đệ muốn lên trời hái vàng trắng kia làm quà tặng sinh thần cho tỉ!”

Cô bé kia nghe thế cười lớn, tay nhéo mũi cậu bé : “Tại sao không phải bây giờ nhỉ? À, tỉ biết rồi! Đệ bây giờ vì lùn quá... nên đệ không lấy được, thế nên phải chờ đến lớn đúng không?”

“Tỉ tỉ đang chế giễu đệ đúng không? Hu hu...” Cậu bé khóc hu hu, cô bé thấy thế bật cười an ủi : “Ta giỡn thôi! Ta đây sẽ chờ đến lúc đó! Nín đi nè.” Cô bé vỗ vỗ nhẹ, bỗng giọng nói dịu dàng vang lên.

“Hai con, trở về thôi.”

...

“Đệ đệ... sẽ không sao mà...”

Đúng vậy... đệ đệ nàng sẽ không chết... không đâu.

Cậu bé dường như tiêu hao hết hơi thở cuối cùng, hỏn hển nói : “Tỉ tỉ... xin... lỗi...”

“Không! Đệ đệ, đệ đệ!”

Thảo Nhi hét lớn, tiếng hét thê lương đến rạn nứt.

Đệ... chưa thực hiện được lời nói mà... hôm nay là ngày sinh thần của tỉ... tại sao như vậy chứ? Đệ đệ...

Thảo Nhi bây giờ đầu óc đã bình thường trở lại, gương mặt bi thương biến mất, đôi mắt đỏ hoe nhìn Dung Phiên Phiên.

Dung Phiên Phiên cười trên nỗi đau : “Ha ha... một màn cảm động! Một màn đầy nước mắt, nào, lại đây, giết ta đi! Dùng thứ đồ chơi đó giết ta xem.”

(Hôm nay là ngày tròn hai tháng viết truyện này nên đăng thêm chương ^^)

36. (phần Hai) Chương 5 : Ta Không Có Can Đảm Làm Hắn Đau.

Pằng...

Viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, bay nhanh về phía Dung Phiên Phiên, vị trí là tay phải của Dung Phiên Phiên cũng là tay cầm roi, Dung Phiên Phiên vẫn đứng yên cho đến khi viên đạn sắp bắn đến, Dung Phiên Phiên di chuyển, vị trí đạn không còn ở cánh tay nữa mà là gần trái tim.

Thảo Nhi thấy thế không khỏi cười lạnh.

Cái bẫy này, nàng sẽ cho nó hoàn hảo hơn!

Thảo Nhi bắn thêm phát súng.

Dung Phiên Phiên hiển nhiên không nghĩ đến Thảo Nhi sẽ bắn thêm, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười.

Hoàn hảo! Một tiện nhân ngu ngốc!

Viên đạn đầu bắn vào ngực Dung Phiên Phiên, viên đạn thứ hai bị một lực đẩy, đẩy ra, viên đạn xuyên thủng một lỗ nhỏ ở tường.

“Phiên Phiên!”

Trích Liên chạy đến đỡ lấy Dung Phiên Phiên đang lung lay sắp ngã.

“Chàng đến rồi... trước khi chết có thể thấy chàng... thật tốt...” Dung Phiên Phiên nói xong ngắt trong vòng tay của Trích Liên.

Trích Liên ngẩng đầu, mắt nhìn Thảo Nhi... “Vì sao? Làm như vậy?”

Thảo Nhi chỉnh chu lại tóc mình, nhìn gương mặt khó tin đó của Trích Liên.

Đôi mắt kia là đau lòng ư? Đau lòng nhìn người mình yêu bị người khác giết.

Nhưng hắn đau thì thôi... tại sao trái tim nàng lại đau khi thấy hắn như vậy? Biểu hiện của hắn là đang chỉ nàng làm sai mà... nàng nên tức giận giải thích mới phải? Vì sao đến miệng lại chẳng thốt ra được câu nào khi thấy ánh mắt hắn chứ?

Thảo Nhi không nhìn Trích Liên nữa, mà nhìn hai phụ thê già nằm dưới đất cùng cậu bé nằm trong lòng mình..

“Mẫu thân, phụ thân, đệ đệ, Thảo Nhi không có can đảm nhìn hấn đau lòng... Thảo Nhi giết Dung Phiên Phiên rồi thì hấn sẽ đau lòng... Thảo Nhi có tội vì không báo thù cho mọi người... xin lỗi...” Giọng Thảo Nhi nhỏ như kiến bò, chính Thảo Nhi đang tự nói với bản thân mình và ba người.

Trích Liên thấy thế nói lớn hơn : “Quay qua nhìn ta! Trả lời!”

Thảo Nhi không quay, chỉ nhẹ nói : “Nếu phải lấy một cái cớ, ta đây là đang giết kẻ muốn hủy đi trong sạch của mình mà, không phải sao?”

Nàng biết, ba năm trước kẻ muốn hủy đi trong sạch của nàng chính là Dung Phiên Phiên... biết rồi thì đã sao? Giết cũng không nổi mà.

Nha đầu biết rồi?

Trích Liên bỗng cảm thấy bản thân mới là người sai khi nghe câu nói này.

Hấn giấu nha đầu, bây giờ nha đầu biết, nha đầu làm vậy cũng không có gì là sai cả.

Người sai là hấn.

Nhưng hấn không muốn Phiên Phiên chết.

“Xin lỗi... Thảo Nhi, có thể hay không niệm tình của ta tha thứ cho Phiên Phiên?”

Trích Liên... có lẽ ta sẽ không đáp lại chàng nữa...

Viên đạn kia, nàng muốn cho Dung Phiên Phiên biết rằng Trích Liên còn muốn ả, cuộc nói chuyện này... cũng coi như cho Dung Phiên Phiên một đáp án rồi... trước khi chết có thể làm cho Trích Liên một điều vô nghĩa... nàng có thể vui hơn.

Phụ thân, mẫu thân, đệ đệ, Thảo Nhi bất hiếu, bất nghĩa này xuống với mọi người đây.

Đệ đệ... chờ tử, tử xuống làm bạn với đệ.

Hướng nòng súng vào tim mình, Thảo Nhi bóp cò.

Pằng...

Mắt Thảo Nhi chậm rãi rơi xuống từng giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát.

Trái tim này dành trọn tình yêu cho chàng, nhưng chàng không nhận ra, ta đành hủy nó đi vậy...

Trích Liên... chàng phải sống tốt, phải hạnh phúc.

Loạn nhịp vì ai

Đau khổ vì ai

Ngọt ngào không có

Mặn dư

Đắng thừa

Trái tim gốc ghềch vì ai

Lòng rối vì ai

Ai ban ai tặng

Ai trao ai lấy

Trót yêu say đắm

Mê mẩn vì người

Tim chết

Tâm tàn

Lòng nguội

Xin chàng hãy đi.

Trích Liên ngơ ngơ, ngác ngác nhìn Thảo Nhi từng giọt nước mắt rơi, mắt nhắm lại, miệng cười nhưng sao khiến lòng người thương xót mà nhói đau...

(Mị đau tim quá man! Ahuhu... hồi hận ngược con cái quá! Trờ tim gấp~)

37. (phần Hai) Chương 6 : Kỳ Tích, Nha Đầu, Sớm Thôi, Nàng Sẽ Quên Hết.

Những chiếc lá sắc chưa đến gần nàng thì đã bị kim châm nàng phi ra xuyên làm đôi, châm cũng chuẩn xác trúng những tên sát thủ đang ẩn nấp sau những bụi cỏ và trên cây.

Nàng nhìn những kẻ nằm trên đất, tay giơ lên tự đập vào mặt, đáng thương nói : “Lỡ tay giết hết rồi...”

Cmn! Ai chỉ đường cho kẻ mù đường này đây? Bản cô nương tự hớ mình rồi!

Vò đầu bứt tóc một hồi, nàng mới quyết đi hướng mặt trời lên.

Đi mãi, đi mãi, và... mẹ nó! Đùa nhau vãi nổi! Nàng đây đang lạc trôi vào lạc đường.

Ai đó rủ lòng thương xuất hiện đi mà.

Ban đêm, bóng tối bao phủ, nàng ở khu rừng rậm, một thân y phục mỏng manh, tóc đen rũ xuống, trông như một bóng ma giữa rừng gió lớn lạnh lẽo.

Hú.. tiếng sói hú vang khắp khu rừng tĩnh mịch.

Nàng rung mình một cái, vì cơn gió ngày một nhiều lên và mạnh nên cả người nàng bắt đầu buốt giá, mũi nhỏ xinh đỏ lên vì lạnh.

Không được, nàng không thể chết ở nơi này, phải tìm củi về đốt thôi, ừm, nhân tiện hái lá làm đệm ngủ... cũng may khi đi có mặc thêm áo choàng mỏng, sau lấy về làm chăn, có thể tạm bợ qua đêm này được.

Lúc còn ở hiện đại có học qua mấy môn sinh tồn trong rừng.

Nàng lúc sau tìm được hai bó củi khô ráo cộng hai viên đá, nàng xếp củi khô vào rồi nhặt thêm ít lá khô ở xung quanh cho lên trên, lấy hai viên đá cắm lên, giơ tay gần vào đồng củi đã xếp rồi mới dùng sức đập hai viên đá vào nhau.

Bùng...

Lửa bùng cháy, nhiệt độ xung quanh cũng giảm dần.

Cả người ấm lên, tinh thần nàng cũng phấn chấn trở lại, nàng lấy ra củ khoai lang vừa đào được dùng que củi sạch xiên qua, hơ lên lửa nóng...

Lúc đi kiếm củi hái lá thì vô tình thấy một chỗ nhỏ có khoai lang, nàng dùng que đào lên.

Trời chưa muốn nàng chết nên có lẽ đã ban củ khoai thần thánh này đến trước mặt nàng.

“Củ khoai thần thánh ơi, mau mau chín đi, để ta ăn nào~~”

Củ khoai : “...” Chưa thấy ai nói chuyện với khoai lang đang nướng cả!

Có thấy củ khoai nào xấu số như nó không, bị người ta nướng lên ăn thì thôi đi, còn gặp phải kẻ điên!

...

Trong phòng tối tăm, Trích Liên đỡ đầu nhìn mọi thứ xung quanh, dường như chỉ có nhìn những thứ đó xung quanh Trích Liên mới có thể cảm nhận được rõ hơi ấm của Thảo Nhi...

Mắt Trích Liên nhìn thiếu nữ trên giường...

“Nha đầu gối! Tại sao làm vậy chứ?” Trích Liên nhẹ trách móc, Trích Liên dường như rất muốn ôm trọn thiếu nữ vào lòng mình, đôi tay kia dịu dàng dàng vuốt ve mái tóc thiếu nữ.

Thiếu nữ gương mặt thiếu sắc, nhưng lại tăng độ đáng yêu trên gương mặt đấy, bởi nó giống như trẻ nhỏ đang ốm, người ta sẽ có cảm giác muốn ôm ấp vào lòng.

“Chỉ sau đêm nay... nha đầu... nàng sẽ qua... sẽ quên thứ cần quên đi.”

Hắn biết, khiến nha đầu quên đi người thân của mình là một chuyện không nên... nhưng hắn muốn trong lòng nha đầu từ nay chỉ có mình hắn, sau này ra sao hắn cũng không muốn quản, hiện tại hắn chỉ muốn như thế.

Ba năm, hắn đã thay lòng, nhưng hắn không nhận ra.

Thấy nàng tuyệt vọng tự sát vì bản thân không thể báo thù, hắn mới biết, tim mình chứa người nào.

Nhận ra lí do nàng tự sát hắn càng đau, càng hối hận.

Hắn từng lấy nàng làm người chắn giữa hắn và Phiên Phiên.. mà nàng cũng không oán, không trách.

Hắn biết, nàng sớm yêu hắn rồi, sớm yêu hắn từ ba năm trước.

Đêm nay, có lẽ hắn sẽ phải nhớ lại những lúc nàng và hắn ở bên nhau, để ghi nhớ rõ ràng.

Tình duyên như hạt giống, cần nẩy mầm sẽ nẩy mầm, mùa nào đơm hoa, mùa nào kết trái thì sẽ đơm hoa kết trái, điều quan trọng là mình có chăm sóc tốt và thật tâm cùng cố gắng hay không thôi.

(Một tay quá.. theo ý độc giả rồi đó! Ủng hộ mì nghen!)

38. (phần Hai) Chương 7 : Ta, Công Chúa Minh Quốc! Tuyên Bố, Người Là Phò Mã Của Ta! 1

“Tại sao không giữ lời hứa của mình... Lạc nhi? Muội muội lưu lạc là tại con! Mau tìm nó, mau tìm nó! Mau tìm muội muội con đi, mau tìm đi!”

Giọng nói oán trách rồi thúc giục văng vẳng bên tai nữ nhân đang say giấc nồng, nữ nhân này không ai khác ngoài Phương Mị Mị... một con người hai gương mặt.

Xinh đẹp, xấu xí.

Phương Mị Mị tỉnh giấc, mắt đảo vòng quanh căn phòng, không thấy ai...

Bây giờ là nửa đêm... mẫu thân, phụ thân, hai người báo mộng cho nữ nhi... có phải muội muội đang gần con hay không?

Cô nương ba năm trước nàng đụng phải... dung nhan ấy... rất giống mẫu thân...

Phương Mị Mị nghĩ gì đó lấy một cái áo choàng lông cáo đỏ chói khoác vào, rồi lấy ra một áo choàng lông cáo màu xám nữa, cầm trên tay, đảm bảo mình mang đủ đồ rồi mới bước chân đi ra khỏi phòng.

Sau khi Phương Mị Mị rối loạn thần trí, Sắc Ca Thiên một mình mang Phương Mị Mị về Dạ quốc vì không có cách liên lạc với sư phụ của Phương Mị Mị nên khi về Dạ quốc, Sắc Ca Thiên cấp bách nói Hoàng Thượng, Hoàng Hậu Dạ quốc nói cho sư phụ Phương Mị Mị.

Sư phụ Phương Mị Mị chỉ nói thuốc hết hiệu quả, có chút tác dụng phụ, qua vài ngày sẽ khỏi.

Điều khiến người ta khó hiểu là thuốc gì hết hiệu quả, nhưng sư phụ Phương Mị Mị không nói.

Phương Mị Mị quả thật về sau bình thường trở lại, nhưng hàng đêm đó Phương Mị Mị sẽ mơ những giấc mơ.

Đó chính là quá khứ...một quá khứ đã chìm sâu vào giấc mơ... nay đi vào mơ sẽ thấy nó.

Không biết có phải do có người chỉ dẫn, Phương Mị Mị đi vào rừng, cánh rừng nàng đang bị lạc ở trong đó.

...

Mấy ngày sau...

Trên mái nhà...

Hắn đứng trên đó, đôi mắt không biết đang nhìn cái gì, lòng vô thức âm ỉ,

Hắn đang nhớ ai? Trái tim không tự chủ kích thích suy nghĩ, nhớ về một hình bóng không rõ,

Hắn rốt cuộc đang bị gì thế này?

Từng câu nói... xuất hiện trong đầu hắn.

“Dù trời có sập ta cũng chết cùng chàng. Không bỏ chàng.”

“Điều nếu mà chàng nói thành sự thật, đầu tiên ta đây sẽ lấy kiếm đâm cả chàng lẫn ta cùng chết. Đến lúc xuống địa phủ chàng có nguyện làm đôi phu thê ma với ta không?”

“Ta sẽ không rời chàng, cũng không quên chàng.”

Trong miệng hắn bỗng thốt ra lời trách móc : “Không rời ta... vậy mà giờ nàng đi đâu mất rồi?”

Nhớ rồi thương

Thương là vương

Thương nhớ vương vẫn

Nàng ở nơi đâu

Sao mắt chẳng thấy

Mà lòng lại vương

Sao tim lại nhớ

Chân muốn tìm

Tìm người

Người trong tim

Người trong lòng

Tìm bóng dáng đã in sâu tâm trí

Nhưng ta lại không rõ ràng?

...

Rạng sáng,

Nam Huyền Ngọc cả đêm không động ở trên mái nhà ngắm trăng, đến sáng nhận được tin Quý Phi truyền vào cung, Nam Huyền Ngọc mới xuống dưới kêu người chuẩn bị.

Nam Huyền Ngọc một thân y phục xanh lam, hoa văn đơn giản ở trên y phục tạo thêm nét đẹp, tóc buộc lên cao không còn thả ra nữa, từ yêu nghiệt dịu dàng quyến rũ, mê hoặc lòng người, thành bộ dạng phong lưu, phóng khoáng, nhìn thấy liền thích.

“Tên đần độn kia! Ta giận chàng! Chàng rút ra khỏi phòng đi!” Thảo Nhi đẩy Trích Liên ra khỏi phòng, không thương tiếc cái cửa, đóng cái rầm.

“Nha đầu? Ày... ày...” Trích Liên gãi gãi đầu nhìn cánh cửa...

Giận gì dai vậy?

Hôm qua hắn lỡ.... sờ chút thôi... làm gì mà ngại ngừng đến nỗi giận rồi hắn .

Trích Liên mặt ủ rũ đi ra, nhìn thấy hắn cũng không nói gì, hắn thấy thế không khỏi lắc đầu :

“Trích Liên... người lại làm gì để Thảo Nhi đổi sao?”

Trích Liên không nói gì...

Hắn cũng không nói tiếp, lên xe ngựa, xe ngựa khởi hành.

(Ai muốn biết sớ gì thì đợi chương sau nhé :v Thịt tươi nóng hổi vừa thổi vừa ăn đề.)

39. (phần Hai) Chương 8 : Thảo Nhi...chân Chính!

(Nữ phụ độc ác thật sự đến rồi đây, tình địch thật sự của chị đó. À, cặp đôi Mị, Thiên không có ngược nhau như cái chương đặc biệt kia tả đâu nhé!)

“Người bỏ tay ra, người mau bỏ tay ra! Ta muốn đi tìm người!”

Phương Mị Mị bị Sắc Ca Thiên lôi kéo đi vào phòng...

Phương Mị Mị mấy ngày trước đang đi lang thang tìm người thì bị Sắc Ca Thiên lo lắng chạy đi tìm tìm được... thế là Phương Mị Mị bị bắt về, hôm nay Phương Mị Mị bỏ trốn thì lại bị Sắc Ca Thiên bắt lại.

“Phương Mị Mị! Tỉnh táo lại cho bổn thái tử!” Sắc Ca Thiên quát to, Phương Mị Mị vẫn như cũ, muốn tránh khỏi Sắc Ca Thiên : “Người buông ra! Ta không biết người! Ta muốn đi tìm muội muội... muốn đi tìm muội muội ta...”

Sắc Ca Thiên phát hiện Phương Mị Mị vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn... chỉ là lúc tỉnh lúc mê như vậy... khiến lòng Sắc Ca Thiên như bị thứ gì đó chọc ngoáy.

“A Mị, ta cho nàng nói lại lần nữa! Quên bổn thái tử ta?”

“Ta không quen người! Ta...”

Vù... thứ gì đó bay vào miệng Phương Mị Mị, bên tai có giọng nói khác khiến Phương Mị Mị ngoan ngoãn nghe :

“Phương Mị Mị, từ nay... con là Ấm Lạc... một Ấm Lạc hoạt bát, đáng yêu. Ngủ đi.” Phương Mị Mị ngất đi.

“Dọa chết ta rồi Bái kiến thái tử. Thái tử cầm lấy nó, khi nào thuốc hết công hiệu thì cho Mị Mị uống, thôi thảo dân đi luôn đây.” Rồi đưa bình thuốc nhỏ, di chuyển một cái bóng trắng biến mất...

Sắc Ca Thiên : “...” Trong phủ bổn thái tử có ma!

...

“Huyền Ngọc, tới rồi sao.” Lục Phi dịu nhẹ, nét mặt vui mừng nhìn hắn.

Hắn hành lễ : “Mẫu phi.”

”Ừ, Huyền ngọc, cảm thấy tốt hơn chưa?

“Để người lo lắng, độc trong người Huyền Ngọc trừ hết rồi.”

Lục Phi vui hơn nữa : “Vây tốt rồi. Hôm nay làm tiệc tẩy trần cho công chúa Minh quốc, Huyền Ngọc, ở lại đây đi.”

“Huyền Ngọc rõ rồi.”

Ở lại cũng được, dù sao cũng không có gì làm.

...

Bản cô nương đi đến đâu đâu rồi! Sắp thành người rừng rồi!

Nàng cảm giác bản thân sắp không chịu được nữa, nàng không muốn ngất ở chỗ này... không muốn!

Nhưng đôi mắt đã nhắm lại thân mình cũng ngã xuống...

“Tướng quân, ở đây có người bị ngất, là cô nương.” Người hầu nhìn thấy nàng thì bấm báo người trên ngựa Nam nhân trên ngựa, khí thế cao ngạo, mang chiến giáp, gương mặt có thể coi là mỹ nam, hấn sai người hầu mang nàng, nhìn thấy nàng, gương mặt nam nhân cũng không có biểu hiện gì, nói : “Mang đi! Đến kinh thành rồi tính.”

“Vâng. Nhưng... tướng quân phu nhân mấy ngày trước được cứu...”

“Mang cô nương ấy vào đây.” Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh nhạt vang lên, tên nô tài nghe thế đưa mắt nhìn nam nhân, nam nhân không nói gì, bày tỏ đồng ý.

Trên xe... thiếu nữ đưa tay sờ lên mặt nàng... : “Vương phi, may mắn Thảo Nhi tìm được người rồi.” Thiếu nữ mới là Thảo Nhi chân chính... gương mặt tròn tròn nay đã thay đổi thành thanh tú... đáng vẻ trẻ con cũng không còn nữa.

Mấy ngày trước nói đúng hơn là hai tuần trước... Thảo Nhi lúc bắn vào mới chợt nhớ ra trước ngực có tấm đỡ đạn mà vương phi đeo cho nàng.

Thế nên viên đạn chỉ suýt vào tim... lúc đó Dung Phiên Phiên chợt tỉnh, đánh ngất Trích Liên, ả kêu người mang nàng ra khỏi Tiêu phủ... đúng lúc gặp Linh Mộ An... tướng quân trẻ tuổi được Hoàng Thượng coi trọng.

Linh Mộ An đang đau đầu việc bị phụ thân ép lấy thê tử... trước khi ra chiến trường, mà Linh Mộ An lại chưa có ý trung nhân nên khi cứu Thảo Nhi liền đưa về Linh phủ nói với Linh lão gia là hài tử hại đời người ta rồi...

...

(Không logic mấy :v Cơ mà chắc mấy bạn biết Thảo Nhi ở chỗ Trích Liên là ai rồi chứ? Mị sắp đặt thân hình, dáng người của người kia giống Thảo Nhi nha! Mị sẽ cho tên Mộ An này mớ tí tạo... làm một cuộc tình dành thê tử!)

40. (phần Hai) Chương 9 : Vương Phi, Người Giúp Thảo Nhi Một Lần Thôi.

“Thảo Nhi?” Nàng tỉnh lại thấy Thảo Nhi bên mình, kinh ngạc, nhìn xung quanh..

Đây đâu phải Tình vương phủ! Rốt cuộc chuyện gì khi nàng ngất?

Còn Thảo Nhi đáng yêu của nàng vì sao gầy gò, trên người phát ra khí lạnh nhạt như thế?

“Vương phi... người từ từ, Thảo Nhi nói cho người hết mà...”

Nàng nghe xong hết thấy... Nàng đau lòng, kéo Thảo Nhi.. ôm chặt.

“Xin lỗi, ta không ở bên muội... xin lỗi.”

Nàng không ngờ... mọi chuyện xảy ra đột ngột như vậy, người nhà đều chết, tự sát, mà cái lí do đó nàng hiểu, nàng chỉ nói một câu... yêu đến gốc ghếch. Nàng tự trách vì sao lúc đó không có ở đây để che chở cho Thảo Nhi.

Nàng buông Thảo Nhi ra hỏi : “Muội muốn ta làm gì?”

Làm gì? Nàng chỉ muốn Trích Liên không biết nàng còn sống, nàng mới có thể an tâm trả ơn Linh gia, xong nàng sẽ xuống dưới. Kiếp này nàng không thể hầu hạ vương phi...

“Vương phi, người đừng cho ai biết là Thảo Nhi còn sống, được không?”

Nàng gật đầu : “Được, Thảo Nhi? Sao muội khóc?” Nàng thấy Thảo Nhi nước mắt rơi, đưa tay vuốt nhẹ, gạt đi nước mắt lần dài kia.

“Vương phi... người phải bảo trọng, Thảo Nhi không hầu hạ người nữa, người nhớ phải chăm sóc thật tốt cho mình... Vương phi, người mau trở về Tình vương phủ, tối nay trong cung có tiệc tẩy trần, hình như tẩy trần cho công chúa Minh quốc, người phải trở về! Thảo Nhi nghe nói đối tượng công chúa Minh quốc chọn

có thể là vương gia.” Thảo Nhi nói một tràng dài... xong không cho nàng cơ hội nói, kêu người chuẩn bị đưa nàng về Tình vương phủ.

Khi từ biệt, nàng và Thảo Nhi ôm nhau... không nỡ rời đối phương...

Tình vương phủ.

“Nghe nói vương phi trở về rồi...”

“Ừ, mất tích rồi giờ về... chẳng hiểu chuyện gì.”

Hai nô tì quét dọn bàn tán..

“Ồ... vương phi, là ai?” Dung Phiên Phiên đi ra, ngu ngơ hỏi, bộ dạng Dung Phiên Phiên lúc này không khác Thảo Nhi... chỉ có một điều... đôi mắt kia nó ngu ngơ hơn rất nhiều.

Chính loại thuốc mà Trích Liên đã cho Dung Phiên Phiên uống... Dung Phiên Phiên hiện tại đã quên hết tất cả, tâm trí chỉ biết mình là Thảo Nhi, là thê tử sắp cưới của Trích Liên.

“Không phải chứ? Đập đầu thôi mà... quên luôn cả chủ tử rồi?” Nô tì kia bẽn lẽn nói.

Trích Liên khi mang Dung Phiên Phiên về thì chỉ nói là bị đập đầu mất trí nhớ.

“Chủ tử?”

Vương phi là chủ tử của nàng?

“Nô tì bái kiến vương phi...” Nô tì kia thấy nàng lại đây liền cúi người.

Nàng nhìn Dung Phiên Phiên..

Đầu mé! Đứa nào giả dạng Thảo Nhi của nàng thế? Đôi mắt ngu ngơ cũng quá ngu ngơ rồi! Dịch dung? Không phải! Chắc chắn đây là mặt nạ... làm giống da người!

Dung Phiên Phiên cũng nhìn nàng...

Vương phi... đẹp quá...

“Được, hai người kêu người chuẩn bị xe.”

“Vâng.”

Nàng không nhìn Dung Phiên Phiên nữa, hướng phòng mình bước đi.

Bỏ lại Dung Phiên Phiên ngơ ngác.

Về phòng mình, nàng suy nghĩ...

Nếu là dự tiệc thì... ăn mặc cầu kì chút cũng được, nhân tiện cho phu quân lác con mắt bên phải, giật con mắt bên trái nha!

Nghĩ đến hần tim nàng bất giác nhảy lên từng cái, nàng vỗ vỗ nó...

Tim à, đừng có nhảy nữa, ta biết ngươi cũng nhớ chàng mà, yên tâm. Nhưng nàng không làm được những gì hần muốn... khi hần tỉnh sẽ nhìn thấy nàng đầu tiên... hai, thôi thì sau này lấy thân bù vậy...

Dung Phiên Phiên mở cửa đi vào, Dung Phiên Phiên nhìn bóng lưng của nàng, rụt rè đi qua chỗ nàng.

Nàng không quay đầu, mở miệng nói : “Mặc kệ người là ai, làm tốt vai của mình đi, tốt nhất đừng động ta.”

Nàng không cần biết là ai, có mục đích gì, chỉ cần không động nàng, nàng sẽ mù chẳng thấy.

“Vương phi, ta không hiểu... ta không phải nô tì của người à? Ta chỉ là bị đập đầu vào tường... mất trí nhớ.” Dung Phiên Phiên ngây ngô, dùng đôi mắt trong vắt nhìn nàng, nàng không nhìn không nói, cứ mặc kệ Dung Phiên Phiên đứng đó,

Tự làm xong mọi việc, nàng mở cửa đi ra, ra ngoài, xe ngựa đã chờ sẵn ở ngoài, nàng bước lên, ngồi vào trong, Dung Phiên Phiên cũng đi theo, đứng ở ngoài.

Xe ngựa chạy đi...

(Hãy đón xem chương sau vào ngày mai, đảm bảo chực với anh dễ thương! Ngọt đến sâu răng!)

41. (phần Hai) Chương 10 : Ai Dám Cướp Phu Quân Ta? (xin Lỗi, Tình Yêu Của Em)

Trong đại điện..

Một mảnh vàng óng, thắm đỏ trải dài đến trên bậc cuối cùng, ngai vàng lấp lánh, đèn lồng đỏ treo ngoài.

Ánh nền lung linh, những bàn nhỏ đầy thức ăn, đến thức ăn cũng bắt mắt cầu kì,

“Tình vương đến.” Giọng thái giám cao ngất.

Người đến sắp đông đủ, trong điện nhiều người đã an vị vào chỗ của mình, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cũng đến rồi. Nam Huyền Ngọc đi vào, hần vẫn là thân y phục xanh lam, vẫn phong lưu phóng khoáng như thế, cúi người hành lễ với Hoàng Thượng, Hoàng Hậu trên rồi đứng lên ngồi yên lặng ở chỗ mình. Bộ dạng của hần khiến tiểu thư các quan lại nhìn thấy, lòng xiêu vẹo đi rất nhiều, ánh mắt luôn dán lên người hần.

Nam Huyền Ngọc như không thấy, bởi vì lòng hần lúc này chỉ nghĩ về bóng dáng kia.

“Công chúa Minh quốc đến.” Giọng thái giám một lần nữa vang lên.

“Mề Mề tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.” Mề Mề cúi người hành lễ, nhưng có chút gượng gạo, vẻ kiêu ngạo vẫn không thể áp chế.

“Công chúa miễn lễ.” Giọng Hoàng Thượng nhạt nhạt.

Mề Mề đứng lên...

Mề Mề là nhị công chúa Minh quốc, là một công chúa được sủng ái, tính cách kiêu ngạo, mạnh bạo, muốn gì là phải làm được, phải lấy được.

Mề Mề mặc trên người một kiểu y phục hở cả vùng bụng ngăm đen, người Minh quốc có làn da đặc trưng là ngăm đen, y phục của họ chính là hở như thế.

Mái tóc xù dài, dây che đi bộ ngực đầy đà.

Gương mặt thanh tú, khác xa với dáng người.

Mề Mề nhìn lướt qua mọi người, khiến mọi người hơi căng thẳng, đến hần, Mề Mề bỗng phát hiện trái tim đập mạnh...

Tính mạnh bạo, thẳng thắn nổi lên.

Chỉ tay đến chỗ hần, nói to : “Ta, công chúa Minh quốc, ở đây muốn người làm phò mã của Minh quốc ta!” Mạnh bạo, kiêu ngạo, độc chiếm.

Các quan lại, tiểu thư, công tử kinh ngạc.

Sớm nghe công chúa Minh quốc thẳng thắn... nay được chứng kiến quả nhiên, thật hơn đồn!

Hần : “...” Sao là hần?

“Ai dám cướp phu quân của ta? Công chúa Minh quốc hình như hơi lỗ mãng rồi!” Nàng bước vào, giọng nói nàng như tiếng chim hót, trong veo nhẹ nhàng.

Mọi người và hần quay đầu nhìn, chỉ thấy thiếu nữ bước vào..

Y phục hồng nhẹ nhàng tung bay, dưới chân váy dài thướt tha đến chạm đất, trên thêu hoa xám to cùng lá xanh với những nụ hoa nhỏ, khi đi chân váy lay động, trông như hoa đang bị gió thổi, áo choàng xám nhạt có chút mỏng, kết hợp y phục hồng quả thật đẹp mắt.

Làn da trắng ngọc, gương mặt trang điểm nhẹ, một chút phấn hồng bên má, khóe mắt có chút.. đen cong lên, như tô gì đó lên, lông mi cong, đôi mắt chớp chớp..mũi cao thẳng tắp, môi hồng có chút đậm.

Tóc chỉ đơn giản trải đằng trước, dùng kẹp ngọc kẹp ra đằng sau cho gọn gàng, đuôi tóc lay theo từng bước đi của nàng.

Nàng đi như lao, tay ôm lấy hông hắn, chân nhỏ kiễng lên, môi hồng thơm má hắn rồi thủ thủ vào tai hắn : “Phu quân, để chàng chờ rồi, Mộng Mộng về với chàng rồi này...” Xin lỗi, tình yêu của em.

Hắn lần này thật sự đơ ra, vành tai đỏ ửng lên.

Kí ức như cánh hoa đào bị gió lớn thổi rơi dào dạt.

Hắn và nàng cùng nhau bắt đom đóm, đôi lúc hắn còn hay cắn nàng, bởi hắn thích nàng gọi hắn.

Cái tên ngọc này! Chàng thử cắn ta lần nữa xem!

Hai từ tên ngọc...

Và còn rất nhiều từ khác nữa, rất nhiều kỉ niệm, khoảng khắc, hắn nhớ rõ, cả từng lời nói của nàng...

Hắn nhẹ kéo nàng vào lòng mình, đáp lại nàng : “Nàng không thực hiện được lời nói của mình với ta, giờ còn muốn chiếm tiện nghi của ta sao? Hử? Mộng Mộng.”

“...” Nàng gặp phải hàng fake? Sao yêu nghiệt thế?!

Mọi người : “...” Thức ăn cho cầu không ngon tí nào!

42. (phần Hai) Chương 11 : Tình Vương Phi Uy Khuất!

Cảnh tượng ám muội như uyên ương chạm đầu vào nhau, ân ân ái ái, Hoàng Thượng thấy thế môi cong thành hình vòng cung.

Nhằm thành đúng, chuyện xấu thành chuyện cực tốt! Tốt tốt tốt!

Hoàng Thượng âm thầm vui mừng, reo hò trong lòng.

Nàng buông hắn ra, đi về phía trước, hành lễ : “Mộng Mộng tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, xin Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thứ cho hành động thất lễ, không quy củ vừa rồi của Mộng Mộng.” Giọng nàng vừa phải, không có cảm xúc dư thừa.

“Mộng Mộng không cần đa lễ, gọi ta phụ hoàng được rồi, chuyện kia bỏ qua.” Hoàng Thượng cười nói... Hoàng Hậu cũng cười, gật đầu, tỏ ý vừa lòng.

“Người là ai?” Mẽ Mẽ nhìn nàng..

Cướp nam nhân của ả? Lá gan lớn!

“Công chúa Mẽ Mẽ, ta là thê tử của Tình vương, chính thê, Tình vương phi.” Ý nói, người ta là chính thê, có quyền được nói, được xen vào.

“Hừ! Hoàng Thượng chưa nói ta lỗ mãng mà ngươi xen vào? Chẳng lẽ ngươi lớn hơn Hoàng Thượng à?” Mẽ Mẽ nói.

“Lỗ mãng như nhau. Ta đã tự thú tội rồi, Hoàng Thượng cũng bỏ qua rồi? Công chúa Mẽ Mẽ cố tình đào bới?” Nàng lạnh lạnh nói.

Chỉ người ta đã miễn cho qua rồi còn cố tình moi lên, đây là không xem người ta ra gì. Câu đầu kia ý chỉ tùy đều lỗ mãng nhưng bản thân ta biết mình lỗ mãng nên mới thú tội ngay và nhanh như thế.

Đầu vô mồm thật mệt! Nàng đây không muốn chơi nha!

Mà... nàng hình như lấy cha chồng ra làm bia đỡ thì phải...

“Ta...” Mễ Mễ cứng họng...

Hay cho một nữ nhân!

Vua của một quốc, lời nói tượng trưng cho hình tượng, cho tính cách, cho sự uy nghiêm, nghiêm chỉnh, có trọng lực nhất, một lời như vàng như ngọc, như lệnh, nay bị người bói móc, bói móc chuyện mình đã cho qua, nó như phản đối lời mình nói hoặc khinh thường, thử hỏi có vua nào không tức giận khi bị như thế.

Nữ nhân độc địa! Ấ vậy mà thua! Giỏi lắm!

“...” Dám lấy ông ra làm bình phong! Giỏi lắm, Mộng nha đầu!

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu, xin Hoàng Thượng, Hoàng Hậu tha tội cho công chúa... Còn không mau nhận lỗi!” Thái tử Minh quốc không biết từ khi nào xuất hiện...lù lù một cây thịt che trở.

“Mễ Mễ làm sai, xin Hoàng Thượng tha tội...” Mễ Mễ bộ dạng không phục nói.

“Thôi, bỏ qua.” Hoàng Thượng phát tay.

Dù sao ông đây còn chưa muốn làm hỏng giao hòa giữa hai quốc.

“Tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.” Thái tử nói xong kéo Mễ Mễ về chỗ ngồi.

Nàng và hấn cũng về chỗ ngồi.

Nàng giở trò mèo con mới sinh, nhích nhích vào gần hấn, hấn thì không thương tiếc dùng tay gõ đầu nàng nói : “Tính chiếm tiện nghi của ta? Lui ra! Về chỗ!” Nàng uy uy khuất khuất bấu môi : “Chàng, đợi đó!” Chờ về phủ, bà đây bá vương ngạnh thượng cung với chàng!

Thịt chết chàng!

Nàng kéo kéo tay hấn, cả người dán vào hấn, y như con đĩa, không phải, là gấu trúc bám người.

Hấn nhìn nhìn cuối cùng vẫn kệ nàng.

Ai bảo nàng bám hấn như thế... làm hấn đây không giận nổi! Không giận được chứ, lời hấn nói hấn cũng không làm được.

Mỗi khi thấy nàng, hấn chẳng thể khống chế nổi mình, muốn ôm nàng, tất cả... của nàng.

Vì hấn có một nỗi sợ, nàng sẽ rời hấn bất cứ lúc nào.

Hấn có rất nhiều nỗi sợ, đa số nỗi sợ đều là nàng,.. đều liên quan đến nàng.

Nhưng có một điều, nàng luôn làm cho những nỗi sợ kia biến mất. Hấn biết có lẽ hấn đã không tin vào bản thân nữa, mà là tin vào nàng.

Tin tưởng nàng.

Chỉ ba chữ thôi.

Hấn yêu nàng.

Yêu và tin tưởng, khác, nhưng có một sự gắn kết nhỏ nhỏ giữa chúng, cũng giống như hấn và nàng.

Hai trái tim đều hướng về nhau, hai con người đều muốn bên nhau cho đến kiếp sau, kiếp nữa và ngàn kiếp.

Mọi người : “...” Về nhà mà ân ái! Giữa đại điện đông người, mà làm như không có ai! Các người không biết ngại nhưng chúng ta có! Hiếu không!

“Tiểu nữ mạo muội muốn thách đấu với Tình vương phi.” Một giọng nói khiến lòng người rạo rục vang lên.

Thân ảnh yêu kiều, sắc tím tiến về phía nàng...

(Đối thủ! Đối thủ! Đối thủ! Xuất hiện rồi! Ai đoán được tên mẹ này mị sẽ tặng thêm hai chương, H A N)

43. (phần Hai) Chương 12 : Hạ Ánh Nhi Xuất Trận.(bướm Tím Bay Lượn.) Hoa Hồng Nở Rộ!

Không giống như nàng, vẻ đẹp hoa sen thuần khiết mà giản đơn thì thiếu nữ trước mặt như cánh bướm màu tím đang bay lượn, lung linh, sắc sảo, quyến rũ lòng người.

Nàng vẫn cứ nhìn hẩn, miệng trả lời thiếu nữ : “Thách đấu? Nhưng ta không muốn.”

“Vậy không biết tiểu nữ có vinh hạnh được nhìn thấy tài nghệ của Tình vương phi hay không?” Thiếu nữ mặt không đổi.

“Ta cũng muốn xem tài nghệ của Tình vương phi.” Mễ Mễ chen vào.

Đây là muốn dồn nàng? Nha... nàng đây toại nguyện cho họ!

“Được, nhưng ta muốn xem tài nghệ của vị tiểu thư này trước.” Nàng chỉ vào thiếu nữ.

“Tài nghệ tiểu nữ thấp kém. ” Nói rồi thiếu nữ ra giữa chỗ khoảng trống rộng rãi

Thiếu nữ trên tay cầm đàn... ngồi xuống, đôi tay kia như những con kiến con, nhanh lướt qua từng dây đàn.

Tiếng đàn trầm thấp không vang vọng, nhưng lại như bướm bay quanh đại điện, bay quanh trước mặt mọi người.

Điệp Khúc Hoa Lạc Tím.

Khúc đàn đã thất truyền, một khúc đàn khiến người ta chìm trong mộng tím, bướm tím quay quanh, là khúc đàn tuyệt diệu nhất các quốc.

Thiếu nữ này rốt cuộc là ai?

Tiếng đàn kết thúc, mộng cũng tan.

“Hay! Không biết ta có vinh hạnh được biết tên cô nương không?” Hoàng Thượng khen ngợi.

Thiếu nữ : “Tạ Hoàng Thương khen ngợi, tiểu nữ là Hạ Ánh Nhi. Tài hèn nghệ mọn, lọt được vào tai của Hoàng Thượng quả thật may mắn của tiểu nữ.”

“Ồ... không ngờ là nữ nhi của đệ nhất mỹ nhân của chúng ta.”

“Quả là tài sắc vẹn toàn!”

Những lời khen ngợi liên tiếp kéo đến, Hạ Ánh Nhi chỉ đáp cho có lệ.

Hạ Ánh Nhi là nữ nhi của Hạ Trầm, đệ nhất mỹ nhân của Hạ quốc, một mỹ nhân không ai có thể cướp được vị trí của bà.

“Ồ... Tình vương phi đi đâu rồi?” Có người phát hiện không thấy nàng đâu cả, lên tiếng mất nhìn vòng quanh...

“Đến lượt Mộng Mộng rồi, phụ hoàng, Mộng Mộng mạn phép!” Tiếng nàng khắp đại điện.

Vèo...

Thứ gì đó bay nhanh mang theo dải băng đỏ, trúng mục đích, dải băng đỏ dài rộng che đi tầm mắt của mọi người.

Tiếng đàn nhẹ nhàng nhưng mang theo âm điệu mạnh mẽ, tàn bạo giống như đang nghe tiếng chém giết, trước mắt mọi người như một màn máu tươi nhuộm đỏ.

Dải băng đỏ tùy ý rơi xuống, cảnh tượng đằng sau lộ ra.

Nàng một thân y phục đỏ thắm, hở đôi vai trắng nõn mịn màng, đôi môi đỏ mọng, tóc dài, buộc cao như đuôi gà, mắt tô một chút phấn đỏ, kẻ mắt đen cong xuống, một thân đỏ chói, như hoa bí ngạn. Giọng nàng nhẹ nhàng, cao thấp theo tiếng đàn kia.

Một tay đánh một tay cầm đàn, miệng nhỏ thì nói như đang đọc thơ :

”Đóa Hồng Mau Tàn....

Nở Rộ Đêm Tuyết...

Huyền Ảo Như Mộng...

Mộng Hay Tàn Mau..

Nở Tàn Như Vòng Luẩn quẩn...

Sinh Mệnh Dài Ngắn...

Số Mệnh Như Đóa Hồng Kia...”

Nàng dừng một chút, dùng khinh công bay lên, hai dải băng đỏ dài từ hai hướng đồng thời xuất hiện, bay qua nhau, tạo thành chữ X, che đi thân hình nàng chỉ lộ đôi chân nhỏ nhắn không mang giày và gương mặt nàng, một lúc rồi rơi xuống nàng cũng rơi xuống theo... miệng nói tiếp :

”Máu Tươi Phủ Tuyết Trắng...

Ấm Nóng Hòa Lạnh Giá...

Hoa Hồng Nhuộm Máu Tươi.”

Nàng kéo dài câu cuối, câu cuối hết, khúc đàn cũng hết. Lúc này những cánh hoa trắng từ cửa đại điện bay vào.

Khung cảnh như tuyết rơi phủ lên máu vậy.

Thiếu nữ đứng trên chiến trường...

“Hay! Hay! Tình vương phi quả thật tài nghệ phi phàm! Hơn người!”

“Tình vương gia thật có phúc! Chúc mừng, chúc mừng.”

“Đây quả thật là một khúc đàn tuyệt diệu! Cả lời cũng hay!”

“Mộng Mộng, còn không mau kêu người ra.” Hoàng Thượng nói.

Nàng khẽ cười, “Phụ hoàng thật tinh mắt! An tướng quân cùng Ân Hiên..”

Linh Mộ An cùng Thảo Nhi bước ra, cùng nhau hành lễ, “Mặt tướng/Dân nữ : Tham Kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

“Miễn lễ, thì ra là An tướng quân... còn thiếu nữ bên cạnh là?”

“Là người... sắp gả cho mặt tướng.” Linh Mộ An kéo Thảo Nhi gần mình rồi nói...

“Ồ... hóa ra là thế...” Hoàng Thượng nhìn lướt qua Thảo Nhi đeo khăn che mặt.

Thảo Nhi vẫn bình thường.

“Đã đến rồi thì về chỗ ngồi đi.” Hoàng Thượng phất nhẹ tay một cái.

“Mộng Mộng, tên khúc đàn vừa rồi?” Hoàng Thượng quay qua hỏi nàng.

“Hồng Xa Chiến Trường.” Đây là nàng tự nghĩ ra... nên lấy đại cái tên này...

Nói ý nó về nữ nhân ra chiến trường không thua gì đấng nam nhân.

Nhưng nó cũng có ý khác, nữ nhân yêu sâu đậm một nam nhân... nhưng nam nhân kia đáp lại bằng một nhát đao...

Do nàng và Thảo Nhi rảnh rỗi sinh nông nổi viết ra.

Thật ra lúc ở Linh gia nàng và Thảo Nhi đã bàn nhau trước rồi, phương pháp đề phòng.

Thật tốn sức quá đi a!

Hạ Ánh Nhi thâm trầm nhìn nàng, còn Mễ Mễ ghen ghét lườm nàng...

“Một cái tên hay! Ban thưởng!”

“Tạ phụ hoàng.”

“Huyền Ngọc phải đối xử tốt với Mộng Mộng đó biết chưa?” Hoàng Hậu này giờ không lên tiếng nay nói, giọng Hoàng Hậu là giọng sinh ra đã dịu dàng rồi. Nên nghe rất muốn nghe nữa.

“Huyền Ngọc biết phải làm gì ạ.” Hấn nói rồi đứng lên kéo nàng vào lòng, nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cung kính nói : “Mộng Mộng chắc nàng ấy mệt rồi, Huyền Ngọc xin phép cáo lui trước.”

“Ừ, đi đi.”

...

(Mẹ ơi... xong đợt này rồi... sau này mấy ngày mị mới ra một chương đó nghe, đừng có giục a!)

44. (phần Hai) chương 13 : Ngọt Ngào Đến Chậm.

(Aiza... mị vừa nghĩ ra một ý tưởng... cơ mà nó máu chó quá... thôi, đợi hết truyện rồi đến ngoại truyện các bạn sẽ biết!)

Trước khi rời đại điện nàng nháy mắt với Thảo Nhi, Thảo Nhi mỉm cười...

Vương phi thật giỏi... nàng mong vương gia vương phi hạnh phúc đến bạc đầu răng long.

Đây coi như lần cuối cùng nàng có thể làm cho vương phi một việc.

Thảo Nhi sẽ mãi cầu phúc cho người... vương phi.

Người là chủ tử, là tỉ tỉ, là người mà Thảo Nhi có thể nói mọi thứ mà không ngần ngại, có thể tin tưởng... là một chủ tử tốt, là tỉ tỉ tốt, là người mà Thảo Nhi nhận định tốt nhất...

“Ăn đi cho mập...” Linh Mộ An gấp miếng thịt heo to dùng vào bát Thảo Nhi...

Thảo Nhi : “...” Ánh mắt đầy thâm ý nhìn Linh Mộ An.

Người này bình thường khí thế lắm, ở chung mới biết tên này biến thái! Sở thích vô bổ béo người khác.

Thảo Nhi vén khăn lên, ăn chậm rãi...

“Ngoan ghê.” Linh Mộ An nhìn Thảo Nhi ăn ngon lành thì tay giơ lên xoa đầu Thảo Nhi.

“...” Một đôi nổi da gà đi rồi giờ lại đến một đôi nổi da heo! Các người không thương yêu động vật gì cả!

...

Một đường rời hoàng cung, hấn che chở nàng ở lòng mình, không cho người nhìn nàng..

Đến khi lên xe ngựa hấn mới buông nàng ra, không nói một lời nhắm mắt.

Giận nữa?

“Huyền Ngọc?”

“Huyền Huyền?”

“Ngọc Ngọc?”

“Nam Nam?” Nàng mỗi lần gọi một cái tên là sẽ nhích nhích gần hấn... cho đến rất gần rồi..

“Tên gốc!” Nghe thế hấn mở mắt thì đã thấy gương mặt xinh đẹp của nàng ở sát gần mình..

Nàng ngẩng cao đầu, lưỡi liếm môi hấn... trêu đùa xong mới luồn vào, quần lấy lưỡi hấn...

Một hồi hần từ bị động chuyển thành chủ động...

Hôn một hồi hần buông nàng ra..nàng mặt đỏ tài hồng, môi ướt còn đỏ đỏ, là hần cắn, nàng thở hổn hển, mắt nhìn hần, lòng nghĩ :

... Được nha, tối này không trả thù hần không được!

Cắn đau thấy bà luôn!

“Tên ngốc, chàng thỏa mãn chưa? Hết giận chưa?”

“Ừ, lại đây.” Mặt hần dịu hơn một chút, đưa tay ra với nàng, nàng chui vào lòng hần..

“Mộng Mộng, khi ta tỉnh lại dù không nhớ nàng, nhưng trái tim ta lại nhớ rõ nàng...” Hần nói.

Nàng nghe thế ngẩng đầu : “Xin lỗi.”

“Nàng không có lỗi, bởi ta cũng đâu có thực hiện được lời mình nói, giận nàng chứ.”

Nếu trái tim có trí nhớ thì tốt, hần có thể nhớ rõ ràng rồi tức khắc đi tìm nàng.

“Nhưng ta muốn đền bù cho chàng cái này... chàng nhận không?”

“Bù cái gì?”

“Về phủ sẽ biết!”

...

Dung Phiên Phiên ngồi trước gương đồng, tay run run tháo lớp giống da mặt trên mặt mình ra... gương mặt xinh đẹp lộ diện...

Vì sao? Đây không phải gương mặt nàng... chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Sao lại như vậy?

Lời vương phi nói.. nàng rốt cuộc có phải Thảo Nhi hay không?

Rất nhiều dấu hỏi nhưng sao không ai giải đáp.

Đột nhiên trong gương phát ra một giọng nói y hệt Dung Phiên Phiên...

“Người là Dung Phiên Phiên, người không nhớ sao? Để ta nhắc cho người nhớ.”

“Lúc người mười tuổi... bị người ta cưỡng bức... mất đi trong sạch, người người chỉ trỏ, phỉ nhổ người, lúc người lên mười một thì tìm lại được phụ thân mình. Một lần vào cung được quý phi yêu thích... năm hai mốt tuổi người đẩy Trích Liên xuống vực.. ba năm sau trở lại... người phát hiện mình thích Trích Liên, nhưng hần lại có người khác... người đó tên Thảo Nhi, người ghen ghét bắt phụ thân, mẫu thân của Thảo Nhi cùng một đệ đệ. Thêm ba năm nữa, người bắt cóc Thảo Nhi... để cười cợt, để cho Thảo Nhi thấy phụ thân, mẫu thân, đệ đệ chết thảm dưới tay người như nào.” Giọng nói dừng một lúc nói tiếp :

“Lợi dụng lúc Thảo Nhi đang giết người, người giả vờ chúng chiều... để Trích Liên nhìn thấy. Sau đó Thảo Nhi tự sát... người sợ Trích Liên ngăn cản, kế hoạch thất bại, nên thừa cơ đánh ngất hần, dùng mặt nạ người đang cầm trên tay đeo vào, cho giống Thảo Nhi... còn Thảo Nhi người kêu người vứt xác đi.”

“Sao? Không dám tin à?” Giọng nói bốn cợt..

Nàng độc ác như thế sao? Nhưng sao nàng chẳng có ấn tượng gì cả?

Hóa ra nàng đây là muốn lừa dối Trích Liên... dưới lớp mặt nạ của Thảo Nhi...

Nhưng nàng không muốn nữa rồi.

Nàng phải nói... phải nói mọi chuyện ra...

45. (phần Hai) Chương 14 : Động Phòng...nhân Tình Yêu (ngọc - Mộng)

Trích Liên trở về chỉ thấy trên bàn có lá thư còn không thấy Dung Phiên Phiên đâu cả...

Mắt không cảm xúc dư thừa, tay mở bức thư ra...

”Trích Liên, huynh sớm biết ta là Dung Phiên Phiên đúng chứ? Một người dù giống đến đâu cũng không thể cả giọng nói cũng giống, ta biết, huynh còn không chấp nhận nỗi sự thật... ta không biết vì sao huynh có thể khiến ta quên hết mọi chuyện... nhưng ta cảm ơn huynh... cảm ơn, ta nhận ra bản thân mình tội lỗi quá nhiều, có lẽ ta nên trả hết rồi.

Trích Liên, trước khi đi ta nói cho huynh một điều, Thảo Nhi ngày đó chưa chết... thuộc hạ ta nói Thảo Nhi được một nam nhân cứu đi... về đó là ai ta không biết, nhưng ta chúc huynh sớm tìm được Thảo Nhi... chúc hai người mau viên mãn.”

Trích Liên đọc xong chỉ mỉm cười...

Hắn sớm biết, nhưng hắn chính là không tin Thảo Nhi chết rồi, còn tối hôm nay hắn tin rằng Thảo Nhi chưa chết, thiếu nữ đi cùng Linh Mộ An... Ân Hiên.

Cũng hay cho một câu sắp gả.

Thảo Nhi... một lần nữa để ta yêu nàng...

...

Trên giường, nàng nhàm chán nằm sấp, chân giơ lên lay lay, đập vào nhau.

Y phục mỏng manh, lộ xương quai xanh với ngực, làn da trắng nõn còn đọng nước đường như vừa tắm, tóc đen xõa xuống. Quyến rũ, mê hoặc.

... Nàng chuẩn bị xong hết rồi.. sao hắn còn chưa xong việc?

Hoàng Thượng đột nhiên giao cho hắn một việc.. hình như ba tháng nữa đi Lục Châu, Lục Châu hình như lũ lụt gì đó, cần có người đi cứu tế, xong việc sẽ có thưởng, thế nên hắn phải chuẩn bị, sắp xếp ổn thỏa. Đứng tưởng làm vương gia là sướng lắm, cũng phải làm việc kiếm tiền, ngồi há miệng chờ sung? Mơ chắc được.

Chỉ khác mỗi hắn ở phủ, không phải lên triều thôi.

... Đứa nào rình mò?

Nàng phi một ngân châm ra, trúng mục tiêu...

“Bà đây nói rồi! Theo dõi nữa không phải ngân châm đâu! Mà là bánh mì kẹp dép đó! Về nói với chủ người, ta không ngại nếu hắn tới đây đâu, ta sẽ mời trà hắn hồi!”

Thích khách : “...” Bánh mì kẹp dép là cái gì? Thần kinh không bình thường! Chạy!

Hắn đi vào, thấy nàng ở trong chăn, cuộn mình thành con sâu to, môi hắn khẽ nhếch.

Hắn lúc này yêu nghiệt ôn nhu, đôi mắt ma mị, môi nhẹ nhếch, trước ngực lộ ra, y phục lam nhạt, gương mặt tất cả đều toát ra dịu dàng cùng khí chất đặc biệt kèm theo.

Cùng gương mặt nhưng nếu thay đổi y phục kiểu tóc.. sẽ khác, chỉ có khí chất kia vẫn không đổi.

“Nàng chưa ngủ sao?” Hắn ngồi bên giường, kéo nàng cùng chiếc chăn vào lòng mình...

Hắn thật không tốt, làm nàng chờ, lần sau hắn sẽ làm mọi việc nhanh hơn.

Nàng không nói, cầm hộp hình trái tim tinh xảo, mở ra, đôi nhẫn bạc đẹp mắt, đơn giản nhưng khi nhìn khiến người ta thích thú, hắn nhìn đôi nhẫn bạc rồi nhìn nàng..

Nàng từ tốn giải thích : “Là nhẫn cưới, nhẫn cưới là một vật thiêng liêng thể hiện tình yêu của các cặp vợ chồng, với một sự gắn kết bền chặt, hạnh phúc viên mãn... vợ chồng giống như ta và chàng, vợ là thê tử, chồng là phu quân..”

“Thế nên?”

Nàng lấy ra một chiếc nhẫn to hơn chiếc còn lại rồi cầm lấy tay phải hắn, đeo vào ngón áp út, động tác nhẹ nhàng, đeo xong cho hắn nàng lấy chiếc nhẫn còn lại đưa cho hắn rồi gĩa ngón áp út tay phải của mình ra.

Hắn từ từ đeo chiếc nhẫn vào tay nàng, đeo xong nàng nói : “Của chàng ở dưới có chữ Ngọc.. của ta là Mộng.”

Hắn hôn nhẹ trán nàng dịu nhẹ nói : “Ta sẽ trân trọng giữ kĩ nó...”

“Chỉ giữ kĩ nó?” Nàng bĩu môi nói...

Hắn bật cười : “Cả nàng nữa.”

Vạn kiếp trân trọng...

Vạn kiếp yêu nàng...

“Chàng... động phòng.”

Hắn chưa kịp hiểu, chưa kịp phản ứng đã bị nàng kéo xuống giường, nàng đè lên người hắn...hung hăng hôn xuống.,,

Đợi hắn phản ứng lại thì y phục đã bị nàng cởi một nửa trên rồi...

“...” Nàng nhất định đang trả thù việc hắn cản nàng! Tốt nha!

Hắn xoay người cũng xoay ngược tình thế.

“Lại đây yêu thương nhau nào!” Nàng kéo hắn xuống...

Màn che đây...

(Đen tối! Mị đây ai đô nốt viết thật! Tự nghĩ đi nhé!)

46. (phần Hai) Chương 15 : Kết Thúc Nhặt Mờ (hết Phần Hai)

(Cho mị nói vài điều : Phần hai ngắn hơn phần một bởi vì mị muốn như thế, và phần ba sẽ là phần cuối của cặp phụ thứ hai, phần ba đa số đều nói về Mị Mị và Ca Thiên, phần bốn sẽ là nam nữ chính nhé!)

Đêm hôm đó, Tình vương phủ truyền ra tiếng hét nữ nhân... thế nên Tình vương phủ sáng nhất đêm hôm đó.

Sáng...

Nàng bước đi nặng nề, lưng cong cong gù gù...tay bám vào cột nhà, tưởng đi như bà cụ già...

“Không ngờ cũng có ngày nàng đây bị phản dame! Cái tên yêu nghiệt đó hành nàng lên bờ xuống đê, lên đê xuống bờ!” Than thở xong nàng bị hắn kéo vào âu yếm...

...

Hơn hai tháng nữa trôi qua, hôm nay là hôn lễ của An tướng quân cùng một thiếu nữ có tên Ân Hiên.

Hôn lễ đơn giản không long trọng, nhưng lại có rất nhiều người đến dự, quan lại trong triều.

Trong phòng, chữ hỷ treo trên tường, ánh nến lung linh, Thảo Nhi ngồi ngay ngắn, trên đầu trùm khăn đỏ, hỷ phục trên người.

Ngày vui của nàng tại sao lòng nàng lại buồn như vậy? Trái tim đau đau, tâm trí chỉ có Trích Liên...

Trong cổ họng bỗng dâng trào cảm giác muốn nôn mửa... Thảo Nhi thoát khỏi suy nghĩ, tay vuốt vuốt họng...

Nàng có thai rồi, sinh xong có lẽ nàng đã trả hết nợ cho Linh gia...

“Nha đầu, thật sự muốn ở bên Linh Mộ An sao?” Giọng nói này không ai khác ngoài Trích Liên.

Thảo Nhi hơi khựng lại rất nhanh liền cười nhẹ : “Ta đã là người của Mộ An, nếu không muốn thì cần gì phải lấy đây.”

Nàng và Trích Liên, vĩnh viễn chỉ có duyên, còn hai chữ duyên phận... có lẽ Nàng và Linh Mộ An là phận, nửa duyên, nửa phận...

“Nha đầu vui vẻ, hạnh phúc thì ta buông tay. Đây là bức thư do Phiên Phiên viết... không đọc thì đốt đi.” Nói rồi Trích Liên đi khỏi phòng... trong lúc đi ra gặp Linh Mộ An đang đi vào...

Linh Mộ An không ngạc nhiên, còn nhìn Trích Liên một cách bình thường đến mức bất bình thường, Trích Liên không quan tâm cứ thế biến mất trong màn đêm.

“Việc gì phải làm như thế?” Linh Mộ An đến bên Thảo Nhi vén khăn đỏ lên, gương mặt xinh đẹp hiện ra, Linh Mộ An nâng cằm Thảo Nhi lên nhìn...

“Thật ra ngươi đang tức giận?”

Linh Mộ An bình thường sẽ không như vậy, khi hấn tức giận thì giọng hấn sẽ trầm thấp... u ám,.

“Phải! Nam nhân còn là người thê tử của mình ngày ngày thương nhớ đi từ trong hỷ phòng ra, ta không có lòng bao dung như hấn mà không tức giận.”

“Người đến sau vẫn mãi là người đến sau...” Thảo Nhi vô tình thốt ra.

Linh Mộ An nghe thế bỗng cười : “Chẳng phải nàng vẫn chọn kẻ đến sau hay sao? Vẫn chọn mang trong mình hài tử của ta sao? Đừng nói hai từ vì trả ơn, nghe chói tai lắm.”

Chỉ cứu nàng một mạng nàng liền lấy cớ trả ơn? Đằng sau hai từ trả ơn là biến Linh Mộ An này làm bia chấn! Nực cười như thế mà Linh Mộ An hấn lại chấp nhận.

Hơn nữa... còn thích nàng.

“Thảo Nhi, nàng nghe cho kĩ... sau tối nay nàng sẽ chỉ thuộc về Linh Mộ An này! Ngoan ngoan hầu hạ, ngoan ngoan làm tướng quân phu nhân đi! Đừng mơ tưởng có thể trở mình!” Linh Mộ An bóp cằm Thảo Nhi, hạ xuống nụ hôn thô bạo...

Thảo Nhi nước mắt tuôn rơi...

Trích Liên...

Nha đầu! Ngươi không biết ngại ngùng à? Ta là nam nhân đó!

Nha đầu, không sao rồi.

Nha đầu, không sao.

... Ta đã không còn là Thảo Nhi của lúc trước...

...

(Ngoại truyện của cặp này hai ngày nữa sẽ lên sóng... à không phải, con của thảo nhi chứ.)

47. Ngoại Truyện : Ta Yêu Thúc Thúc Vô Tình...(linh Yến)

Ta là Linh Yến... khi ta sinh ra mẫu thân ta liền chết, phụ thân ta rất yêu mẫu thân nên khi mẫu thân chết người không nạp thiếp hay cưới ai, nhưng cũng vì quá yêu thế nên phụ thân liền hận ta... đúng, nếu ta không sinh ra thì mẫu thân sẽ không chết.

Ta một thân nữ tử ở Linh gia không được sủng ái... phụ thân lạnh nhạt, tổ mẫu hắt hủi ...

Họ ghét mẫu thân ta, càng ghét ta, ta không hiểu, chỉ ngu ngơ tiếp nhận...

Đến sau tuổi, ta hại một vị phu nhân đang mang thai ngã cầu thang, phu nhân kia sảy thai, phụ thân dùng roi quất đầy người ta, treo ta giữa trời nắng ba ngày ba đêm...

Thân thể ta sinh ra yếu ớt bị như thế là cực hình... cũng kể từ đó ta yếu hơn cả một cành cây khô.

Năm mười ba tuổi, ta gặp được một vị thúc thúc, ánh mắt của thúc ấy lạnh lẽo nhưng khiến trái tim ta rung động mãnh liệt, thúc ấy đẹp, đẹp hơn phụ thân ta, giọng nói, cái gì cũng hơn...

Thúc ấy dịu dàng cũng lạnh nhạt, bao dung cũng hẹp hòi... ta biết rằng tình yêu thiếu nữ đã đến với ta.

Ta tiếp cận thúc ấy, dần dần ta biết thúc ấy tên Trích Liên... ta cảm thấy rất quen với cái tên này... Mỗi lần nói chuyện với thúc ấy ta rất vui, rất vui...

Thời gian trôi thêm hai năm... ta càng ngày càng lún sâu vào tình cảm, đắm chìm vào sự ôn nhu dịu dàng của thúc ấy... ta cho là thúc ấy cũng thích ta...

Một ngày, ta lấy hết can đảm của bản thân bày tỏ với thúc ấy. Hôm đó trời đen tối, sấm chớp ầm ầm, ta hẹn thúc ấy chỗ mà lần đầu ta gặp thúc ấy.

“Thúc thúc... Yến Yến... thích người.” Ta ngại ngùng nói ra, nhưng thúc ấy chỉ nói : “Ta đáng tuổi phụ thân con... Yến Yến, trước tối nay ta chỉ xem con như nữ nhi của mình, như một bé gái thôi. Thiếu nữ mới lớn đều chưa hiểu tình cảm, hơn nữa ta và con là không thể.” Thúc ấy rời đi...

Nhìn bóng lưng thúc ấy...ta đau... đau lắm...

Tim ta như ngàn mảnh được ghép, khi nghe hai chữ không thể thì nó vỡ ra... tình yêu thiếu nữ chưa nẩy mầm đã chết dưới đất rồi.

Đến khi trời mưa, ta vẫn đứng nơi đó, đứng như tượng... rồi sau đêm đó ta bị phong hàn, ngày ngày nằm trên giường.

Sức khỏe của ta cũng từ đó yếu đi, cả thân thể đều gầy gò... thiếu sức sống, mặt chỉ trắng bệch... rồi ta ho ra máu, nhìn máu tươi ở khăn tay chính thúc ý tặng ta, ta xem như trân bảo, thì ta biết mệnh mình sắp tận rồi...

Ngày giỗ mẫu thân, phụ thân gặp ta nói : “Cảm giác thích người tình của mẫu thân mình thế nào?” Ta ngờ ra.... sau đó ta nghĩ đến ánh mắt thúc ấy nhìn ta như nhìn người xưa kia., nhưng ta không thừa nhận, ta phủ nhận : “Phụ thân... người nói mở gì thế...?” Phụ thân nghe thế cười lớn... điên cuồng lôi ta đến mộ của mẫu thân...

Ta và phụ thân núp trên cành cây cao... ta nhìn xuống dưới, đôi mắt ta nhìn thấy bóng dáng mà ta muốn thấy...

Thúc ấy dường như đang uống rượu... tay thúc ấy sờ lên hai chữ Thảo Nhi, ánh mắt đau thương, thương nhớ... lần đầu tiên ta thấy bộ dạng thúc ấy như vậy...

“Thảo Nhi, ta nhớ nàng...nha đầu của ta... mười lăm năm rồi... thật nhanh đúng không? Nha đầu... trái tim ta vẫn chỉ dành cho nàng.” Từng tiếng nói đó truyền vào tai ta... lần đầu tiên ta nghe thúc ấy nỉ non...

Tim ta đau... như mũi tên bắn vào...

Hóa ra tất cả chỉ là thúc ấy đang chăm sóc ta thay mẫu thân.. trong tim thúc ấy chỉ có mẫu thân...

Chợt cơn ho ập đến, ta ho khàn phát ra âm thanh thúc ấy nghe thấy... phụ thân sau lưng ta đẩy ta rơi xuống, thúc thúc đỡ lấy ta... khoảng khắc đó... ta chỉ có đau đớn, tuyệt vọng.

Không còn hạnh phúc, không còn vui vẻ... ta muốn thoát khỏi vòng tay đó.

“Thúc thúc, thả Yến Yến xuống.” Ta cố gắng bình thường nhất có thể, thúc ấy không nói gì, thả ta xuống, ta nói cảm ơn rồi chạy thật nhanh... vì ta sắp không kìm chế nổi khóc tiếp lần hai trước mặt thúc thúc.

Từ ngày đó, số lần ta ho ra máu càng nhiều hơn... đại phu nói ta chỉ còn hơn một tuần nữa., ta nghe xong chỉ mỉm cười...

Chết rồi có lẽ sẽ tốt hơn.

Quả nhiên một tuần sau... ta muốn nhắm mắt... ta muốn ngủ... ta chịu đựng.
Ta bảo người hầu sắp xếp lên chùa...
Vì ta muốn làm ni cô một ngày trước khi chết...
Phụ thân biết...nhưng không cần... phụ thân kêu người nói cho thúc thúc... nói ta muốn thúc thúc đến nhìn...
Lúc thúc ấy đến là lúc ta đang xuống tóc.. thúc ấy đứng ngoài cửa, nhìn những sợi tóc của ta rơi xuống...
Ta không biết.. thúc thúc đang ở sau lưng nên cơn ho khan ập đến ta không áp chế...
Tí tách... tí tách...
Tiếng máu nhỏ xuống đất hòa cùng tiếng gõ mõ...cùng với tiếng ho dữ dội của ta...
Thúc thúc nhui mày.. cảm thấy không đúng, bước nhanh về phía ta cũng đúng lúc đôi mắt ta đang dần nhắm, cả người bắt đầu ngã xuống.
Thúc thúc ôm lấy ta đôi mắt nhìn ta, tỏ vẻ hoảng hốt không thể tin mà nhìn...
Ta chỉ nở nụ cười nhẹ rồi đôi mắt không vương vấn mà nhắm lại, chảy xuống giọt nước mắt lạnh lẽo.
Cuối cùng cũng có thể buông bỏ rồi...
Yến Yến chết rồi.. chết cũng không có được tình yêu của người...
Thúc thúc... Yến Yến có kiếp sau cũng không muốn yêu người nữa.
“Yến Yến!” Bên tai ta vang vọng tiếng hét gọi của thúc thúc...
...

48. (phần Ba) Chương 1 : Chàng Đi... Nhưng Sao Ta Bất An?

(Phần một tên Duyên Đến Vội. Phần hai tên Tình Không Phận. Phần ba tên Thái Tử Mặt Dày Bám Thê Tử. Phần bốn tên Nhân Hủy Tình Tan Yêu Tàn Bên Ai Hạnh Phúc! Phần bốn mì ngược con để mì rồi :v)
Hôm nay là ngày Nam Huyền Ngọc đi Lục Châu... một đồng hộ vệ của Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Quý Phi cử đi theo bảo vệ Nam Huyền Ngọc.
Nàng bây giờ mới biết phu quân nàng vậy mà được lòng người khác nha, mặc dù hấn chẳng làm gì cả.
Mà cái quan trọng là... lần này đi không biết bao giờ mới về, người ta nói lâu nhất là khoảng một năm. Nàng căn bản muốn đi cùng hấn... nhưng mọi người và hấn đều không cho, đi cứu nạn chứ có phải đánh trận đâu chứ! Ngăn cản nàng quá.
Bầu trời xanh, xanh tươi, biểu hiện cho ngày tốt, một ngày tốt để xuất phát.
Cổng Thành.
Dưới binh lính, hộ vệ còn những ám vệ ẩn nấp, đứng trước cổng thành thành hàng dài, lương thực, vàng bạc từng bao, từng rương lớn được xếp trên xe một.
Hấn đứng đấy với nàng, tay nắm tay, làm mọi người liên tưởng đến uyên ương đang bị chia rẽ.
Tay nàng giơ lên, sờ lên mặt hấn nói : “Chàng đi cẩn thận, đến nơi viết thư về cho ta đó.”
“Ừ, nàng cũng phải cẩn thận. Không được nhớ ta quá mà bỏ ăn đó.” Hấn cầm lấy tay nhỏ của nàng, hơi ẩm truyền từ tay hấn qua tay nàng khiến nàng không nở rời nó chút nào.
“Ta đi đây.”

Hắn nói xong buông tay nàng ra, quay lưng bước đi, nàng nhìn theo hắn cho đến khi hắn lên ngựa... hắn quay đầu nhìn nàng rồi quay đi.

Mộng Mộng, rất nhanh ta sẽ về với nàng. Hắn trong lòng nghìn lần nhắc nhở bản thân mình như vậy.

Đoàn người dần dần đi xa, nàng nhìn đến khi bóng hắn khuất dần...

Huyền Ngọc.. sao tim ta đập nhanh quá... có phải lần này ta và chàng một trong hai ta sẽ xảy ra gì đó hay có gì đó hay không?

Nỗi sợ hãi bất giác chạy loạn trong lòng nàng...

Tiến đưa

Nước mắt

Hòa cơn mưa

Sâu sắc lòng

Lo lắng

Vạn dặm

Chẳng ngăn nổi

Bước chân

Trái tim rã rời

Đau quặn thắt

Người đi

Biết đường trở về?

...

Một nơi nào đó, Hạ Ánh Nhi dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hắn ở trên lưng ngựa. Ngón tay trở nhỏ nhỏ chỉ vào bóng lưng của hắn, máp máp môi rồi nở nụ cười xinh đẹp, bướm tím cài trên tóc lấp lánh càng khiến Hạ Ánh Nhi xinh đẹp hơn.

...

Dạ Quốc..

Phương Mị Mị từ sau khi uống loại thuốc kia liền khác đi, nói khác cũng không khác, chỉ là bình thường lại và không còn bám Sắc Ca Thiên như trước, một mảnh lạnh nhạt.. còn vì sao như vậy... có lẽ là Miên Dạ...

Một Miên Dạ tưởng chừng đã chết nhưng không, Miên Dạ chưa chết, tin tức ngày đó chỉ là giả..

Người cũ trở về còn chỗ cho vật thể thân sao? Đáp án đương nhiên là không.

Nhìn hai người ngọt ngào say đắm, Phương Mị Mị biết, hi vọng hết thật rồi.

Nhưng Phương Mị Mị lại rất bình thản chấp nhận... vì lỗi lầm năm xưa của mình không có thật.

Hoàng Hậu, Hoàng Thượng cũng không muốn chuyện năm đó tái diễn lại nên chấp nhận... với Phương Mị Mị chỉ còn cách nhận nghĩa nữ, phong danh Phụng Công Chúa, vì Dạ Quốc cũng không có công chúa nào cả.

Hoàng Hậu đương nhiên rất hài lòng với quyết định này...

Và hôm nay chính là ngày sắc phong.

(Tình tiết máu chó ở chương sau.)

49. (phần Ba) Chương 2 : Một Miên Dạ Ác Độc Xuất Chiêu.

Nhưng... hôm nay Phương công chúa lại không thấy bóng dáng... Hoàng Thượng, Hoàng Hậu sốt ruột thì Sắc Ca Thiên đến nói :

“A Mị đang ngủ... tối qua lao lực quá độ nên mệt, nhi thần tạ tội thay cho nàng ấy...”

“...” Thiên hạ ra đây mà xem! Hồ cả người sinh ra nó!

“Được rồi, hủy hết đi!” Ai bảo ông đây chỉ có mỗi đứa con chứ...

Thế là lễ sắc phong cứ thế hủy...

Hủy đến nỗi tác giả như ta cũng khó hiểu.

...

Phủ thái tử.

Phương Mị Mị trong chăn nghĩ tới đêm hôm qua, nước mắt không khỏi tuôn rơi...

Hồi tưởng...

“Phương Mị Mị! Chết đi!” Miên Dạ một thân sắc xanh, tay cầm kiếm, thân hình lao như bay về phía Phương Mị Mị, Phương Mị Mị tránh đi kinh ngạc nhìn Miên Dạ.

“Miên Dạ?”

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta! Tiệt nhân!” Miên Dạ nhắm vị trí yếu nhất ở phần bụng, giơ kiếm lên một lần nữa lao đến, Phương Mị Mị định tránh đi nhưng Miên Dạ phi ra ba phi tiêu nhỏ... khiến Phương Mị Mị không tránh được cả hai.. chỉ có thể tránh phi tiêu, tránh xong cũng là lúc thanh kiếm sắc bén của Miên Dạ đâm vào bụng mình... Miên Dạ đâm rồi rút ra, máu tươi phun, tung tóe trên đất...

“Kết quả của việc khiến ta tức giận! Ta cho ngươi sống không bằng chết!” Miên Dạ nói xong rồi khỏi... ở trong phủ thái tử lúc đó là nửa đêm... nên chẳng ai nhìn thấy tình cảnh này cả.

Cả đêm Phương Mị Mị ngất ở ngoài... đến khi tỉnh lại thì nghe thái y nói mình không thể sinh con được...

Cảm giác đây... thù hận tràn ngập đầy mắt, thật muốn phun trào...

Hận! Nàng hận! Vì sao? Nàng đã làm gì chứ?

Nhưng nàng không muốn biết đáp án nữa! Một khi đã như vậy cần gì đáp án.

...

Phương Mị Mị trong chăn... gạt đi nước mắt mặn chát, đúng lúc tiếng cửa mở vang lên.

Sắc Ca Thiên mở cửa bước vào, đến bên giường, kéo chăn lên, đôi mắt nhìn thẳng Phương Mị Mị... “Miên Dạ làm?” Giọng Sắc Ca Thiên có chút xót xa, Phương Mị Mị di chuyển ánh mắt nhìn Sắc Ca Thiên nói : “Đúng. À, mỗi lần Miên Dạ làm điều gì đó với một người, hắc thái tử sẽ bù đắp đi?”

Mỗi lần Miên Dạ đánh người, Sắc Ca Thiên liền bồi thường một thứ mà người kia muốn... nếu người kia không nghe thì nhốt lại... đây chính là sủng ái đặc biệt của Miên Dạ.

Nghe Phương Mị Mị nói Sắc Ca Thiên hỏi : “Nàng muốn gì?”

Phương Mị Mị mỉm cười, nụ cười mang theo chua chát, nhẹ chống tay ngồi dậy, cố chịu cảm giác đau từ bụng truyền đến... lại gần Sắc Ca Thiên, hai tay vòng qua cổ Sắc Ca Thiên, mắt mê ly, rũ hoặc, môi tái nhợt thì thào vào tai Sắc Ca Thiên.

Sắc Ca Thiên mặt đổi sắc, kiên quyết từ chối : “Điều này không được.”

“Vậy... dân nữ muốn làm thái tử phi, thái tử có đáp ứng không?” Phương Mị Mị nói...

Nàng muốn làm khó hấn... muốn xem xem câu trả lời kia là như nào, yêu cầu đầu tiên nàng chính là đùa giỡn hấn... đùa giỡn hấn tâm tình nàng sẽ vui hơn, bởi chính hấn muốn đền đáp thay Miên Dạ.

Nàng không ngần ngại mà tiếp nhận.

Sắc Ca Thiên nhìn người trước mắt này, đôi mắt mê ly, phát ra ánh ảo mộng, đáy mắt chứa đau thương vô bờ cùng thù hận đan xen... y phục thiếu vải còn mỏng manh, bổng giọng nói âm trầm của Miên Dạ truyền vào tiếp đó là tiếng phá cửa.

“Tiện nhân! Còn dám mơ mộng?”

50. (phần Ba) Chương 3 : Bỏn Thái Tử Đâu Phải Vật Thay Thế?!

(Giải thích : Vì sao Phương Mị Mị uống thuốc rồi mà không thay đổi? Ừ thì thuốc đó hết công hiệu... bà sư phụ kia cho uống thuốc khác để tinh thần ổn định hơn. Thêm nữa, Trích Liên đáng lẽ chỉ có một năm để sống nhưng ngoại truyện lại sống được mười lăm năm... à thì... đến phần bốn sẽ hiểu nhé.)

Miên Dạ đồng bộ đen kịt, mặt mang mặt nạ, mắt tỏa ra sát khí kinh dị. Nửa mặt thanh tú cau có, tức giận đến độ mặt cũng biến dạng.

Phương Mị Mị quay qua nhìn Miên Dạ...

“Người, hồ ly tinh! Sắc Ca Thiên, huynh có thể thích, có thể nhìn nhưng ta không cho phép huynh bước về phía Phương Mị Mị!” Miên Dạ hướng Sắc Ca Thiên nói.

Phương Mị Mị nghe cũng chẳng có biểu cảm gì... chỉ nhìn Miên Dạ bằng ánh mắt lạnh tanh.

Ha... hay cho một câu nói! Hấn thích nàng? Nàng không còn cảm giác gì với hấn nữa, nghe thấy lời này có thể có biểu cảm gì? Cảm xúc gì? Với lại hấn vẫn chưa có thừa nhận gì cả.

Nàng bây giờ biết lỗi này do bản thân... nhát kiếm kia... cũng đáng.

Phương Mị Mị điều chỉnh tư thế, nằm xuống giường, quay lưng đi.

Đổi mặt gì đó, nàng hiện tại mệt mỏi không có sức nữa.

An tĩnh nghĩ ngơi... an tĩnh suy nghĩ.

Miên Dạ thấy thế cảm giác mình đang bị khinh thường dâng cao. Miên Dạ định kéo Phương Mị Mị thì Sắc Ca Thiên ngăn cản, kéo Miên Dạ ra khỏi phòng.

“Sắc Ca Thiên! Huynh là kẻ bạc tình!”

“Đủ chưa! Đã đi rồi sao còn quay về? Hấn không cần nàng nữa nàng liền quay về bên ta? Bỏn thái tử đâu phải vật thay thế của nàng đâu, Miên Dạ.” Sắc Ca Thiên cười lạnh, gương mặt Miên Dạ bỗng chốc sợ hãi...

Sắc Ca Thiên... biết từ lúc nào?

Năm đó nàng rời đi là vì nam nhân khác, nam nhân đó hiện giờ đã bỏ rơi nàng... nên nàng quay về... mặt dày, không biết xấu hổ là nàng, nhưng nàng vẫn luôn tự nghĩ chỉ cần Sắc Ca Thiên không biết thì cái danh này chỉ ở trong lòng nàng mà thôi...

Ích kỉ...là nàng.

“Dạ, ta hết yêu nàng rồi.”

Không vì gì cả, do hấn không kiên trì tình cảm của bản thân hấn mà thôi.

“Tối nay ta sẽ sai người đưa nàng đi, yên tâm mọi thứ ta đã an bài ổn thỏa. Quãng đời còn lại nàng sẽ an nhàn sống.” Sắc Ca Thiên nói câu cuối rồi quay lưng đi vào phòng.

Miên Dạ ngã xuống... hai đầu gối đập mạnh xuống đất.

Lỗi do ai?

Là tại ai?

Hết yêu

Trách gì đây?

Trời xanh

Mây trắng

Tình yêu

Không có

Kết thúc

Là vừa.

...

Phương Mị Mị đang nằm im trên giường thì cảm nhận ai đó đang ở sau lưng rồi đôi tay mát lạnh ôm lấy mình kéo vào lòng cuối cùng chẳng biết gì nữa vì đã bị điểm huyết ngủ.

Sắc Ca Thiên điểm xong cũng nhắm mắt, cứ thế ôm Phương Mị Mị ngủ.

Cả đời này để ta theo đuổi nàng... a Mị.

... Một tuần sau...

Đông quốc. Chùa Đa Di.

Từng tiếng gõ mõ vang vọng trong chùa Đa Di.

Dung Phiên Phiên mặc một bộ y phục màu tối đơn giản, tay gõ mõ, miệng tụng kinh.

“...Dung nhị tiểu thư.” Giọng nói Thảo Nhi nhỏ nhỏ như chú chim non kêu khiến Dung Phiên Phiên dừng lại, Dung Phiên Phiên bỏ những đồ trong tay xuống, quay đầu nhìn Thảo Nhi...

“Tướng quân phu nhân?”

“Ừ.” Thảo Nhi nhẹ gật đầu.

Thảo Nhi không ngờ rằng mình có thể gặp Dung Phiên Phiên còn trong tình trạng này.

Tội lỗi quá nhiều? Dừng phật để tẩy đi tội lỗi? Hay tâm đột nhiên thức tỉnh đây? Khó mà nói.

Thảo Nhi không nhìn Dung Phiên Phiên nữa, đứng trước tượng phật to lớn... hai chân quỳ xuống, tay chấp lại, nô tì đi bên cạnh Thảo Nhi cũng quỳ xuống.

Nhắm mắt cầu phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-dm-ta-thanh-vuong-phi-roi>